

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/36 (126) ● 13 Eylül 2003 ● 500 000 TL

Pazarlık bitti, Amerikancı iktidar jandarmalığa hazır...

**Irak halklarıyla
eylemleri dayanışmayı yükseltelim!**

İÇİNDEKİLER

Günün görevi Irak halklarıyla eylemli dayanışmayı yükseltmektir.	3
ABD emperyalizmine jandarmalık için Irak'a asker göndermenin yolu düzleniyor.	4
Amerikancı uşaklar işgal ve jandarmalığa "insani" kılıf uyduruyor.	5
Kamuda ücret artışları Bakanlar Kurulu'na kaldı.	6
"Toplu görüşme süreci": Reformizmin ciddiyetsizlik ve iflas tablosu!	7
"Yol haritası"nın ölümü resmen ilan edildi.	8
21 yıl önce Sabra-Şatila kamplarını ölüm tarlasına çevirmişti.	9
Savaş karşıtı eylemlerden.	10
Bakırköy Sümerbank'ın tasfiye edilmesi saldırısı üzerine işçi temsilcileriyle konuştuk.	11
Tüm gövdemizle fabrikalara! (Orta sayfa).	12-13
İşçi ve emekçi eylemlerinden.	14
Ünifil işçilerinden mektup...	15
Genel-İş 3 No'lu Bölge Kongresi yapıldı..	16
Japonya'da ekonomik kriz ve artan intiharlar.	17
Türklük ve "Türkiyelilik" üzerine	18
TC'nin Irak ve Güney Kürdistan hesapları.	19
Yılmaz Güney: Sinemamızda dalgalanan kızıl bayrak.	20
1 Mayıs Mahallesi Şenliği.....	21
Kaygan Kumlarda Röveşata.	22
Mücadele Postası.	23

Kızıl Bayrak'tan

Siyasetçisi ve medyasıyla düzen güçleri günlerdir DEHAP'ın başına çorap örmeye çalışıyor. Dertleri hem Kürt hareketini biraz daha terbiye etmek, hem de DEHAP'ın 3 Kasım'da aldığı oyları çalıp "1000 operasyon"dan sorumlu Mehmet Ağar'ın partisi DYP'ye mecliste grup kurdurmak. Bu uğurda seçimlerin iptalinden bile söz ediliyor.

Aydın Cezaevin'nda işkence gören, tecavüze uğrayan çocuk mahkumların sesi nihayet duyuldu. Ve kendi yazdıklarına göre kimi köşe yazarları, bu sayede Türkiye'de işkencenin hala tüm hızıyla devam ettiğini görmüş oldular.

Bunlar Türkiye tipi demokrasiden bildik haberler. Dünyada da durum farklı değil. Sadece bir örnek; Dünya Ticaret Örgütü'nün 5. Bakanlar Konferansı Meksika'nın Cancun kentinde başladı. Cancun'daki konferansı proteste etmek isteyenlere karşı tam 4700 kişilik bir polis/koruma ordusu görev yapıyor. Eylemcilerin gelmesini engellemek için yakın limanlar, havaalanları trafiğe kapatıldı. Meksika polisi göstericilere karşı son derece sert ve provokatif davranıyor. Polisin göstericilere saldırısı sonucu en az bir göstericinin öldüğü haberleri geldi.

Hem dünyada, hem de dünyada tablo ezilenler ve sömürülenler için fazlasıyla karanlık görünüyor. Ama bu madalyonun sadece bir yüzü. Madalyonun bir de diğer yanı, aydınlık ve güzel yüzü var.

Türkiye'nin pek çok yerinde her gün daha fazla sayıda işçi ve emekçi hakları için harekete geçiyor. Trakya'dan Tokat'a, İstanbul'dan Adana'ya ülkenin her yerinde işçiler sermayeye karşı seslerini yükseltiyorlar. Sesleri her geçen gün daha gür çıkıyor.

Diğer yandan dünyanın pek çok yerinden gelen onbinlerce anti-emperyalist, küreselleşme karşıtı tüm baskı ve engellemelere rağmen Cancun sokaklarında buluşup eylemler yapıyor, kapitalizmi lanetliyorlar.

Ve tabii direnenler... Irak'ta, Filistin'de, hücrelerde ya da dünyanın herhangi bir yerinde. Geleceği direnenler ve dövüşenler temsil ediyorlar.

Asker gönderme tezkeresi Ekim ayı içinde meclise gelecek. Hükümetin ve ordunun Irak'a asker gönderme politikasına karşı 27 Eylül 2003 günü Ankara'da bir merkezi miting planlanıyor. Bu mitingin olabildiğince kitlesel, coşkulu ve militan olması önemli. O nedenle sınıf devrimcileri kendi buldukları alanlarda bu mitinge en iyi şekilde hazırlanmalı, en geniş katılımın örgütlenmesi için şimdiden seferber olmalıdır. Okulların açılmasıyla birlikte emperyalist savaş ve işgal karşıtı hareket yeni bir soluk kazanacaktır. Bundan da yararlanarak Ankara mitingini emperyalist savaş ve işgale karşı mücadeleyi yeni bir düzeye sıçratmanın imkanına dönüştürmek mümkündür. Sermayenin suç ortaklığını reddetmenin ve direnen Irak halkıyla gereğince dayanışmanın yolu da buradan geçmektedir.

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/36 (126) ● 13 Eylül 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural Uzal
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 6356993

e-mail: kb1@ttn.net

Kitap istemek için e-mail adresi: eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Pazarlıklar bitti, Amerikancı iktidar jandarmalığa hazır...

Günün görevi Irak halklarıyla eylemli dayanışmayı yükseltmektir

Şimdi Türk devleti Amerika'nın davetine icabet edebilmesine yarayacak yeni bahaneler arayışında. Bu konuda son umut görünen aşiret reisleri ile görüşmeden de tam bir davet çıkmış değil. Ankara'da krallar gibi ağırlanan reisler (aşiret reisliği tabirinin daha dün Kürt partilerinin liderleri için aşağılama amaçlı kullanıldığını hatırlayalım), özetle, gelirsiniz işgal güçlerine destek görüntüsüyle değil BM şemsiyesiyle gelin, mesajı verdiler. Süregiden sıkıntı alanlarından biri bu.

Pazarlıklar sonuçlandırılmış bile

Türkiye'de işler hala derin bir gizlilik içinde yürütülmeye çalışılıyor ama Amerika'dan yayılan haberler gösteriyor ki, Irak pazarlıkları çoktan sonuçlandırılmıştır. Amerikan basınının hükümet kaynaklarına dayanarak verdiği haberlere göre; artık Türkiye'ye heyet gönderilmeyecektir ve hükümet senatoya krediyi vermeye hazır olduğunu belirten bir mektup göndermiştir.

Söz konusu kredinin Irak şartına bağlandığı biliniyor. Artık serbest bırakılması aşamasına gelindiğine göre, demek ki pazarlıklar sonuçlanmıştır. Zaten Türk devleti cephesinden yapılan açıklamaların, medyada yer alan haberlerin dili, ifadesi, kurgusu da hep "işin bittiği"ni gösterir tarzdadır. Sadece pazarlıkların sonuçlandığı da değil, adeta meclisten karar çıkmış da sıra kaç askerin, nereye, nasıl gönderileceğine gelmişçesine konuşulup-yazılıyor. Düzen cephesinden kimse aksi ihtimali gözetem bir görüş, bir yorum ortaya koymuyor. Aksi ihtimal, ABD ile anlaşmamak ya da anlaşma olsa dahi meclisten karar çıkartamamaktır.

Birincisinin gözetilmemesi anlaşılır, ama ikincisini nasıl bu kadar "garanti" görebildikleri düşündürücüdür. 2. tezkerenin reddinden sonra, aynı meclise bu kez daha ağır bir tezkereyi kabul ettirmektir söz konusu olan. Bunu nasıl garantiye almışlardır? Dünkü redci vekillerden hangilerini, hangi yöntemlerle kabule razı etmişlerdir? Bu süreçte hangi güç ve araçlar devreye sokulmuştur? Tüm bu soruların yanıtı şimdilik belli değil. Görünen tek şey, Amerikancılar'ın yeni tezkerenin kabul edileceğinden son derece emin olduklarıdır.

Kafaları karıştıran iki sıkıntılı gelişme

Ne var ki, işler tam da bu aşamaya gelmiş, asker göndermeye ilişkin kimi taleplerine "olur" aldıklarını sanmaya başlamışken, ardi ardına yaşanan iki olay, efendilerinin hiç de öyle uşaklarının talebini gözetecek durum ve konumda olmadığını gösteriverdi. Irak'taki

yeni kukla yönetimin dışişleri bakanı Zebari Türk askeri istemedikleri yönünde, Amerikan başkanı Bush ise Kuzey Irak'ın kendini yönetme konusunda ilerlediği yönünde açıklamalar yaptılar. Peki bu da ne demek oluyordu? Yoksa Amerika, vaatlerinin aksine, bağımsız Kürdistan tezini uygulamaya devam mı ediyordu?

Bilindiği gibi, asker gönderme yanlılarının son dönemki tezlerinin başında, "bağımsız Kürdistan'ı engellemenin yolu Irak'ta asker bulundurmaktan geçer" görüşü yer alıyor. Bush'un "ulusa sesleniş"inde yer alan yukarıdaki açıklamasıyla çürütülmüş olsa da, onlar yine aynı tezi savunmaya devam ediyorlar. Üstelik artık, bu Amerika'ya rağmen mümkün olabilirmiş yanılması yaratılarak sürdürülüyor söz konusu propaganda. Oysa üzerine o kadar yaygara koparılan "Türk askerine Türk komutan" gerçekte işgal güçleri merkezi komutanlığına bağlı olacak, yani Amerikalı komutandan emir alacaktır. Üstelik Amerikan kendi komutasına aykırı durumları nasıl karşılayacağını da Süleymaniye olayı üzerinden göstermiş bulunmaktadır. Kaldı ki Amerikancılığı tescilli komutanların yönetimindeki bir Türk birliğinin Amerikan ordusu ile çatışmaya sokulması zaten tümüyle ihtimal dışıdır.

Amerika'nın "yine" Kürtlerle oynuyor olması da mümkün, fakat bu kez tam tersi de olabilir. Nihayetinde emperyalizm için kendi çıkarları her zaman halkların ihtiyaç ve isteklerinin önündedir. Nasıl ki, dün çıkarları öyle gerektirdiği için Taliban'ı destekleyip ardından aynı güçlerin yönetimindeki Afganistan'a saldırdıysa; dün çıkarları öyle gerektirdiği için Kürtler'e ve ilgili herkese karşı Saddam'ı destekleyip bugün aynı Saddam'ı bahane ederek Irak'a saldırdıysa; yarın da çıkarları gerektirdiğinde bölgede yeni bir Amerikan kuklası devlet ortaya çıkarabilecektir.

Her şeyin üstünde olan Amerikan çıkarları, hiç kuşkusuz Türkiye'ye verilen sözlerin de üstündedir. Böyle bir gelişim yaşanır ve dışişlerinin müstesna bakanı Gül'ün siyasi ömrü de izin verirse, duyacağımız açıklama aşağı yukarı şöyle olacaktır:

"Amerika süper bir güçtür, bir devleti yıkmak isterse yıkar, yeni bir devlet kurmak isterse de kurar. Bize bu konuda söz düşmez."

Ayrıca, bu tür bir gelişme, Arap yarımadasının emperyalist güçler eliyle ilk parçalanması da olmayacaktır.

Minareye kılıf hazırlama çabaları

Konuyla ilgili bir başka önemli nokta, Amerika ile pazarlıkları sonuçlandırmanın Türk devletine tam bir rahatlık/tam bir serbestlik kazandırmamış olmasıdır. Hatırlanacağı gibi, uzunca bir süre BM şemsiyesi beklendi. Bunun gerçekleşmeyeceği ortaya çıktıktan sonra ise Amerikan kuklası Irak yönetiminden davet beklenmeye başlandı. Kukla yönetimin kukla Dışişleri Bakanı Zebari'nin son açıklaması ile bu davet beklentisi de suya düşmüş bulunuyor.

Şimdi Türk devleti Amerika'nın davetine icabet edebilmesine yarayacak yeni bahaneler arayışında. Bu konuda son umut görünen aşiret reisleri ile görüşmeden de tam bir davet çıkmış değil. Ankara'da krallar gibi ağırlanan reisler (aşiret reisliği tabirinin daha dün Kürt partilerinin liderleri için aşağılama amaçlı kullanıldığını hatırlayalım), özetle, gelirsiniz işgal güçlerine destek görüntüsüyle değil BM şemsiyesiyle gelin, mesajı verdiler. Süregiden sıkıntı alanlarından biri bu.

İkincisi ise iç kamuoyunu ikna konusunda elle tutulur bir gelişme kaydedilememesi. Çünkü öne sürülen hiçbir gerekçe, halk nezdinde bir nebze bile olsa meşruiyet taşıyor. Irak'a asker gönderme kararı, iktidar sahiplerinin Amerikan uşaklığının tescili/mehmetçiğin kanı üzerinden kirliliği bir pazarlığın yürütülmesi olarak algılanıyor. İşçi ve emekçi halk kitlelerinde yerleşmiş bu algının değiştirilmesi kolay görünmüyor.

Irak halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!

İktidarın Irak yolunda ilerleyişi tüm bu sorun ve ikilemler içinde sürüyor. Dolayısıyla, Irak'ta karşılaşılabilecek hezimetin ağırlığı, daha asker yola çıkmadan, bugünden görülebiliyor.

Tüm dünya halkları gibi, Türkiye ve bölge halklarının da gönlünden geçen, kuşkusuz, ABD ve uşaklarının Irak'ta ağır bir hezimete uğratılmasıdır. Emperyalist saldırganlığın dizginlenmesi, bölgede adeta sıraya dizilmiş durumdaki diğer saldırı hedeflerinin korunması bu hezimete bağlıdır.

Fakat henüz uşaklığımı sıcak çatışmaya vardırılmamış durumdaki Türkiye gibi ülkelerde emekçilere düşen görev, hezimet beklentisini bir yana bırakıp, bu gidişi engellemek için seferber olmaktır. Pasif bir muhalefetin Amerikancı iktidara güç taşıyacağı açıktır. Suskunluk onaylamak anlamına gelecektir.

Güncel ve acil görev, eylemli muhalefetin sokağa taşınması, Irak halklarıyla dayanışmanın fiili olarak hayata geçirilmesidir.

ABD emperyalizmine jandarmalık için

Irak'a asker göndermenin yolu düzleniyor...

Yalan ve çarpıtma kampanyası sürüyor

Irak'ta batağa saplanan Amerika Türkiye'den asker istiyor. Emperyalizme uşaklıkta her türlü sınırı çoktan aşmış AKP hükümeti ve ordu buna dünden razı. Ancak bir problem var; Türkiye'de yaşayan işçi ve emekçilerin ezici bir çoğunluğu hem Irak'taki ABD işgaline, hem de Türkiye'nin oraya asker göndermesine karşı.

İşte bu yüzden, işçi ve emekçileri Irak'a asker göndermenin gerekliliğine inandırmak için haftalardır bir yalan kampanyası yürütülüyor. Bin dereden su getirilerek Irak'a asker göndermenin Türkiye'nin çıkarına olduğu fikri işçi ve emekçilere empoze edilmek isteniyor. Hükümet ve ordu temsilcileri Irak'a asker göndermenin Türkiye'nin çıkarları açısından ne kadar önemli olduğunu sabah akşam söyleyip duruyorlar. Burjuva medya ise neredeyse her gün Irak'a seferler düzenliyor; Türkiye adına petrolden pay alıyor, Kürtler'i hizaya getiriyor ya da Türkmenler'i kurtarıyor.

Minareye kılıf arayışı

Bu arada hükümet, meşruluk engelini aşmak, minareye kılıf uydurmak, işçi ve emekçileri kendi uşaklık politikasına yedeklemek için birbirinden ilginç kandırma politikalarından medet umuyor. Örneğin Türk askerini ABD'nin değil de Irak'taki yönetimin çağırması fikri bunlardan biri. Madem ki halk işgalci bir güce yardım için asker gönderilmesine karşı çıkıyordu, o halde Türk askerini Irak'a Amerika değil de Iraklılar çağırırsa mesele kalmazdı. AKP hükümetine göre, ABD'ye rica edilecek, onun basıncıyla geçici yönetim Türk askerini Irak'a çağırarak, böylece herşey tereyağından kıl çeker gibi halledilmiş olacaktı. Türk askeri gene işgalci Amerikan ordusunun emrinde Irak'a gönderilmiş olacak, fakat kağıt üzerinde Irak halkı tarafından çağırılmış görünecekti.

Iraklılar'dan oluşan ve Irak'ın yönetiminde en küçük bir söz hakkı bulunmayan "Geçici Konsey" tümüyle Amerika'nın atadığı işgal valisinin denetiminde olduğu için, Türkiye'ye böyle bir çağrıda bulunmasına kesin gözüyle bakıyorlardı.

Zebari hesapları alt-üst etti

Bu nedenle "Irak Geçici Konseyi" Dışişleri Bakanı Zebari'nin açıklaması hükümette ve düzen mediasında şok etkisi yarattı. Basındaki Amerikancı kampanyanın elebaşlarından Mehmet Ali Birand'ın CNN'deki programına çıkan Zebari yaptığı açıklamada ne Türkiye'nin ne de diğer komşu ülkelerin askerini Irak'ta istemediklerini söylüyordu. Türk hükümeti ve medyası bu açıklama üzerine gerçek yüzünü anında gösterdi.

O güne kadar hem burjuva basın hem de hükümet "Geçici Konsey"i Irak halkının temsilcisi olarak göstermeye, ABD'nin güdümünde olduğunu ise gizlemeye çalışıyorlardı. Fakat Zebari'nin bu açıklamasıyla birlikte bir anda onun ABD'nin güdümünde kukla bir oluşum olduğunu anımsayıverdiler. "Irak'a asker göndermek için biz Amerika'yla anlaştık, siz de kim oluyorsunuz" diyen öfke dolu yazılar yazıldı. Beyaz Saray'dan Zebari'nin

ve Geçici Konsey'in hizaya getirilmesi istendi. Türk hükümeti ve medyası, ABD'nin çıkarlarına aykırı bir şeyler söyledi diye Zebari'yi linç etmeye girişti.

Hızlarını alamadılar, bundan bir-iki gün önce Türkiye'yi ziyaret eden Geçici Konsey temsilcisi Ahmet Çelebi'ye de Zebari'nin sözlerinin hesabını sordular. Belli ki birilerinin ABD'nin çıkarlarına aykırı fikirler dile getirmesini akılları almıyordu, böyle şeylere alışmamışlardı.

Zebari olayının gösterdikleri

Elbette ki Zebari, ABD kuklası yönetimin hiçbir yetkisi olmayan bir bakanı. Ve Amerikan çıkarlarına aykırı bir icraat içine girebilmesi mümkün değil. Zaten üç-dört gün sonra yaptığı yeni bir açıklamayla ilk açıklamasının yanlış anlaşıldığını, başta Türkiye olmak üzere bütün komşu ülkelerin Irak'ın yeniden yapılanmasında rol alacaklarını dile getirdi. Belli ki ABD yetkilileri Türkiye'nin uyarıları üzerine Zebari'nin kulağını çekmişler, o da kendisinden

beklenen tutumu almıştı. Zebari, Mesut Barzani'nin dayısıdır, aynı zamanda IKDP'nin önde gelen yöneticilerinden biridir. Onun bulunduğu politik konumdan bakıldığında "Türk askerini istemiyoruz" sözünün anlaşılır nedenleri vardır ve bu asla onun bir Amerikan uşağı olmasıyla çalışmamaktadır. Olabilir, kimi zaman uşaklar birbirlerini sevmeyebilirler, önemli olan efendilerine bağlılıkta kusur etmemeleridir.

Zebari olayının en önemli sonucu, Türk hükümetinin, ordusunun ve medyasının bu konudaki aşağılık ikiyüzlü tutumunu açığa çıkartmış olmasıdır. Kendi geleceğini Amerika'nın bölge planları içinde yer tutmakta gören, bu uğurda "en değerli

ihraç malı" olan ordusunu pazarlamaktan da kaçınmayan Türkiye burjuvazisini bölge halklarının çıkarları ve çektikleri acılar zerre kadar ilgilendirmemektedir. "Irak'a barış ve istikrar götüreceğiz" diyenlerin tek derdi işgalci ABD ile ilişkilerini sağlamlaştırmak, bu ilişki sayesinde ve ABD'nin gölgesinde bir takım çıkarlar elde etmektir. Türkiye'yi ziyaret eden "Geçici Konsey" temsilcilerine, Türkiye'nin Irak'a bir işgal gücü olarak gitmediği, amaçlarının sadece Irak'ta istikrarın sağlanması ve yeniden yapılanmaya katkıda bulunmak olduğunun söylenmesi durumu kurtarmaya yetmemektedir. Çünkü Irak'ta istikrar istemek için asgari koşul işgale karşı çıkmak ve Irak halkının kendini yönetme konusundaki bağımsız iradesini tanımaktır.

Türkiye burjuvazisi bölge halklarının düşmanı olduğunu döne döne ispatlamaktadır. Türkiye'nin işçi ve emekçileri bu ihanete ortak olmamalı, sermayenin uşaklık politikalarına karşı mücadeleyi ve Irak

Amerikancı uşaklar işgal ve jandarmalığa “insani” kılıf uyduruyor

Seçim öncesinde “sosyal adalet” demagojisini kullanarak işbaşına gelen AKP hükümeti işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara ve gençliğe daha fazla açlık, yoksulluk, sosyal yıkım ve işsizlik dayattı. Henüz bir yılını bile doldurmayan AKP’nin tüm icraatları, kendinden önceki sermaye partileri gibi sermaye sınıfının çıkarlarını korumak, ekonomik krizin maliyetini emekçi kesimlerin üzerine yıkmak oldu.

Bugün bu faturaya savaşın faturası da eklenmiş durumda. 1 Mart tezkeresinin meclisten geçmemesinin acısını ve faturasını 15.7 katrilyonluk “ek istikrar tedbirleri paketleri”yle emekçilerin sırtına yıkan AKP, böylelikle “savaşa hayır” diyen halk kitlelerine “barışın maliyeti”ni ödetmiştir. Hükümet, bu sefer 1 Mart krizinden çıkarttığı dersle Irak batağında debelenen ABD’nin jandarmalığını yapmak için son hız çalışmaktadır.

İşgalci güçlerin her gün birkaç kayıp verdiği Irak’ta piyonluğa soyunan sermaye devleti medyayı da arkasına alarak “insani yardım” propagandasına girişmiş durumda. Ama tüm çaba ve manipülasyonlarına rağmen üzeri örtülemeyen gerçekler ve çelişkili haberler yansıyor basına. İşgalci güçlerin yanında Irak halkının haklı direnişini ezmek için jandarmalık misyonuna soyunmanın geçerli ve haklı hiçbir nedeni bulunmadığı için işi görüntüde kurtarmak niyetindedir. Bir taraftan “insani yardım” amacıyla Irak’a gidileceğini ifade eden yetkili ağızlar diğer taraftan “riskli” bölgeleri tespit etmek için heyet yolluyor, “risk analizleri” yapıyor. Irak’taki “risk”, işgalci güçlere karşı halkın gösterdiği direniştir. ABD için Irak’ı batağa çeviren de zaten bu “riskin” kendisidir. Amerikan emperyalizmi de bu “riske” karşı kendisine piyon aramakta ve satın almaktadır.

ABD kaynakları, Irak’taki güçlerinin ülkeyi istila için hazırlandığını, ama barışı yerleştirme ve muhafaza için eğitilmediklerini söylüyorlar. Bir halkın iradesi ve direnişine rağmen ülkeyi işgal eden haydutların amacı da zaten Irak’ta “barış ve demokrasi” tesis etmek değil. Bu noktada Türkiye gibi ülkeleri satın alma, rüşvet verme, tehdit etme yoluyla batağa çekmek istemeleri de “barışçıl” niyetlerle değil.

İşgal ortaklığına ve ABD piyonluğuna “insani yardım” kılıfı

İMF ve ABD’nin direktiflerinden milim sapma şansı olmayan işbirlikçi bir sınıfın hükümeti olan AKP, ne kadar kılıf geçirmeye çalışırsa çalışsın Irak’a işgale ortak olarak kırıntı kapmak, ABD’ye maşalık yapmak, halkın direnişini ezmek için gitmeye hazırlanıyor.

Dışişleri Bakanı A. Gül, bir TV programında asker gönderme işinin finans boyutu hakkında sorulan soruya şu yanıtı veriyor, “Hayır, bu konuları hiç konuşmadık. Bunlar, doğrusu bizim için daha az önemli konular. Daha önemli konularda karar verdikten sonra, o konular daha az önemli”.

İMF’den üç kuruş kredi almak için kırk takla atan, ülkeyi boydan boya emperyalizmin yağmasına açan,

8.5 milyar dolarlık ABD kredisi için gençlerin kanını ABD emperyalizmine satan bir hükümetin bakanı şimdi kalkmış “bizim için az önemli konular” diyor. Ancak birkaç soru sonra bakla ağızdan çıkıyor, “Şu anda işadamlarımız, büyük bir faaliyet içerisinde. Karşılıklı ortaklıklar kurulacaktır, Iraklı işadamlarıyla Türk işadamlarının ortaklıkları olacaktır. Ortak yatırımlar olacaktır ve refah da bu bölgede hızlı bir şekilde yükselecektir. Şu bir gerçek ki, güvenlik sorunlarını halledemeyen bölgelerde ekonomik kalkınma, refah söz konusu olmaz”. Gül’ün “güvenlik sorunu” olarak işaret ettiği Irak halkının değil ABD askerinin “güvenliği”dir. Yoksa Irak nüfusunun yüzde 60’ından fazlasını oluşturan Şii’lerin önde gelen liderlerinden Muktada Es Sadr başta olmak üzere pek çok Iraklı grubun, Türkiye’yi asker göndermemesi için uyarmasına rağmen işgale ortak olmaya can atmazdı. Felluce halkı “Türk askerine direniriz”, derken Din Uleması Başkanı Şeyh Abdullah El Cenabi’nin ise “ABD askerlerinin boğazını önden kesiyoruz, Türk askerini ise enseden keseriz. ABD askerlerine kim hizmet ederse, bu Felluce halkı da olsa katli helaldir” demesini duymazdan gelmezdi.

TSK Irak’a sağlık, hizmet, demokrasi ve aş götürecektir(miş)!

Birçok işçi eylemine saldıran ordu, görev bölgesinde aş evleri kuracak, su ile elektrik sistemini elden geçirecekmiş. Irak’a “sadece” polis görevi yerine getirmek amacıyla gitmemek için imar hizmetlerine ağırlık verecek, görev bölgesinde 50 ibadethane ve okulu onaracak, 5 hastane ile 5 idare binası da elden geçirecekmiş. Burjuva medyanın haberi verişi tarzı asıl niyeti açığa çıkarıyor. Haberlerde sıkça kullanılan kelimelerden biri “Irak’a sadece polis görevi” için gitmemek ifadesidir. Bu, “Irak’a polis gücü olarak gidiyoruz ama böyle algılanmaması” için gerçeğe “insani yardım” kılıfı giydireyoruz demektir.

Gecekondu yaptı diye yoksul halkı katleden, konusunu başına yıkan polis ve ordu güçleri Irak’a nasıl bir “imar hizmeti” götürebilir ki? Korktuğu için panzere taş atan 6 yaşındaki bir çocuğu öldürseye döven, cezaevlerindeki çocukları baskı, dayak, işkence ve tecavüzle “yola getirmeye” çalışan bir anlayış kime “demokrasi” götürebilir ki?

“Irak’a su ve elektrik götüreceğiz, sağlık sorunlarına çözeceğiz, seyyar mutfaklar aracılığıyla yemek dağıtacağız” diyen siyasi iktidar önce dönüp kendi halkına yaşattığı sosyal yıkımın hesabını versin. Halen ülkede toplam nüfusun yüzde 10’u susuz ve tuvaletsiz. 1990 yılında yüzde 8 olan işsizlik oranını 2002 yılında yüzde 10.6’ya çıkaran sermaye iktidarının Irak’ta istihdam alanları açma yalanları ne kadar gerçekçi? Kendi halkına eğitim hizmetini parayla satan, bütçeden eğitime ve sağlığa ayırdığı payı sürekli kısan hükümet, Irak’a sağlık ve eğitim hizmeti götürebilir mi? Devletin harcamalarında eğitim payı 1990 yılında yüzde 17.9 iken 2001 yüzde 8.7’ye gerilemiştir. Sefalet ücretleriyle milyonlarca kamu emekçisini yoksulluk sınırında, milyonlarca

işçiyi asgari ücretle açlık sınırının da altında yaşamaya mahkum eden hükümet Irak halkına mı aş dağıtacak?

Elektriğe gelince, işkence tezgahlarından geçen onlarca devrimci, aydın, muhalif güç devletin elektriği nereye, nasıl ve hangi amaçlarla götürdüğünü çok iyi biliyor.

Irak’a “barışçıl” niyetlerle “insani” yardım götürmek ve Irak’ta “istikrarı” sağlamak için gideceğini iddia eden, “işgalin bitmesini istiyoruz” diyen sermaye devleti, ne ilginçtir ki Türkiyeli işçi, emekçi ve gençlik kesimlerini “savaşa karşı” eylemlere katıldıkları için suçlu ilan ediyor, DGM’lerinde yargılıyor. KESK üye ve yöneticilerinden sonra geçtiğimiz hafta içinde liseli gençler de “savaşa hayır” dedikleri için DGM’de yargılandılar.

Kendi halkına ihanet eden, komşu halkları katletmeye hazırlanan sermaye iktidarının asıl niyeti birkaç kırıntı karşılığında Türkiyeli emekçilerin kanını ABD emperyalizmine satmaktır. Türk askerinin Irak’a gönderilmesi durumunda görev bölgesinde biri ana, toplam beş karargah kurulması planlanıyor. ABD’nin Irak’taki karargahlarını şehir içine kurması nedeniyle hata yaptığını söyleyen TSK, bu karargahların yerleşim bölgeleri dışında oluşturulmasını planlıyor. Irak halkına “hizmet, istikrar, huzur” götürmek isteyen TSK, hangi akla ve niyete hizmetle yerleşim yerlerinin dışında “karargah” kurmayı düşünüyor?

Türk askerinin Irak’taki görev bölgesine ulaştırılacağı lojistik koridorun üzerinde karakollar kurulması da Türk egemenlerinin talepleri arasında. TSK, Irak halkının talebi doğrultusunda Irak’taki direnişi desteklemek için girmek niyetinde olmadığına göre bu “karakollar” ne işe yarayacaktır?

Yapılan değerlendirmelerde 10 bin asker için aylık 20 milyon dolar harcama yapılacağı belirtiliyor. Ankara, Washington’a bu miktarı 6 ile 9 ay boyunca Türkiye’nin karşılayabileceği mesajını verdi. Faiz ve borç ödemeleri dışında bütçeden emekçi halka pay ayırmayan hükümet şimdi buna savaşı eklemiş durumda. Emekçi halk çocuklarını piyon olarak batağa sürdüğü yetmiyormuş gibi savaş ve saldırganlığın maddi yükünü de yine emekçilere ödetmeye hazırlanıyor. İşçi, emekçi, gençlik, küçük üretici istediğinde bütçeden pay ayıramayan hükümet ABD maşalığına gelince “ülke şartları”ni unutuveriyor.

Savaşın faturasını ödemeyelim!

Görüldüğü gibi kirli ve haksız savaşlarda kanı akacak olanla savaşın maddi faturasını ödeyecek olanlar işçi sınıfı ve emekçilerdir. ABD emperyalizminin emrinde, kendi halkına ihanet eden işbirlikçi iktidarın hesaplarını bozmak için savaş karşıtı mücadeleyi yükseltmekten başka yol yoktur.

Savaş karşıtı mücadele, kan pazarlığı yapan işbirlikçi iktidara karşı mücadele ile birleştirilmelidir. İşçi ve emekçiler haksız ve kirli savaşların piyonu değil direnen halkların destekçisi olmalıdır.

Kamuda ücret artışları Bakanlar Kurulu'na kaldı...

Ya fiili-meşru mücadele ya da teslimiyet!

Kamuda toplu görüşme sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine devreye Uzlaştırma Kurulu girmişti. Kurul'un 5 Eylül'de yaptığı toplantı sonrasında kamu emekçilerinin ücretlerine 2004 yılının ilk altı ay için yüzde 10, ikinci altı ay için yüzde 8 oranında zam yapılmasını, ilk altı ayda enflasyonun yüzde 10'u aşması durumunda aşan kısmın yüzde 80'inin, ikinci altı ayda enflasyonun yüzde 8'i aşması durumunda da aşan kısmın tamamının maaşlara yansıtılmasını ve 2003 yılı kayıpları için 2004 yılında iki taksitle ödenmek koşuluyla 200 milyon lira verilmesini kararlaştırmıştı.

Uzlaştırma Kurulu'nun raporu açıklandıktan sonra hükümet cephesinden bu karara uymak zorunda olmadıkları yönlü açıklamalar yapıldı. Bakan Mehmet Ali Şahin, Uzlaştırma Kurulu'nun raporunu "gereğelerden yoksun" bir rapor olarak nitelendirdi. 2004 yılında yüzde 12 olan enflasyon hedefinin üzerinde yapılacak bir maaş zammının bütçe dengelerini sarsacağını söyledi. İşçi sendika yöneticilerinin TİS sürecindeki "anlayışı" örnek göstererek, sorumlu davrandıklarından dolayı kendilerine teşekkür ettiğini belirtti. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan ise Kurul'un kararı için, "Bu bir tavsiye kararı, mutlaka uyulacak diye bir şey yok" açıklamasını yapmıştı.

Kurulun raporundan sonra 11 Eylül'de bir kez daha bir araya gelen hükümet ve sendika temsilcilerinin görüşmelerinden yine bir sonuç çıkmadı. Bu aşamadan sonra son söz Bakanlar Kurulu'na kaldı. Özetle 15 Ağustos'tan beri süren görüş alış veriş hükümetin dayattığı oranın gerçekleşmesi ile son bulacak. Sosyal ve demokratik hakların adı bile geçmiyor. Sahte sendika yasasının sınırları içerisinde yürütülen görüşme sürecinin başka türlü gerçekleşmesi de mümkün görünmüyor.

KESK yönetimi ne yapmayı düşünüyor?

Baştan beri üyelerini hak alıcı eylem biçimleriyle harekete geçirecek tarzda bir taban çalışması yürütmekten kaçınan KESK yönetimi, 10 Eylül'de Danışma Meclisi toplantısı yaptı. S. Evren toplantıda Uzlaştırma Kurulu'nun "önerisi"nin, taleplerinin karşılanmasında yetersiz bulsa da, yeni bir "toplular pazarlık" olanağı yarattığını belirtti. Evren, hükümetin diyaloga ve görüşmelere kapıyı kapatması halinde her türlü demokratik tepkiyi göstereceklerini ifade etti. TİS'li-grevli sendika hakkının verilmesi ve siyaset yaşamının kaldırılması konusunun da imza altına alınmasını istedi. Hükümetin sahte yasanın anti demokratik içeriğinden yararlanması durumunda "Böylesi bir tutum demokrasi ile bağdaşmaz. Son sözü Bakanlar Kurulu'na bırakmayız. Son sözü emekçiler, KESK söyler" dedi.

Hükümetle sendikalar arasında yapılan son görüşme sonrası açıklama yapan Sami Evren, Uzlaştırma Kurulu raporu karşısında hükümetin geliştirdiği yaklaşımın doğru olmadığını belirterek, "Hükümet uzlaşmacı bir tavır içinde değil. 1 Ekim'de Meclis karşısında yapacağımız eylemle hükümeti protesto edeceğiz" dedi.

Yapılan açıklamalar, KESK yönetiminin "görüşme masasına" endeksli tutumunu değiştirmedigini, hükümetin belirlediği sınırlar içinde mücadele

edeceğini, "uzlaşma" mantığının devamı olarak "protesto"yu aşmayan eylem biçimlerinde ısrar edeceğini gösteriyor.

Uzlaştırma Kurulu'nun raporunu bir yandan yetersiz olarak değerlendirirken diğer yandan "görüşme"nin devam edebilmesinin koşulunu bu "yetersizliğe" bağlayan bir anlayışın, kamu emekçilerinin yaşadığı hak kayıplarını karşılamak için mücadele etme niyetinde olmadığı açıktır. TİS'li-grevli sendika hakkının kullanımını hükümetin atacağı bir imzaya bağlayan bir anlayışın, üretimden gelen gücünü kullanmaya niyeti olmadığı da açıktır. Kaldı ki, grev hakkı anayasada tanınmasına rağmen "grev yasaklayan" siyasi iktidar karşısında hak ve özgürlükleri fiilen kullanmak gerekmektedir. 1 Ekim'de hükümeti protesto etmek amacıyla yapılacak eylemin ne bir yaptırım, ne de etkisi olacaktır. Aynı şekilde kağıt üzerinde alınmış bir-iki saatlik işbirakma kararının da bir etkisi olmayacaktır.

Ya fiili-meşru mücadele ya da teslimiyet!

Devlet bugün Uzlaştırma Kurulu'nun raporuna olumlu yaklaşabilir, üç aşağı beş yukarı "tavsiye"lerini kabul edebilir. Zaten sendika yönetimleri de "görüşmelerin" bu çerçevede sonuçlanmasına çoktan razı olduklarını ifade eden açıklamalar yaptılar. Ancak sermaye iktidarı, ortada kendisini sıkıştırarak bir güç ve irade olmadığı için buna dahi yanaşmamaktadır. Tüm koşulların lehine olduğu bir durumda bunu tercih etmemektedir. Devletin saldırı hazırlıkları tek yanlı ve boyutlu değildir. Bugün sefalet ücretini dayatırken yarın işgüvencesine göz dikecek, öbür gün sosyal

hakları gaspederken haksız ve kirli bir savaşta işçi sınıfı ve emekçileri piyon olarak batağa sürecektir.

Sınıf ve kitle hareketinin durgun olduğu koşullarda sermaye iktidarı en ufak bir mevziyi kaybetmek niyetinde değildir. Devletin baskı ve terörünü tırmandırması da boşuna değildir. Sınıfın dar ve sınırlı da olsa ekonomik alanda elde edeceği en ufak bir kazanıma dahi tahammül etmek niyetinde değildir. Karşısında muhalif bir güç olmadığı için stratejik önemdeki tüm saldırı planlarını bir an önce hayata geçirmek niyetindedir. Özelleştirmeler, kamu hizmetlerinin tasfiyesi, kölelik yasaları, ABD'ye jandarmalık...

Son Ankara eyleminin de gösterdiği gibi KESK içinde halen harekete geçmeye hazır dinamikler mevcuttur. Kararlı, direngen ve meşru eylem biçimleriyle KESK kitlesi harekete geçirilebildiğinde, bu kıpırdanış hem umudunu ve güvenini yitirmiş geniş emekçi kitlelerini, hem de işçi sınıfının mücadelesini tetikleyebilecek bir dinamik olacaktır. Bu irade ve iddiayı taşımayan KESK reformistleri mücadeleyi değil teslimiyeti seçmiştir.

Ciddi ve önemli saldırı dalgasının yaşandığı bir süreçte devrimci kamu emekçileri KESK yönetiminin teslimiyetçi politikalarına yedeklenmek yerine devrimci bir önderlik yaratmak noktasında harekete geçmelidirler. Bu boşluk doldurulmadığı sürece kamu emekçileri hareketi ağır bir darbe alacak, sendikal örgütlülük tasfiye edilecektir. Kamu emekçilerini devrimci sınıf mücadelesine kazanmak, devrimci bir mücadele programı altında birleşmek ve fiili-meşru eylem biçimlerini hayata geçirmek yapılması gereken acil müdahaleler arasındadır.

KESK eylemi: "Genel grev, genel direniş!"

Hükümet ile kamu sendikaları arasında süren görüşmelerden bir sonuç çıkmaması üzerine devreye giren uzlaştırma kurulunun önerdiği ücret artışını yeterli bulmayan KESK, 5 Eylül günü bir basın açıklaması düzenledi. Saat 17:30'da Konak Sümerbank alanının girişinde toplanan kamu emekçileri buradan alanın çıkışına kadar yürüdüler. Daha sonra oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylemde en önde KESK, ardından "Savaşa değil eğitime bütçe!" pankartı taşındı. Yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Önümüzdeki dönemde taleplerimizin elde edilmesi için kamu reformuna, yerel yönetimler reformuna, iş güvencesinin yok edilmesine, Irak'a asker gönderilmesine, kölelik yasalarına karşı işyerlerinden doğru tüm emekçilerle birlikte bu anti-demokratik uygulama ve saldırılara karşı örgütsel ve hukuksal mücadeleyi yükselteceğiz." Yaklaşık 200 emekçinin katıldığı eylemde "Direne direne kazanacağız!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Genel grev, genel direniş!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

“Toplu görüşme süreci”: Reformizmin ciddiyezsizlik ve iflas tablosu!

Kamu işkolunda 15 Ağustos'ta başlayan toplu görüşme süreci büyük ölçüde tamamlanmış bulunuyor. Hükümet temsilcileri ile Kamu-Sen ve KESK temsilcileri arasında yürüyen “görüşme süreci”nde, herhangi bir “mutabakat” sağlanamadı. Yasa uyarınca bu aşamadan sonra devreye giren “Uzlaştırma Kurulu”nun kararını açıklamasının ardından son kararı Bakanlar Kurulu verecek. Yani hiçbir anlam ve somut karşılığı olmayan bir görüşme sürecinin ardından hükümet yine bildiğini okuyacak, konfederasyonlara ise hükümetin verdiği kararı kabul etmek düşecek.

“Toplu görüşme süreci” kurgulandığı gibi bir mizansen olarak başlamış ve bitmiştir. Bu mizansenin dışına çıkan ne bir irade, ne de bir pratik tutum görülmemiştir. Dahası sembolik olarak açılan-açılmaya çalışılan grev çadırları vb. ile sendika yönetimleri de bu mizansene katkı sunmuşlardır. Ortaya, geçen yıl olduğu gibi dört dörtlük bir orta oyunu çıkmıştır. Bu oyunda sermaye iktidarı ve Kamu-Sen başından sonuna kadar üstlendikleri rolün gereklerine uygun davranmış, KESK ise küçük mızımızlanmalarla birlikte oyunun kurallarına uymuş, gereklerini yerine getirmiştir.

Bu tablo, bir kez daha sahte sendika kıskacında kalınarak fiili-meşru temelde sendikacılık yapılamayacağını, kamu emekçilerinin hak ve çıkarlarının korunup geliştirilemeyeceğinin ispatı olmuştur. “Toplu görüşme süreci”nin ortaya çıkardığı basit gerçek şudur: Sahte sendika yasası ile kurumsallaştırılmaya çalışılan sendikacılık ile fiili-meşru temelde yürütülen sendikacılık anlayışı bağdaştırılmaz. Ya sahte sendika kıskacında devletin belirlediği sınır ve kurallara uyararak sendikacılık oyununun bir parçası olunur, ya da bütün olarak bu sınırların dışına çıkılarak kamu emekçilerinin meşru taleplerini eksen alan bir mücadele hattında yürünür. Çünkü sahte sendika yasası düzleminde ne gerçek bir sendikacılık yapma, ne de bu düzleme dayanarak fiili-meşru mücadeleyi yükseltme imkanı bulunmaktadır.

Toplu görüşme masasına endeksli gerilimi yükseltme politikası

KESK'in toplu görüşme stratejisi sahte sendika yasasını esas almaktadır. Yani özde Kamu-Sen'in tutumundan farklı değildir. Bundan dolayı da “Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz” iddiasının altı boştur. KESK, bir yıl önce olduğu gibi bu yıl da, bu iddianın altını dolduracak ne bir mücadele stratejisi oluşturmuş, ne de bu yönde bir hazırlık yapmıştır.

“Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz” iddiası, belirlenmiş taleplerin elde edilmesi için üretimden gelen gücün kullanılmasını hedeflemek, tüm hazırlıkları bu hedefe bağlı olarak gerçekleştirme iradesini göstermektedir. Böyle bir somut hazırlığa bağlanmaksızın ileri sürülmüş bir iddianın gerçek yaşamda karşılığı yoktur. KESK yönetiminin bu süreç boyunca ortaya koyduğu pratik de bunun böyle olduğunu bir kez daha doğrulamıştır. KESK yönetimi için üretimden gelen gücün kullanımı pratikte bir söz kalıbı olmaktan öteye geçmemiştir. Reformist anlayışın doğal ürünü olarak yasal sınırlar esas alınmış, herşey bu sınırlar içerisinde gerçekleştirilmiştir.

KESK yönetiminin toplu görüşmeden çekilmesi de stratejik bir tutum değişikliğine dayanmadığından

oyun içerisinde bir oyun olmaktan öteye gitmemiştir. “Toplu görüşme süreci oyununa gelmeyeceğiz” diyerek görüşme sürecinden çekilen KESK yönetimi, bir mizansenden öteye gitmeyen Ankara eylemi sonrasında hiçbir açıklama yapmaksızın toplu görüşme sürecine yeniden dahil olmuştur. Oysa KESK'in toplu görüşme sürecinden çekilme gerekçelerini ortadan kaldıracak herhangi bir değişiklik yaşanmamıştır. Dahası, sermaye devleti KESK'i yasadışı ilan etmiş, eylemini terörist olarak nitelemiştir. Sonuç olarak KESK yönetimi yaramaz bir çocuk gibi boynunu bükerek oyunun kurallarına razı olduğunu göstermiştir.

KESK'in “toplu görüşme” pratiği, herşeyiyle “toplu görüşme” masasına endekslidir. Yapılan eylemler, iddialı ve tehditkar açıklamalar tümüyle “toplu görüşme” sürecinde ciddi bir muhatap olarak algılanmak kaygısına bağlanmıştır. Bu nedenle toplu görüşme masasından çekilen KESK yönetimi bu tutumu fiili-meşru bir temelde yürütülecek bir mücadele programına bağlamamıştır. Sermaye iktidarının KESK'in blöfünün bilincinde olarak cepheden karşı tavrı alması ile KESK'in planları boşa düşmüş, ortaya kaba bir ciddiyezsizlik tablosu çıkmıştır.

Sermaye iktidarının yanıtı: Ya benim belirlediğim sınırlarda bir sendikacılık ya da hiç!

Sermaye iktidarının KESK'in “toplu görüşme süreci”nden çekilerek Ankara eylemini gündeme getirmesi karşısındaki saldırgan tavrı bilinçli bir sınıf tavrıdır.

Sahte sendika yasası fiili-meşru temelde gelişen kamu emekçileri hareketini denetime alma ve ehlileştirme amacına hizmet etmekteydi. Yasa, kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak talebini bir parça karşılamak bir yana fiili-meşru temelde yürütülen mücadelenin ürünü kazanımları da gaspederek sendikaların elini kolunu bağlamıştır. Yasa bu haliyle gaspçı bir niteliğe sahiptir. Kamu-Sen zaten ipleri sermaye iktidarı tarafından tutulan bir sendikaydı. Dolayısıyla bu yasa sadece bu sendikayı meşrulaştırıp ona uygun hareket etme olanağı sağlıyordu. Ancak KESK söz konusu olduğunda bu yasa bir deli gömleği ve kamu emekçileri hareketini ezme işlevi görüyordu.

Bilindiği üzere KESK yönetimi herşeyini bu yasaya bağladı ve yasanın gereklerini bir bir yerine getirerek, bu tasfiye saldırısının gönüllü piyonluğuna soyundu. Fiili-meşru mücadele laftan öteye gitmezken, sendikalar sahte sendika yasasının kıstaslarına göre yeniden yapılandırıldı. Sonuç itibarıyla yasanın sınırlarına hapsolünarak direniş mevzileri birer birer tasfiye edildi.

KESK'in toplu görüşme sürecinden çekilmesi, sahte sendika yasasının üzerinden neredeyse iki tam yıl geçtikten sonra yapılmış bir ilk çıkış olma özelliğine sahipti. Sendikal mücadelenin sermaye iktidarının belirlediği sınırlarda değil, fiili-meşru temelde yürütüleceğine bir işaret. Ancak bu tutum gerçekte göstermelik bir manevra olmaktan öteye bir anlam taşımıyordu. KESK yönetimi kendisine karşı tabanda biriken öfkeyi boşaltmak, bir parça da “toplu görüşme süreci”nde elini güçlendirmek istiyordu.

Ama sermaye iktidarının böyle bir göstermelik manevraya dahi tahammülü yoktu. Bundan dolayı

KESK'in toplu görüşme sürecinden çekilişine ve hiçbir yaptırım özelliği olmayan Kızılay eylemine karşı saldırgan bir tutum takındı. Eylemin niteliği ve sertliğiyle sermaye devletinin aldığı saldırgan tutum arasında açık bir orantısızlık vardı. KESK yönetimi ise sermaye iktidarının aldığı bu bilinçli sınıf tutumu karşısında tam bir afallama içerisindeydi. Sonuç itibarıyla Kızılay hedefiyle ülkenin dört bir yanından Ankara'ya akan binlerce emekçi Kızılay'ın etrafında dolaştırılıp illerine gerisin geri yollandılar. Ertesinde KESK yönetimi hükümet temsilcilerince alaylara konu olacak biçimde “toplu görüşme masası”na geri döndü.

Sermaye iktidarı KESK karşısında aldığı tutumla sahte sendika yasası kıskacı dışında bir sendikacılığa tahammülü olmadığını göstermiştir. Başbakanın ve bazı hükümet üyelerinin takındığı saldırgan dil bunun ifadesidir. Sermaye iktidarı stratejik düşünmekte, daha bugünden asker gönderme tezkeresi ve kamunun tasfiyesi saldırılarının önünü düzlemeyi amaçlamaktadır. Bundan dolayı her türlü düzen dışı dinamik ya da yönelim o anki durumundan bağımsız olarak terörle karşılanmaktadır. KESK'e karşı alınan tutum da esasta bu kapsamdadır.

Ya devrimci bir mücadele programı, ya da reformizmin bataklığı!

“Toplu görüşme süreci”, mevcut KESK yönetiminin ne sermayenin koyduğu sınırları aşacak, ne de kapsamlı saldırılara göğüs gerecek bir iradeye sahip olmadığının yeni bir kanıtı olmuştur. Düzenin koyduğu sınırları aşan bir ufka sahip olmayan KESK yönetimi yasaların elverdiği ölçüde bir sendikacılık anlayışıyla hareket etmektedir. Mücadele anlayışı, masa başı pazarlıklar ve kapalı kapılar ardında yürütülen diplomasiyle sınırlıdır. Bundan dolayı ne alanlara çıkmış onbinlerin mücadele istek ve kararlılığına güvenmekte, ne de söylediklerinin arkasında durabilmektedirler. Bunun için fiyasko kaçınılmaz olmaktadır.

Mevcut tabloyu değiştirmek, KESK yönetimi ve bu yönetimce temsil edilen reformist-bürokratik çizgiyle hesaplaşmayı zorunlu kılmaktadır. Çünkü KESK'in sorunu şu ya da bu politik tutum ve pratiğin yanlışlığı değildir; her türlü pratik tutum ve pratiğin kaynağı reformist çizgi ve anlayıştır. Bu temelde yürütülmeyen bir hesaplaşma çabası ayrıntıda boğulacak, apolitizm içerisinde kuyrukçuluğa mahkum olacaktır.

Devrimci bir hesaplaşma temelinde kamu emekçilerinin ihtiyaç duyduğu devrimci bir önderlik odağının yaratılması devrimci ve komünist kamu emekçilerinin öncelikli görevidir. Bu bilinçle hareketin ihtiyaçlarına yanıt verecek devrimci bir mücadele programı çıkarmak ve bunu devrimci bir önderlik iradesiyle maddi bir gerçeklik haline getirmek çabası mevcut tabloyu değiştirmenin anahtarı olacaktır.

Devrimci bir mücadele programı, sermaye iktidarının koyduğu yasaları ve meşruluğu değil kamu emekçilerinin haklı taleplerinin meşruluğuna dayanarak sınıf mücadelesinin yasalarını esas alır. Sermaye iktidarına karşı fiili-meşru ve militan bir mücadele hattında yürür, tüm gündelik pratiğini iktidar hedefine bağlar. “Toplu görüşme süreci” bu yolun kamu emekçilerini insanca bir yaşama taşıyacak tek gerçek ve çıkar yol olduğunu kanıtlamıştır.

ABD'nin Ortadoğu barışı oyunu başlamadan bitti...**“Yol haritası”nın ölümü
resmen ilan edildi**

30 Nisan '03'te göreve başlayan ABD destekli Filistin Başbakanı Mahmut Abbas istifa etti. Bu istifa, Amerikan emperyalizmi tarafından -barış adına- Filistin halkına dayatılan onursuz teslimiyetin amacına ulaşamayacağı yeni bir göstergesi oldu. Zaten Bush-Şaron katilleri tarafından Filistinlilerin önüne barış planı diye konulan “yol haritası” aldatmacasının sökmeyeceği, Filistin direnişinin kararlılıkla devam etmesinden de belliydi. “İsrail-Filistin sorunu”na çözüm yolu bulma propagandası ile sunulan “yol haritası” planı, ABD yönetimini 4 ay geçmeden bir kez daha fiyasko ile karşı karşıya bıraktı.

Afganistan'da işgal karşıtı güçlerin saldırıları yoğunlaşırken, Irak'ta batağa saplanan Bush yönetimi, “yol haritası”nın ölümüyle emperyalist hegemonya saldırısının her üç cephesinde de zorlanmaya başladı. Anti-Amerikancı, anti-emperyalist içerikle işgal karşıtı direnişlerin yayılması ise, emperyalist haydutları daha da saldırganlaştırıyor. Nitekim ABD ordusu Irak'ın tüm kentlerinde “olağanüstü hal” (OHAL) uygulamasına geçişi tartışmaya başladı. Filistin'de de kasap Şaron liderliğinde devam eden işgal ve katliam vahşetine en büyük desteği veren yine Bush yönetimi oldu.

**Abbas'ın istifası emperyalistleri
endişelendirdi**

Mahmut Abbas'ın istifa edebileceği haberi ABD'de anında yankı buldu. Bush, Ortadoğu özel temsilcisi John Wolf'u Filistin'e gönderdi. Filistin meclis başkanı Ahmed Korey (yeni başbakan) ile görüşen Wolf, ABD'nin Abbas hükümetinin düşürülmesine izin vermeyeceği mesajını verdi. Arafat-Abbas arasında arabuluculuk yapan Korey, Bush'tan gelen baskıya rağmen Abbas'ın istifasını önleyecek bir formül bulamadı. Ya da bulmak istemedi.

Abbas'ın istifasını kaygı verici bulan AB emperyalistleri ise, kasap Şaron'a destek vermeye devam ediyor. Hamas'ın askeri kanadını 2001'de “terör örgütleri” listesine alan AB, Hamas'ın siyasi kanadını da aynı listeye alma konusunda anlaştı. AB'nin ilk resmi toplantısında dışişleri bakanları söz konusu kararı resmileştirecek. Kararın resmileşmesi ile Hamas'ın üzerindeki baskılar artacağı gibi, AB ülkelerindeki malvarlığı dondurulacak.

Bu kararlar, AB ülkelerinin ikiyüzlülüğü tüm çıplaklığı ile bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Zira bu ülkeler, her zaman siyonistlerin vahşi katliamlarına sessiz kalarak destek vermişlerdir. Demek oluyor ki, AB demokrasisinde işgale karşı direnmek terörizm, ama Filistin topraklarını on yıllardan beri işgal etmek, çocukları katletmek, evleri yıkmak, su kuyularını betonla doldurmak, zeytin ağaçlarını sökmek, narenciye bahçelerini tahrip etmek vb. uygulamalar “saygın devlet icraatlarıdır.”

Emperyalistlerin arsızlık ve çifte standart örneği

rezil anlayışı işte budur.

**Abbas kabinesi yüklendiği uğursuz
rolü yerine getiremedi**

20 aydır Ramallah'taki karargahında kuşatma altında tutulan Arafat, Bush-Şaron tarafından devre dışı bırakılarak tecrit edilmeye çalışıldı. Son dört ayda Mahmut Abbas muhatap alındı. Hatta Washington ziyareti sırasında Bush, Abbas'ı özel bir ilgiyle ağırlamıştı. Abbas'a gösterilen bu ilgi boşuna değildi elbet. Bush-Şaron katilleri Abbas'ın yardımı ile Filistin direnişini ezme/pasifize etme amaçlarına ulaşabileceklerini umuyorlardı.

Bush-Şaron gibi Filistin halkının azılı düşmanlarından destek almak bir Filistinli başbakan için hiç de onur verici değil. Mahmut Abbas işte böylesine bir onursuz desteğe sahipti. En azından görüntü öyleydi. Aslında Abbas'ın tutumu bu desteğin altındaki nedene işaret ediyor. Siyonistlere hiçbir baskı kurma girişiminde bulunmayan Abbas, işgale karşı direnen Filistinli örgütleri çökertmek için uğraşıyordu. Bu hedefine ulaşabilmek için tüm Filistin güvenlik güçlerinin kendi komutası altında toplanmasını istiyordu.

Zaten istifa gerekçesi de bu talebinin karşılanmamasına dayanıyor. Filistin halkından aldığı destek %3'le sınırlı iken, ABD-İsrail tarafından “direnen örgütlere karşı harekete geç” baskısı ile bunaltılan Abbas, istifadan başka yol bulamaz hale geldi. Mahmut Abbas'a umut bağlayan siyonistler ise, istifa etmesine rağmen, “Filistin tarafından tek muhatabımız Abbas'tır” türünden açıklamalar yapmaya devam ediyorlar.

**Arafat ile Ahmed Karey emperyalistlerden
medet ummaya devam...**

Bilindiği üzere siyonistler, neredeyse İsrail'e karşı gerçekleşen her eylemden Arafat'ı sorumlu tutma taktiği izlerler. Oysa Arafat'ın uzlaşmacı çizgiye geçmesinin üzerinden yıllar geçti. Öyle bir uzlaşmacı ki, zamanında Filistin Özerk Yönetimi'nin güvenlik kurumlarını CİA ile koordineli bir şekilde inşa

etmekten bile kaçınmamıştı. Birinci intifadayı bitirerek siyonistlere soluk aldırın da ekibiyle beraber Arafat'tan başkası değildi. Filistin polisini direnişçi örgütlerin üstüne saldırdığı dönemler de olmuştur. Ama Arafat bu hizmetlerine karşılık, iradesiz de, kukla da olsa bir Filistin devleti umuyordu. Filistin'i bütünüyle ele geçirmek isteyen siyonistler, Arafat'ın bu yöndeki beklentilerinin karşılık bulmasını önlediler. Dolayısıyla Arafat, Filistin direnişini desteklememekle beraber, direnişin İsrail üzerinde yaratacağı basıncın kendisini güçlendireceğini hesaba katarak direnen örgütler üzerindeki baskıyı gevşetmişti. Elbette Arafat, işgal devam ettiği sürece direnişin polisiye önlemlerle kırılamayacağını da biliyor.

Mahmut Abbas'ın istifasından sonra “yol haritası”nın öldüğünü, bunun tek nedeninin İsrail saldırganlığı olduğunu söylerken, ABD'yi de “barış planını canlı tutmak için yeterli çabayı göstermemekle” suçlarken de, Arafat aynı uzlaşmacı tavrını sürdürüyor. Zaten Arafat, ABD ile İsrail'i suçlarken, emperyalist güçlerden barış beklemeye, bu yönlü açıklamalarda bulunmaya da devam ediyor.

Arafat'a yakın isimlerden olduğu söylenen yeni Filistin Başbakanı Ahmed Korey de, barış umudunu emperyalistlere bağlayanlardan. Yeni kabineyi oluşturması FKÖ ve El Fetih tarafından onaylanan Korey'in, başbakanlığa başlamadan önce yaptığı açıklama söz konusu tutumu yansıtıyor. Korey, “Henüz başbakan değilim, Amerikalılar'ın ve Avrupa'nın ne tür güvence vereceğini görmek istiyorum...” diyerek kimlerden beklentisi olduğunu açıkça dile getirdi. Yani Abbas gibi Korey de, İsrail siyonizmine tam destek veren ABD/AB emperyalistlerinden çözüm bekliyor. Bu trajik duruma düşmek, sorunun asıl kaynağı olan emperyalistlerden umut bekleyenlerin makus kaderidir.

Filistin Başbakanı sıfatıyla yeni hükümeti kurma çalışmalarına başlayan Ahmed Korey, (ABD-AB haydutlarından güvence alıp almadığını henüz bilmiyoruz) Şaron yönetimine taleplerini sundu. Korey, “İsrail, Filistinli eylemcilere yönelik ‘nokta saldırılarına’ son vermeli, işgal edilen topraklardaki barikatları kaldırmalı, Filistinli mahkumları serbest bırakmalı, birliklerini Batı Şeria'dan çekmeli ve Yaser Arafat'a dolaşım özgürlüğü vermeli” diyor.

Siyonistlerin bu istekleri dikkate almayacakları açıktır. Önceki Başbakan Abbas'ın Filistinli direniş örgütleriyle ateşkes ilan etmeleri için anlaşma yapmasına rağmen, İsrail sözü geçen talepleri karşılamak yönünde hiçbir ciddi adım atmadı. Siyonist ordunun bilinen zorbalıklarını azami noktaya vardığı bugünlerde gününbirlik gerçekleştirdiği katliamlardan görülebilir. İzlenen politika budur.

Filistin'i gerçek barışa kavuşturarak katliamlara son vererek, diğer bir ifadeyle siyonist işgale son vererek, emperyalistlerin derdi olmadığı gibi harcı da değildir. Bu amaca ulaşmak, enternasyonal dayanışma ile güçlendirilen Filistin halkının anti-emperyalist, anti-siyonist direnişi ile mümkün olacaktır.

21 yıl önce Sabra-Şatila kamplarını ölüm tarlasına çevirmişti...

Kasap Şaron, kanlı icraatlarına bugün de devam ediyor

Beyrut'un havadan, karadan ve denizden aylar süren bombardımanından sonra, ABD temsilcilerinin arabuluculuğuyla yapılan anlaşma ve alınan güvence üzerine Filistinli gerillalar, ağır silahlarını bırakarak Beyrut'u boşalttı. FKÖ'nün sivilleri korumak kaygısıyla geri adım atması sonucu İsrail ilk amacına ulaştı. Ancak tek hedef bu değildir. Bir diğer kirli amaç, Lübnan'da yaşayan 500 bin Filistinli mültecinin sayısını 50 bine düşürmektir. Siyonistler'in Filistin halkını topraklarından hangi yöntemlerle sürgüne gönderdiği Dair Yasin vb. katliamlardan bilinir. Siyonistler bu vahşi yöntemi, Lübnan'da yaşayan Filistinli mültecilere karşı çok daha planlı ve barbarca uyguladılar.

Amerikan özel temsilcisi Philip Habib tarafından FKÖ'ye verilen imzalı (İsrail ordusunun Batı Beyrut'a girmeyeceğine dair) garantilere rağmen, İsrail ordusu 15 Eylül 1982'de Batı Beyrut'u işgal eder. Halbuki Amerikalı özel temsilci, Filistinli gerillalara şehri terketmelerinden sonra geride kalan ailelerinin güvenliklerinin sağlanacağına dair teminat vermişti. ABD'yi bile takmayan siyonistler, Filistinli savaşıncıların kenti boşaltmalarını fırsat bilerek tam bir "temizlik" hareketine giriştiler. Filistinliler'e, Lübnanlı sol parti ve örgütlere ait mevzilerin çoğu yağmalandı. Geniş bir katletme/tutuklama kampanyası yürüttüler.

Ancak asıl vahşetin sınırsız, Sabra ve Şatila mülteci kamplarında yaşandı.

Onbinlerce Filistinli mültecinin katledilmesini planlayan dönemin İsrail savunma bakanı Ariel Şaron ile generalleri, bunun için uygun bir maşa olmaya hazır Falanjistler'i kullanırlar. Lübnanlı Hıristiyanlar'dan oluşan bu faşist çetenin başında bulunan Elias Hobeika adlı kişi, CIA-MOSSAD ile işbirliği yapan, İsrail'de özel eğitimden geçirilen gözü dönmüş faşist bir katildir. Falanjistler, dövüşme arzusunda olmayan kötü savaşıncılar olarak bilinirler. Bu katil sürüsü ancak Filistinli gerillalar Lübnan'ı terkettikten, İsrail ordusu Batı Beyrut'a girdikten sonra ortaya çıkarlar. Ama İsrail ordusu yönetiminde sivilleri vahşice öldürmek için...

16 Eylül 1982 Perşembe günü İsrail ordusu Sabra-Şatila kamplarını tamamen kuşatır. Çevreye yerleşen keskin nişancılar dar sokaklarda kendilerine kurban seçmeye başlarlar. Günün başlangıcından beri Hıristiyan milisler, kamplara girmek için hazırlıklarını tamamlamaktadırlar. 1500 kişiden oluşan bir grup, bir gün önce İsrail ordusu tarafından şehrin duvarlarına çizilen okları izleyerek Batı Beyrut yönüne harekete geçer. İsraili bir general Falanjist komutanlara, "kamplardaki teröristlerin temizlenmesi için" gereken her desteği sağlayacaklarını ifade eder. Şatila kampının girişine barikat kuran İsrail askerleri telsizlerden, güneşin batışından itibaren Falanjistler'in kampa girmelerine izin vermeleri

emrini alırlar. Daha sonra Şaron'u arayan general ona, "Dostlarımız kamplarda ilerliyorlar. Kamplara girmelerini sağladık" diye bildirir. Şaron, "Tebrikler! Dostlarımızın hareketini onaylıyoruz" diye karşılık verir.

İlk katliamlar güneşin batmasından önce, İsrail karargahının önündeki Aarsal isimindeki bölgede başlar. Katil sürüleri, İsrail ordusu tarafından kendilerine verilen jiplerle kampın her yanına yayılırlar. İnsan kırımı hemen başlar ve hiç aralıksız 40 saat sürer. İsraililer, katliamı işgal altında tuttıkları üç binanın 7. kat damından izlerler. Gece karanlık tamamen inince İsrail ordusu dört bir taraftan kampların üzerine aydınlatma fişekleri atmaya başlar. Kampların, geceleyin bu kadar güçlü olarak sürekli aydınlatıldığını gören basın mensupları, Batı-Beyrut'taki İsrail askeri sözcüsünden açıklama isterler. Fakat askeri sözcü susmaktadır.

16 Eylül Perşembe akşamından 18 Eylül Cumartesi sabahına kadar süren akıl almaz katliamdan sağ kurtulanlar, tanık oldukları tüyler ürpertici katliamı şöyle anlatırlar:

"İlk saatlerde Falanjist milisler yüzlerce insanı öldürdüler. Dar sokaklarda hareket eden herşeyin üzerine ateş ettiler. Evlerin kapılarını kırarak, akşam yemeklerinin tam ortasında aileleri son ferdine kadar öldürdüler. Kamp sakinleri yataklarında, pijamaları üstlerinde öldürüldü. Birçok evde pijamalarıyla öldürülüp, kanlı bezlere sarmalanmış 3 ya da 4 yaşında çocuk cesetleri vardı. Fakat çoğu katiller salt öldürmekle yetinmedi. Birçok olayda, saldırganlar kurbanlarını öldürmeden önce organlarını kesti. Çocukların ve bebeklerin kafalarını duvarlara vura vura parçaladı. Kadınlar ve kızlar balta darbeleriyle öldürülmeden önce tecavüze uğradı. Bazen insanlar, sokakta toplu halde kestirmeden öldürülmek için evlerinden zorla dışarı çıkartıldı. Milisler balta, bıçakla, erkek, kadın, çocuk ve yaşlı ayırtmadan öldürerek etrafa terör saçtı. Kimi kez, kurban

gördüklerini ve yaşadıklarını sonradan anlatabilsin diye, ailenin bir ferdi sağ bırakıp diğer tüm fertlerini sağ kalanın gözleri önünde öldürdüler... Birçok kadının önce ırzına geçilip, ondan sonra öldürüldü. Öldürülen kadınlar sonradan çırılçıplak soyuldu ve vücutları bir haç oluşturacak şekilde dizildi. Tecavüze uğrayan kızlardan biri sadece 7 yaşındaydı."

Babası, annesi, büyükbabası ve tüm kardeşleri öldürülen 13 yaşındaki Filistinli bir kız çocuğu şunları anlatır: "... Yanımda sürekli ağlayan 9 aylık yeğenim vardı. Yeğenimin ağlaması askerden birini sinirlendiriyordu. Bu asker sonunda, 'bu çığılıklardan biktım usandım' dedi ve

bebeğin omuzuna bir el ateş etti. Bunun üzerine ağlamaya başladım ve ona, bu çocuğun ailemden sağ kalan tek çocuk olduğumu söyledim. Bu söz askeri daha da sinirlendirdi, bebeği yakaladı ve bıçakla keserek vücudunu ikiye ayırdı." (Sabra ve Şatila Katliamları sf. 38, Amnon Kapeliouk. Yalçın yayınları)

Bu tüyler ürpertici vahşetin yüzlerce örneği yaşanır Sabra ve Şatila'da. Kesin sayı hiçbir zaman bilinemez, ama binlerce ölü ve kayıp olduğu kesindir.

Şaron ve İsrail ordusu önce katliamdaki sorumluluklarını gizlemek isterler. Ancak başaramazlar. Falanjistler tarafından gerçekleştirilen katliamın Şaron'la generalleri tarafından planlandığı belgelenir. O dönem İsrail savunma bakanlığından istifa etmek zorunda kalan ve "Beyrut kasabı" lakabıyla anılmaya başlayan Şaron, 21 yıl sonra siyonist devletin zirvesine tırmandı. Zira Şaron gibi sicili kanlı bir katil, siyonistler açısından en "parlak" kişi kabul edilir.

Beyrut kasabı Şaron, halen kapitalist/emperyalist dünyada saygın bir devlet adamı kabul ediliyor. (Özellikle Türk sermaye devleti nezdinde siyonist katillerin ayrı bir önemi olduğunu bu vesileyle hatırlatalım). Bu sayede Beyrut kasabı Şaron, Filistin'de her gün yeni mezbahalara imza atmaya devam ediyor. 21 yıl önceki gibi Şaron ve onun gibi katiller, ABD emperyalizminin himayesi altında aynı kirli icraatlarını sürdürüyorlar.

Şaron'un suç ortakları ve destekçileri/hamileri düzenin mahkemelerinde ciddi bir şekilde yargılanmadılar. Yani henüz fiilen işledikleri toplu cinayetlerin hesabını vermiş değiller. Ancak işçi sınıfı ve emekçi halklar nezdinde daha o gün mahkum olmuşlardı. Kuşkusuz ki, bu zorbalığın hesabı er ya da geç onlardan sorulacaktır. Ortadoğu emekçi halkları siyonist vahşeti yargılayıp mahkum etmesini bildiği gibi, emperyalist-siyonist işgali de Ortadoğu'dan silip atmasını bilecektir.

Siyonist İsrail vahşette sınır tanımıyor

Kesintisiz devam eden İsrail katliamları, Filistinli örgütlerin ilan ettiği tek taraflı ateşkesin iki ay dolmadan bitmesine yol açtı. Önderleri hedef alınan Hamas, bu katliamlara intihar saldırılarıyla karşılık verdi. Hamas'ın kurucusu ve ruhani lideri Şeyh Ahmet Yasin'i hedef alan füze saldırısının ardından Hamas yetkilileri, İsrail'in bedel ödeme zamanının geldiğini ve cehennem kapılarının onlar için açılacağını ilan ettiler. Hamas'ın bu tür açıklamaları boşuna yapıldığı bilinir. Nitekim İsrail ordusu bir taraftan katliamlarına devam ederken, Hamas'ın gerçekleştireceği olası saldırıları engellemek için de olağanüstü güvenlik önlemleri almaya başladı.

Dünyanın en kalabalık yerleşim yeri olan Gazze Şeridi'nde F 16 savaş uçaklarıyla apartmanları füze yağmuruna tutan siyonistler, ikinci intifadanın başladığı Eylül 2000 tarihinden bu yana 3 bine yakın Filistinli'yi katlettiler. Öldürülenlerin ezici çoğunluğu sivillerden, yüzlerce de çocuklardan oluşuyordu.

Katliamlara devam eden siyonistler, tam onlara yakışan iğrenç tehditler savurmaktan da geri durmuyorlar. Şeyh Ahmed Yasin'in içinde bulunduğu apartmana füzeli saldırının (Yasin'in hafif yarayla atlattığı saldırıda çoğu çocuk 15 kişi yaralandı) emrini bizzat veren kasap Şaron, katliam kampanyasının devam edeceğini de ilan etti. Filistinli direnişçileri kastederek, "Öldürülmek için belirlendiler, onlara bir an bile dinlenme fırsatı vermeyeceğiz. Onları avlamaya devam edeceğiz,

çünkü onların tek hedefi var: İsrail'i ortadan kaldırmak" dedi.

İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz da Arafat'ın dünyayla tüm bağlantılarının bir an önce kesilerek

tamamen tecrit edilmesi gerektiğini savundu.

Dışişleri Bakanı Şilvam Şalom ise, Arafat'ın sürgüne gönderilmesini istedi.

Saldırıya karşılık vereceğini açıklayan Hamas, 9 Eylül akşamı Tel Aviv ve Kudüs'te birkaç saat arayla iki intihar saldırısı gerçekleştirdi. 15 kişinin öldüğü, 70'ten fazla kişinin yaralandığı saldırıları üstlenen Hamas, eylemlerin arkasının geleceğini açıkladı. Bu eylemlerden sonra İsrail ordusu savaş uçaklarıyla Filistin kentlerini bombalarken Cenin, Tulkarim, Gazze, Kalkilya gibi kentlere de girmeye başladı. İsrail saldırılarına destek veren Bush yönetimi, her zamanki gibi Filistinliler'in eylemlerini kınadı. Hamas'ın eylemleriyle ilgili açıklama yapan Amerikalı bir yetkili, "teröre karşı mücadele"nin öneminden bahsetme arsızlığı göstererek Filistinli direnişçileri tehdit etti.

Başta ABD olmak üzere, "hür dünya"nın tam desteğini arkasına alan kasap Şaron, Filistin kentlerini yıkmakta, akıl almaz katliamlar yapmakta bir sakınca görmüyor. Emperyalist saldırganlığın tüm Ortadoğu halklarını hedefe çaktığı bir dönemde "Batı uygarlığı" temsilcileri, işgal karşıtı Filistin direnişini "terör eylemi", siyonist vahşeti ise, "teröre karşı mücadele" kapsamında ele alıyor. Bu kaba ikiyüzlülüğe şaşırarak için ortada bir neden yok. Zira kapitalist/emperyalist sistem tam da budur. Ortadoğu halklarının gerçek kurtuluşu emperyalist köleliği alt etmektен ve kapitalist barbarlık düzeninin zincirlerini kırmaktan geçiyor.

Savaş karşıtı eylemlerden...

Site işçileri savaşa hayır dedi!

Ankara Mobilyacılar Sitesi işçileri Irak'ta Amerikan jandarmalığına evet diyen AKP'yi protesto etti. 4 Eylül günü Sitelere Kavaklar Durağı'nda bulunan site işçileri "Irak halkı yalnız değildir!", "ABD askeri olmayacağız!" sloganları eşliğinde AKP Sitelere Temsilciliği'ne doğru yürüyüşe geçti. Kavaklar Meydanı'nda toplanan işçiler de açıklamayı izledi. Eylemde "İşgale değil, direnişe destek!", "Tayyip oğlunu Irak'a gönder!" dövizleri taşındı.

Gençlikten eylem: "ABD askeri olmayacağız!"

Barış Haftası etkinlikleri çerçevesinde 5 Eylül günü Adana'da da eylem yapıldı. Çeşitli yasal sol parti gençlik örgütlerinin katıldığı eylem kitlenin İnönü Parkı'nda toplanmasıyla başladı. Pankart açarak AKP il binasına yürümek isteyen gençler polis engeli ile karşılaştılar. Döviz, bayrak ve pankartların indirilmesi ve slogan atılmaması yönünde yapılan anlaşma sonrası tekrar yürüyüşe geçen gençler Atilla Altıkat Köprüsü'ne gelindiğinde bayrak ve dövizlerini açtılar. AKP İl Örgütü önünde basın açıklaması yapan gençler "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD işbirlikçi AKP!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" ve "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. Filo'yu unutmayın!" sloganı attılar.

Blok'tan savaş karşıtı eylem...

7 Eylül günü Emek Barış Demokrasi Bloku Dolmabahçe'de Irak'a asker gönderilmesini protesto etmek için eylem yaptı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylemde konuşma yapan Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu temsilcisi Semih Hiçyılmaz, "1 Mart'ta birinci tezkerenin Meclis'ten geçmesini engellediğimiz gibi ikinci tezkere Meclis'e gelene kadar her gün, her an eylemlerimize devam edeceğiz" dedi. Eylemde "ABD askeri olmayacağız!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Çıkarsa tezkere, Bilal gitsin askere!", "Katil ABD, Vietnam'ı unutma!" sloganları atıldı.

Van: "Demokratik Türkiye ve Barış" mitingi

Diyarbakır, Hakkari, Ağrı, Iğdır, Kars, Ardahan, Erzurum, Bitlis, Muş il ve ilçelerinden mitinge katılmak için gelen binlerce kişi sabah saatlerinden itibaren Ezberciler İş Merkezi önünde toplandı. Pişmanlık yasasına da tepki gösteren kitle, "Savaşa hayır inadına barış!" yazılı pankart açtılar, döviz taşıdı. DEHAP'lı belediye başkanlarının da katıldığı mitinge KESK'e bağlı sendikalar ve TMOBB destek verdi. Eyleme yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Miting, müzik dinletisi sonrasında sona erdi.

Ostim'de savaşa hayır sesleri yükseldi...

Ankara Ostim işçileri savaşı protesto etti. Ostim Metroso önünde yapılan eyleme Sitelere'de çalışan işçiler de destek verdi. "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "Irak'a gitme, kardeş kanı dökme!", "Tayyip oğlunu Irak'a gönder!" sloganlarının atıldığı eylemde kitle Anahtar Heykeli'ne yürüdü. Basın açıklamasını okuyan Erdal İmrek, T. Erdoğan'a hitaben "Madem Irak'a gitmek milli çıkarlarımız için önemli, senin çocuğun, milletvekillerinin çocukları neden gitmiyor?" diye sordu. Patronların ve Amerika'nın isteği ile Irak'a asker gönderilmek istendiğini belirten İmrek, savaşın daha fazla açlık ve yoksulluk getireceğini ifade etti. Söz alan bir site işçisi de çalışma koşullarını anlattı, taleplerini dile getirdi.

İHD, savaşa karşı Ankara'ya yürüyor...

İHD İstanbul Şubesi üyeleri savaşa karşı 12 Eylül günü saat 11:00'de Haydarpaşa Tren Garı'nda yapacakları basın açıklamasıyla dört gün sürecek bir yürüyüş başlatacaklarını açıkladılar. İnsan hakları savunucuları olarak; bu duruma dur demek üzere yola çıkacaklarını belirten üyelerin yürüyüş güzergahı Gebze, İzmit, Adapazarı, Düzce, Bolu, Ankara TBMM önü.

15 Eylül günü saat 11:00'de İnsan Hakları Anıtı önünde buluşacak olan insan hakları savunucuları buradan TBMM Başkanı Bülent Arınç'la görüşme yapacaklar ve TBMM üyelerine hitaben yazılmış Irak'a asker gönderilmemesini talep eden bir mektubu sunacaklar.

Bakırköy Sümerbank'ın tasfiye edilmesi saldırısı üzerine işçi temsilcileriyle konuştuk...

“Bu ülkeyi Bush ve İMF yönetiyor!”

- Sermayenin Sümerbank'la ilgili niyetlerini biliyoruz. Görüldüğü kadarıyla süreç işlemeye başladı, bu süreci anlatır mısınız?

Asiye (Bakırköy Sümerbank işyeri temsilcisi): İşyerini kapatmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Tabii biz de buna karşı direniyor, eylemler yapıyoruz. Ücretli izne çıkarıldık. Şu an 90 bin tane bayrak var, işçilerin bir kısmı (760 kişiden 250 kişisi) varolan işleri bitirmek için çalışıyor. Başka bir işimiz yok. Bursa Sümerbank işe başlayacakmış, başlarsa biz de çalışacağız demektir. Çünkü kumaş oradan geliyor. Şu an belirli bir şey yok.

- Sümerbank'ın diğer işletmelerinde durum nedir?

Asiye: Bursa izinde. Beykoz ve biz de izindeyiz. Doğudaki diğer fabrikalar ise 1.5 yıldır izindedir. İzmir zaten kapatıldı. Diğer işletmelerde de aynı şeyi yapmak istiyorlar. Burayı da kapatmak istiyorlar, ancak biz buna fırsat tanımıyoruz. Çarşamba günü büyük bir eylemimiz oldu. 22 Eylül günü bir eylem yapma düşüncemiz var. Çarşamba günü Bakırköy'e yürüyecektik, ancak çevik kuvvet bırakmadı, biz de burada bir eylem yaptık.

Basını çağırdık ve güzel bir eylem oldu. Katılım çok iyiydi, bütün işçi arkadaşlarımız geldi. Normalde tarih veriyoruz ve herkes eylemlere geliyor. Biz zaten temsilciler olarak her zaman buradayız, işçi arkadaşlar da nöbetleşe olarak burada duruyorlar.

- Sizi izne çıkarmak için ya da daha doğrusu fabrikayı kapatmak için neyi gerekçe gösteriyorlar?

Asiye: Zararı gösteriyorlar, ama onlar zarar ettiriyorlar. İşçileri ücretli izne gönderiyorlar, bize vermeleri gereken malları vermediler, Bursalı bir işadamına verdiler, özel bir kuruluşa. Maalesef bizi boş oturtuyorlar, ücretlerimiz ödüyorlar, ama üretim yaptırmıyorlar. Biz bugün sadece emniyet için çalışsak bile yetiştiremeyiz, askeriyeyi bir kenara bırakın. Ancak bunları taşeronla veriyorlar ve zarar gösteriyorlar.

- Buna karşı bir eylemlilik geliştireceğinizi söylüyorsunuz. Genel olarak işçi arkadaşların tepkisi nedir, kararlılık düzeyleri nedir?

Asiye: İşçiler çok kararlı, gerekirse burada kalacağız. İsteğimiz bize iş vermeleri ve böyle birşeye gereksinim olmaması. Biz evde oturup para almak istemiyoruz. Hakkımızı almamızın teriyle almak istiyoruz. Cuma günü de 20 kişilik bir komiteyle (temsilci, yönetici ve şube başkanı) gideceğiz ve taleplerimizi ifade edeceğiz. Biz burada boş otururken neden fasona verilsin emniyetin işi. Tabii amaç fabrikayı kapatmak.

- Genel olarak size yönelen bu saldırı işçi sınıfına yönelen diğer saldırılardan bağımsız değil. Örneğin iş yasası çıkardılar, işçi sınıfına yönelen çok ciddi bir saldırı bu. Bir de özelleştirme saldırısı var, sizinle daha dolaysız ilgisi olanı...

Asiye: Tabii ki birbirinden bağımsız değil. Ne özelleştirme saldırısının, ne kölelik yasasının, ne de bize para vererek izne çıkarmalarının birbirinden ayrı olduğunu düşünmüyorum. Sonuçta burası kapatılıp birilerine peşkeş çekilmek isteniyor. Şu an burayı boş bırakmamak için sürekli servisler halinde nöbete geliyoruz. Kapılarda nöbet tutuluyor, dolaşılıyor. Yabancı ve şüpheli kimseyi içeri almıyoruz. İsterse genel müdürün adamı olsun, kim olursa olsun.

- Ne gibi bir tehlike olabilir bu açıdan?

Asiye: Özelleştirmeye ilgili müşteri getirebilirler, örneğin burayı satma amaçlı. Çalışan 250 işçi dışında her gün 50-60 kişi nöbete geliyor.

- İşçi sınıfına yönelik saldırılar dışında Irak'a asker gönderme gündemi var. Bu işgali “insani yardım” vb. gerekçelerle meşrulaştırmak istiyorlar. Bu konuda ne söyleyebilirsiniz?

Asiye: Bu konuda şunları söyleyebilirim. “ABD'nin Coniler'i yerine Türkiye'nin Mehmetçiği ölsün, onların anaları ağlayacağına bizim analarımız ağlasın” istiyorlar. Biz boşuna bir başbakan seçtik. Niye dersiniz, zaten bir başkan Bush'umuz var, başka kimse yok. Bu ülkeyi de onlar yönetiyor. İMF “yat derse yat, öl derse öl” şimdide “öl” diyorlar.

- Bir eylem takviminiz var mı ve kapatma saldırısına karşı mücadeleye hazır mısınız?

Ersan (Bakırköy Sümerbank işyeri temsilcisi): Sümerbank işçilerinin bir mücadele geleneği var. Dolayısıyla Sümerbank işçisi hiçbir şeye kafa sallayıp gitmedi. Hiçbir şey için “bu bizim boyumuzu aşar, artık yapılacak birşey kalmadı” demedi. Dolayısıyla biz karşıımızdaki politikalara göre eylem hazırlığına giriyoruz. Örneğin şu an karşıımızda belirsiz bir politika var. Fakat iktidar deyim yerindeyse tamamen emperyalistlerin kucağına oturmuş durumda ve hakikaten kendileri de ne yapmak istediklerini kendi iradeleriyle tayin edemiyorlar. Her ne kadar bağımlılık konusunda, kayıtsız-şartsız biat etme konusunda iradeleri varsa da, bunun dışında bir iradeleri yok. Dolayısıyla bunun getirdiği bir belirsizlik var. İki

arada bir derede kalıyorlar. Mesela İMF'ye bir taraftan söz veriyorlar, “Bu yıl sonuna kadar bütün kamu işçilerini çıkartacağız” diye, diğer taraftan önümüzdeki Mart ayında seçim var. Bu her zaman yapılagelmiş burjuva siyasetinin içyüzüdür. Dolayısıyla biz de burdan şöyle birşey yapmıyoruz, mesela önümüze bir takvim koyup “şunları yapacağız” demiyoruz. Bizim temel düşüncemiz şu, hiçbir hal ve şartta fabrikayı bırakmayacağız.

Bunun için hangi mücadele, hangi eylem biçimi gerekiyorsa o günkü koşullarda onu yapacağız. Örneğin şimdi işçinin büyük çoğunluğu ücretli izinde. Bir yandan burda işçiler çalışırken, diğer yandan ücretli izindeki arkadaşlar sırayla nöbet tutuyorlar. Bu da bir eylemdir aslında. Bunun gibi durum ve koşulların gerektirdiği eylem biçimlerini hayata geçireceğiz. Şu anlamda bunu söylüyorum; onların politikaları ne olursa olsun biz onların politikalarına karşı burada bir mücadeleyi mutlaka geliştireceğiz.

İşçinin bu konuda gelenekleri, alışkanlıkları vardır. Çünkü mücadele artık Sümerbank işçisi için alışkanlık haline gelmiştir. Biz diyoruz ki, üretmek istiyoruz. Bunun için önce bunu size iletiyoruz, bu sorunu düzeltin. Düzeltmezseniz biz bu mücadeleyi önce kamuoyuna malederiz, daha sonra bu durumun düzelmesi için ne gerekiyorsa onu yaparız.

Dolayısıyla biz kendi yolumuzu çizeceğiz, ne gerekiyorsa onu yapmaktan çekinmeyeceğiz. Şu an onların bize karşı eritme politikası var, biz de erimeme çabasında olacağız.

SY Kızıl Bayrak/Sefaköy

Emperyalist savaş üzerine konuştuk...

“Amerika için dökecek kanımız yok!”

- Emekçilerin, gençliğin Irak'a Amerikan jandarmalığı yapmak için gönderilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Belediye işçisi: Bu kapitalistlerin oyunu. Yurt savunması yok. ABD'nin savunusu için gidilecek. ABD'nin petrolü için gidilecek. Durdurmanın yolu genel bir karşı koyuş örgütlemektir. Bunun sorumluluğu devrimci, demokrat insanlardadır. Faşistler ya da düzen yanlılarının sorunu değildir bu.

Ben belediye işçisiyim. İşyerinde tartıştığımızda bazı arkadaşlar Irak'a asker gönderilmesine karşı çıkmıyorlar. Çünkü ABD'ye borcumuz var, borcu da böyle ödeyeceğiz diyorlar. Bunu söyleyenlere, peki sizin yurtseverliğimize, milliyetçiliğimize ne oldu dediğimde ise çıt yok. Hem savaşın hem de Irak'a asker gönderilmesinin engellenmesinin tek yolu halk direnişidir. Bizim çocuklarımız kesinlikle Irak'a gönderilmemeli. Niye bizim çocuklarımız gitsin ki? Halkın %90'ı karşı değil mi zaten? Yangını ABD'nin kendisi çıkardı. Söndürebiliyorsa söndürsün. Yarın bizim gençlerimizin tabutları geldiğinde bize nasıl cevap verecekler?

Ev kadını: Türkiye'nin kendi sorunları varken Amerika için neden asker gönderiyorlar? Kardeş

kardeşe kırdırtıyorlar. Öldüren kim, Amerika. Zaten insanlar zulüm içinde, çocuklar, insanlar her gün ölüyorlar. T. Erdoğan kendi oğlunu göndersin askere.

Asker gönderilmemesi için ne gerekiyorsa yapacağız. Irak'a asker gönderilmesine karşıyız. Nasıl çözülecekse her yola varız. Böyle bir şerefsizlik olur mu? Emperyalist bir savaşın göbeğine bizim askerlerimiz gönderiliyor. Doğrudan savaşa sokuluyor. ABD'ye faturayı bizim kanımızla ödeyecekler. Tayyip dün başbakan oldu. Oğlu evlendi, günlerce televizyonlarda onu izledik. Hiçbir çıkarımız yok. Daha fazla kriz olacak, daha da yoksullaşacağız. Her geçen gün kötüye gidecek. Bu savaşa engel olmak gerekiyor. Oraya giden askerler de ölecek, oradaki masum insanlar da...

Benim oğlum evlendi, evime artı bir insan geldi. Nasıl geçineceğimizi düşünüyorum. Onlarsa bizleri sömürerek bizim sırtımızdan düğünlerini yapıyorlar. Türkiye, Amerikan baskısından çıkıp bağımsızlığına kavuşacak. Son söz olarak çocuklarımızın Irak'a gönderilmesine karşı çıkılmı ve hepimiz mücadele edelim diyorum.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Tüm gövdemiz

Şimdi esneklik uygulamalarının fabrikalarda patronlarla işçiler arasında bir mücadeleye konusuna dönüşmüş olması çalışmamızı derinleştirmek açısından bizlere ciddi olanaklar sunuyor. Hiç kuşku yok ki, bu imkanlardan gereği gibi yararlanmanın en temel koşulu önümüzdeki dönemde tüm güç ve imkanlarımızla fabrika çalışmasına yüklenmektir. Durumu uygun tüm güçlerimizi fabrika çalışmasına seferber etmeli, olanak yarattığımız her durumda içerden sistematik müdahaleyi örgütlemeliyiz.

Saldırının fabrika zeminine inmesiyle birlikte sınıfın genç ve diri kesimleri kendilerini sert bir iktisadi mücadele içinde buldular. Büyük ölçüde bir örgütlülük ve mücadele deneyiminden yoksun olan bu işçilerden bazıları gündelik mücadele içinde daha öne çıkıyorlar. Örgütlülük ve mücadele deneyiminden yoksun oldukları ölçüde devrimci müdahaleye de açıklar. Söylemeye gerek bile yok ki devrimci siyasal faaliyetimizin temel hedefleri onlardır.

Geçen sayımızda kölelik yasası saldırısına karşı işçi sınıfının etkin bir karşı koyuş göstermemesinin nedenlerini işlemiştik. Yasanın çıkmasının herşeyin bittiği anlamına gelmediğini, aksine mücadelenin yasanın çıkmasıyla fabrika zeminine taşındığını, bu yeni zeminde mücadelenin sert ve keskin bir hal aldığını vurgulamıştık. Bu mücadeleye etkin bir müdahalenin muazzam önemini altını çizmiş ve kölelik yasası gündemi üzerinden sınıfa dönük müdahalemizde belli vurgu farklılıklarının gerekli olduğuna işaret etmiştik.

Geçmiş dönem çalışmamızın değerlendirilmesi

Esnek üretim yöntemlerine geçilmesi nispeten daha eskiye dayansa da sermayenin bu uygulamalara yasal dayanaklar oluşturma çabaları son yıllarda gündeme geldi. Sınıf devrimcileri, sınıfa karşı gündeme getirilen esnek üretim saldırısının niteliği konusunda başından itibaren bir açıklık içinde oldular. Dünyada ve Türkiye’de uygulamaya sokulan esnek üretim yöntemlerinin neo-liberal saldırı dalgasının bir parçası olduğunu; sınıfın elindeki kazanımları gaspetmeyi, örgütlenmesini zayıflatıp dağıtmayı, birlik ve dayanışma değerlerini parçalamayı ve toplamında işyerlerini birer sömürü cehennemi haline getirmeyi amaçladığını değerlendirmelerine konu ettiler. Buna karşı mücadelenin görevlerine dikkat çektiler.

Esnek üretime hukuksal dayanak oluşturacak yasa taslağının sermaye tarafından gündeme getirildiği tarihten itibaren sınıf devrimcileri, bu bilinç açıklığına da dayanarak pratik tutum aldılar. Bu tarihsel saldırı konusunda her türlü araçtan yararlanarak sınıfı bilinçlendirme çabasına girdiler, ellerindeki imkanlar ölçüsünde bu saldırıya karşı mücadeleyi örgütlemeye çalıştılar.

Bu konuda nispeten zengin araçlara dayalı bir aydınlatma ve teşhir faaliyeti yürütüldü. İşverenlerce bir “bilim kurulu”na hazırlatılan yasanın işçi ve emekçiler için kölelik anlamına geldiği birçok kez afiş çalışmalarına konu edildi. Yasa taslağını ayrıntılarıyla değerlendiren bir broşür hazırlandı ve çalışma yürütülen bütün alanlarda onbinlerce dağıtıldı. Gene kölelik yasasıyla aynı dönemde gündeme getirilen “İş Güvencesi Yasası”nın gerçekte ne ifade ettiğini ayrıntılarıyla teşhir eden bir broşür daha hazırlanıp benzer biçimde kullanıldı. Yasa meclisten geçtikten sonra da bir broşür çıkarıldı.

Esneklik saldırısıyla ilgili hemen her gelişme sistemli bir şekilde *Kızıl Bayrak* sayfaları üzerinden ayrıntılı değerlendirmelere konu edildi. Yanı sıra yerel bültenlerde konu elverdiğince düzenli olarak işlendi. Ve ihtiyaç duyulduğu her durumda esneklik saldırısında ortaya çıkan gelişmeleri konu edinen bildiriler yayınlandı ve bunlar bütün çalışma alanlarında en yaygın şekilde kullanıldı.

3 Kasım seçimleri öncesinde sınıf devrimcileri bağımsız sınıf tutumu üzerinden bir kampanya örgütlediler. Bu kampanyada öne çıkardıkları konulardan biri gene sınıfın karşı karşıya olduğu esneklik saldırısıydı. Seçim kampanyasının ortaya çıkardığı her türlü olanak kullanılarak işçi ve

emekçiler kölelik yasasına karşı tabanda tutum almaya ve örgütlü mücadeleye çağrıldı.

Sınıf devrimcileri konuyla ilgili sorumluluklarını bir genel bilgilendirme çabasıyla sınırlı görmediler. Yanı sıra bu konuda bir mücadele örgütleyebilmek için de emek harcadılar. Çeşitli faaliyet bölgelerinde esneklik yasası üzerinden planlanan işçi toplantıları, seminer ve paneller bilgilendirmenin yanı sıra esasta ilişkide oldukları işçi ve emekçileri bu konuda harekete geçirmek için kullanıldı. Hem konfederasyonların kölelik etmek yasası konusundaki sınıf işbirlikçisi tutumlarını teşhir, hem de tabandan sendikalara dönük bir basınç oluşturmak için örgütlü işyerleri üzerinden bir imza kampanyası örgütlendi. Bu kampanyaya pek çok işyeri temsilcisinin imza vermesi sağlandı.

Esneklik saldırısı her aşamada sınıf devrimcilerinin ilgilendiği temel gündemlerden biri oldu. Fakat bunun üzerinden sınıfa pratik müdahale çabası zaman zaman zayıfladı ya da kesintiye uğrayabildi. Her ne kadar bunun tersi yönde çaba harcarsa da esneklik saldırısına ilişkin faaliyetimiz zaman zaman seçim ve emperyalist savaşla ilgili faaliyetimizin gölgesinde kaldı.

Bu konu üzerinden sonuç alıcı bir faaliyetin örülmesi bir yerde eldeki güç ve imkanlara bağlıydı. Gerek güçlerimizin sınırlılığı, gerekse sınıf içinde tuttuğumuz mevzilerin darlığı yürütülen çalışmanın etkilerini sınırlayan bir rol oynadı.

Fakat diğer yandan, tam da bu konudaki çalışma üzerinden pek çok yeni işyerinde binlerce işçiye seslenme imkanı bulduk. Toplantı ve panellerimiz, bu etkinliklere katılan işçilerden bazılarıyla daha ilerden ilişki kurmamızın, yer yer birlikte çalışma yürütmemizin önünü açtı. Faaliyete katılan güçlerimiz zengin bir kitle çalışması deneyimi yaşadı.

Yasa meclisten geçmeden önce müdahalenin yönü

Esneklik saldırısı sermayenin son derece bilinçli davranması sonucu tam da sınıf hareketinin dibe vurduğu koşullarda gündeme getirildi. Sınıfın sendikal örgütlenmesinin büyük ölçüde dağıtıldığı, varolduğu kadarıyla da sendikalar ihanet çetelerinin denetiminde olduğu, sınıf yığınlarının çaresizlik ve güvensizlik içinde debelendiği bir durumda bu saldırının kolayından püskürtülemeyeceği ve sineye çekileceği hesap edilmişti. Sermayenin kendi cephesinden son derece mantıklı davrandığı ortadaydı.

Sınıf hareketi açısından durum hiç de iç açıcı değildi elbette. Fakat bu yapılacak hiçbir şey kalmadığı anlamına da gelmiyordu. Sınıf kitlelerine çaresizlik ve güvensizlik hakim olmakla birlikte sermayenin saldırı politikalarını sonucu sömürü ve sefalet büyüyor, bunun yarattığı hoşnutsuzluk ve tepki alttan alta birikiyordu. Sendikaların göstermelik eylemlerine katılım düzeyi bile bunu yeterli açıklıkta gösteriyordu.

İşçi sınıfının büyük işletmelerdeki bölükleri ihanet çetelerinin denetiminde olsa da hala sendikal mevzilere sahiptiler. Buralardaki işçiler bir takım ekonomik ve sosyal hakları iyi-kötü kullanabiliyordu.

le fabrikalara!

Esneklik yasası en büyük tahribatı sınıfın bu örgütlü kesimin sahip olduğu haklar üzerinde yapacaktır. Ekonomik ve sosyal haklar bir yana, kölelik yasası buralardaki sendikal örgütlülüğün ve toplu sözleşme düzeninin de tasfiyesi sonucunu doğuracaktır. Son olarak, bu işletmelerdeki işçiler geçmişin mücadele deneyim ve birikimine de sahiptirler.

Şunun da farkındaydık; sözünü ettiğimiz bu sınıf bölükleri, belli avantajlara sahip olmakla birlikte yenilgi dönemlerinin yorgunluğunu ve yıpranmışlığını da taşıyorlardı. Sınıfın değerlerine ve mücadeleye yabancılaşma, yılgınlık en çok bu kesimlerde kendini gösteriyordu.

Bütün bu koşullar bir arada düşünüldüğünde tüm iç zayıflıklarına rağmen esneklik saldırısına karşı mücadelede bu sınıf bölüklerinin tutumunun belirleyici olacağı görülmüyordu. Deyim yerindeyse saldırı karşısında buzkıran rolünü oynamak için her şeye rağmen en elverişli durumda olanlar sınıfın bu bölükleriydi. Eğer kendi zayıflıklarını aşmaları sağlanırsa, esneklik saldırısına karşı sınıfın bu kesimi mücadeleye çekilebilirse, hem sendikal ihanetin altını oymak, hem de işçi ve emekçi yığınların geneli üzerinde sarsıcı bir etki yaratmak mümkün olacaktır.

Bundan hareketle sınıf devrimcileri olanaklı olan bölgelerde müdahalelerini sendikal işyerleri üzerinde yoğunlaştırdılar. Buralarda çalışan işçileri esneklik saldırısı hakkında bilinçlendirmek ve onları mücadeleye çekmek konusunda daha özel bir çaba içerisinde oldular. Fakat her türlü imkanı kullanarak ortaya koydukları çaba durumu değiştirmeye yetmedi. Hem kendi imkanlarının dar sınırları, hem de hedef kitlenin iç

zayıflıklarının epeyce kökleşmiş olması "buzun kırılmasını" engelledi. Belli istisnalar dışında sendikal ihanet çetesi sınıfın bu kesimini denetim altında tutmayı başarabildi.

Başından beri çalışmamızın iki temel amacı olduğunu söylemeliyiz. Bunlardan birincisi, yukarıda sözünü ettiğimiz şeyin kendisiydi. Yani sınıf kitlelerini esneklik saldırısı konusunda bilgilendirmek, mücadeleye çağırarak. Sınıfın nispeten ileri kesimleri üzerinden de saldırıya karşı mücadeleyi örgütlemeye çabasına girişmek. Bu amaç doğrultusundaki sergilenen çabanın ve alınan sonuçların kaba tablosunu halihazırda sunmuş blunuyoruz.

Esneklik saldırısına karşı faaliyette gözettiğimiz diğer temel bir temel amacımız ise, sınıfın mümkün olduğu kadar geniş bir kesimine ulaşmak; ulaştığımız işçileri bu mücadele içerisinde eğiterek geleceğe hazırlamaktır. Bir yandan "öncü" kesimler üzerinden saldırıya karşı barikat oluşturmaya çabalarırken bir yandan da mümkün olduğu kadar geniş bir işçi ve emekçi kitlesine esneklik saldırısı vesilesiyle

seslendik. Onlara gerçek kurtuluşun devrimde ve sosyalizmde olduğunu anlatmaya çalıştık.

Mücadelenin değişen zemini, fabrika çalışmasının artan önemi

Nihayetinde yasa meclisten geçti. Üç aydan fazla bir süredir de yürürlükte. Mücadele ise yeni bir zeminde, yeni koşullar üzerinden devam ediyor.

Geçen sayıda, mücadelenin ikinci raundunun fabrikalarda yaşandığını söylemiştik. Son haftalarda ortaya çıkan örnekler bunu fazlasıyla doğruluyor. Hemen tüm fabrikalarda patronlar ve işçiler şu ya da bu şekilde söz konusu kölelik yasası üzerinden karşı karşıya.

Dün esnekliğe karşı mücadelenin muhatabı yasayı meclisten geçirecek hükümetti, buna izin veren sendikal ihanet şebekesiydi. Ve dün bu mücadelenin

taşıyıcıları sınıfın öncü kesimleri olabilirdi. Fakat bugün mücadele fabrikalarda tek tek işçilerle patronlar arasında. O halde bu yeni durumun gereklerini sınıfa dönük müdahalemizde gözetmek sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Bu çerçevede ilk belirtilecek nokta, sözünü ettiğimiz bu yeni durumun çalışmamıza fabrika zemininde derinleşme planında çok önemli imkanlar sağlamış olmasıdır. Sınıf çalışmamızı yıllardan bu yana fabrika temelinde derinleştirmeye çalışıyoruz. Bu konuda ciddi mesafeler aldığımız da bir gerçek. Şimdi esneklik uygulamalarının fabrikalarda patronlarla işçiler arasında bir mücadeleye konusuna dönüşmüş olması çalışmamızı derinleştirmek açısından bizlere ciddi olanaklar sunuyor. Hiç kuşku yok ki, bu imkanlardan gereği gibi yararlanmanın en temel koşulu önümüzdeki dönemde tüm güç ve imkanlarımızla fabrika çalışmasına yüklenmektir. Durumu uygun tüm güçlerimizi fabrika çalışmasına seferber etmeli, olanak yarattığımız her durumda içerden sistematik müdahaleyi örgütlemeliyiz.

Gerek esneklik dayatmaları, gerekse düşük ücret uygulamaları üzerinden ortaya çıkan bazı direnişler, fabrika zeminindeki mücadelelerde başarının en temel koşullarından birinin devrimci bir önderlik olduğunu ortaya koydu. Yani içerden yürütülen çalışmalarda, hem işçileri örgütleyip harekete geçirmek için çaba sarfetmeli, hem de muhtemel hareketlenmelerin bağımsız sınıf çıkarları temelinde ve mümkünse devrimci bir önderlik ekibi altında yürütülmesi için işçileri önden sistematik bir biçimde hazırlama gayreti göstermeliyiz. Sadece işçileri harekete geçirmeyi hedefleyen yaklaşımlar eksiktir ve sonuçta bu nedenle yaşanacak başarısızlıkların faturası bütün bir sınıf hareketine kesilmektedir.

Saldırının fabrika zeminine inmesiyle birlikte sınıfın genç ve diri kesimleri kendilerini sert bir iktisadi mücadele içinde buldular. Büyük ölçüde bir örgütlülük ve mücadele deneyiminden yoksun olan bu işçilerden bazıları gündelik mücadele içinde daha öne çıkıyorlar. Örgütlülük ve mücadele deneyiminden yoksun oldukları ölçüde devrimci müdahaleye de açıktır. Söylemeye gerek bile yok ki devrimci siyasal faaliyetimizin temel hedefleri onlardır. Her türlü imkanı kullanarak onları devrimci mücadeleye kazanmak için çaba sarfetmeliyiz. Onlarla ilişkimizi fabrikaya hapsetmemeli, işyeri dışında da uygun yol ve yöntemlerle ilişkimizi ilerletmeye çalışmalıyız.

Saldırıların hayata geçirildiği fabrikalarda sergilenen tepkiler bir dizi inisiyatifin ortaya çıkmasını sağladı. Son dönemde yansıyan bilgiler, birçok fabrikada işçilerin tepkilerini direniş/eylem komiteleri üzerinden örgütlü bir şekilde ortaya koyma eğiliminde olduklarını veya örgütlenme arayışına girdiklerini gösteriyor. Bu tutum mutlaka sahiplenilmeli ve güçlendirilmelidir. Elbette ki bir takım

müdahalelerin katkısı olsa bile asıl olarak işçilerin kendiliğinden hareketlerinin ürünü olan bu tür örgütlenmeler birçok bakımdan eksiklik ve zayıflıkları bünyesinde taşıyacaktır. Bizim işimiz onları küçük görmek, aşağılamak ya da yok saymak olamaz. Her koşulda bunları ciddiye almalı, gelişmesi ve güçlenmesi için en çok emek harcayan bizler olmalıyız. Onları gerçekten ileriye taşımak ve mücadelenin yükünü taşıyacak örgütlenmeler haline getirmek ancak böyle mümkün olacaktır.

Değişik vesilelerle ifade ettiğimiz gibi sermayenin saldırılarına hakettiği yanıtı vermenin yolu devrimci bir sınıf hareketi yaratmaktan geçmektedir. Bu ise yığınlara dönük devrimci siyasal faaliyeti bugünküne göre on kat, yüz kat güçlendirmeyi zorunlu kılıyor. Bunun için gerekli koşullara ise her zamankinden daha fazla sahibiz.

Öyleyse tüm güç ve imkanlarımızla sınıfa! Beynimizle, yüreğimizle ve tüm gövdemizle fabrikalara!

İşçi sınıfı savaştacak, sosyalizm kazanacak!

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin eylemi...

4 Eylül günü 2 milyarlık alacaklarının ödenmemesi üzerine Küçükçekmece Belediye işçileri yürüyüş yaptılar. "DİSK/Genel-İş Sendikası, İstanbul 9 No'lu Şube" pankartının açıldığı eylemde, "Özelleştirme yasal hırsızlıktır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!" dövizleri taşındı. Belediye binasına doğru yürüyüş yapan işçiler, "Başkan şaşırma, sabrımızı taşırma!", "İşçiyeye ücret, halka hizmet!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Emekçiler burada, hırsızlar nerede!" sloganları attılar. Eyleme yaklaşık 200 işçi katıldı.

Belediye binası önünde bir açıklama yapan Genel-İş 9 No'lu Şube Başkanı, belediye araçlarının çürümeye bırakıldığını, bunun yerine taşeron firmaların araçlarının kullanıldığını, belediye işçilerinin yaptığı hizmetlerin taşeron firmalara aktarıldığını belirtti.

BES üyelerinden alternatif adli yıl açılışı...

5 Eylül günü Ankara Adliye Sarayı önünde toplanan BES üyesi emekçiler, "Adalet yoksa barış da yok!", "Yargıda adalet istiyoruz!", "Yaşasın demokrasi mücadelemiz!" sloganlarını attılar. BES Genel Başkanı basın açıklamasında, IMF ve DB gibi kurumların baskılarıyla Türkiye'nin hızla yoksullaştığını, işsizlik oranının yükseldiğini ve yaratılan kaos içinde insanların suç makinesi haline getirildiğini ifade etti.

Porland Porselen Fabrikası'nda sendikalaşma...

Bilecik'te kurulu Porland Porselen Fabrikası'nda çalışan 730 işçi Türk-İş'e bağlı Çimse-İş Sendikası'na üye oldu. Sendikalaşma faaliyetini öğrenen patron işçileri işten atmakla tehdit ederek sendikadan istifa etmeye zorladı ve sendikal çalışmanın başını çektiğini iddia ettiği 10 işçiyi işten attı. Zor kullanılarak fabrikadan atılan işçiler çıkış belgesini imzalamadılar.

Porland patronu başka isimle Gebze'de faaliyet yürüten fabrikasının işçilerini de Porland'a geçirerek yetkiyi engellemeyi planlıyor.

Patronun tüm tehdit ve oyunlarına rağmen işçilerin sendikaya ilgisi sürüyor. Sendika atılan işçiler için mahkemeye başvuruya hazırlanıyor. Yıllardır asgari ücretle ve hiçbir sosyal güvenceleri olmadan çalıştıklarını söyleyen işçiler; "İnsanca yaşabilmek için sendikal olmaya karar verdik. Haklarımızı ancak örgütlenerek kazanabiliriz. Sendika hakkımız kabul edilene kadar, işten atılan arkadaşlarımız geri alınana kadar mücadele etmeye kararlıyız" diyorlar.

Çorlu'da kölelik yasası uygulanmaya başladı...

Çorlu'da tekstil patronları yeni İş Yasası'nı uygulamaya başladılar. Esnek çalışmayı hayata geçiren tekstil patronları ortak hareket ediyorlar. Bir günde 1300 işçiyi işten attılar.

Ulusoy'dan 150, Denimko'dan 200, Denimvillage'dan 350, Mavi Jeans'ten 300 ve Gök Teks'ten 300 işçi bir günde sokağa atıldı. Çalışan işçilerin de hakları gaspediliyor.

Çorlu'da çalışma saatleri pek çok fabrikada 8 saatten 12-16 saate kadar çıkarıldı. Yanı sıra parça başı ücret uygulamasının başlaması, fazla mesai ücretlerinin kaldırılması ve zam vaadiyle rekabet yaratılması sözkonusu. Patronlar saldırılarını hayata geçirmek için işten atma tehdidini kullanıyorlar.

Adana BOSSA ve MENSA'da kölelik yasası uygulaması...

Sabancı Holding'e ait BOSSA ve MENSA fabrikalarında hak gaspları ve işten atmalar yaşanıyor.

Dört BOSSA fabrikasında 1800 sendikal işçiden 300'ünün işten çıkarılacağı açıklandı. 4 fabrikadaki sendika temsilciliklerine 4857 sayılı yeni İş Yasası'nın 29. maddesine dayanarak toplu işçi çıkarılacağı iletildi. BOSSA-1'den 120 işçi, BOSSA-2'den 21 işçi, BOSSA-4'ten 92 işçi, BOSSA-5'ten 67 işçi.

İşçi kıyımının yoğun yaşandığı BOSSA'larda ekonomik kriz, performans düşüklüğü, makine modernizasyonu ve üretim azalması gerekçe gösteriliyor. DİSK-Tekstil BOSSA Şubesi yöneticileri işverenin fabrikadaki örgütlü gücü dağıtmak ve düşük ücretli işçi çalıştırmak niyetinde olduğunu söylüyorlar.

İşçilere BOSSA'daki gelişmeleri açıklamak için fabrika gezileri düzenleyen sendika yöneticileri 10 Eylül günü BOSSA-1'e giderek işten atmalara karşı birlikte hareket etme çağrısı yaptılar. Fabrika yöneticileri konuşmayı engellemek için servislere hareket talimatı verdi. Buna tepki gösteren işçiler, fabrikanın önünden merkezde bulunan sendikalarına kadar sloganlarla yürüdüler.

Sendika önünde işçilere seslenen Şube Başkanı, işten atmalardan vazgeçilmez ve taşeron işçiler kadroya alınmazsa 15 Eylül'den itibaren kapsamlı eylemlere başlayacaklarını açıkladı.

TEKEL işçileri özelleştirmeye karşı eylemde...

Tokat Sigara Fabrikası'nda çalışan 400 işçi, 9 Eylül günü Şehir Stadyumu önünde toplanarak "Özelleştirmeye hayır!" sloganıyla yürüyüşe geçti. Özelleştirme saldırısına alkış, düdük ve sloganlarla tepki gösteren işçiler, yürüyüşleri sırasında zaman zaman oturma eylemi de yaptılar.

Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüyen işçileri aileleri de destekledi. Burada bir basın açıklaması yapan Tek Gıda-İş Tokat Şubesi Sekreteri, "Kararlıyız, bu mücadeleyi kazanana kadar meydanlardan, sokaklardan evimize dönmeyeceğiz" dedi.

Samsun'da Yaprak Tütün Bakım İşleme Merkezi önünde toplanan TEKEL işçileri ise AKP İl Başkanlığı'na yürüdüler. Özelleştirme ve AKP karşıtı sloganlar atan işçileri aileleri de destekledi.

Gaziantep TEKEL İçki Fabrikası işçileri de, AKP İl Başkanlığı karşısında eylem yaptı. İşçiler yürüyüşü sırasında idam sehпасındaki bir işçiyi temsil eden maket taşıdılar. Protesto amacıyla erkek işçiler eyleme yarı çıplak katıldılar.

Hakkını arayan çorap işçilerine polis saldırdı...

Bayrampaşa Terazidere'de bulunan Celal, Çelik ve Öztaş çorap fabrikalarında makina bölümünde çalışan işçiler ücret zamlarının belirlenmemesi üzerine geçtiğimiz hafta içinde yarım saat iş durdurmuşlardı. Bunun üzerine patronlar 9 Eylül gününe kadar süre istemişlerdi. Üç fabrikada yaklaşık 2500 civarında işçi çalışıyor. İşçiler, "Bir önceki zam da üç ay gecikmeli verilmişti. Patron işçilerin örgütsüzlüğünü kullanıyor" diyorlar. Ortalama ücretleri 450-500 milyon lira olan fabrikalarda çalışma süreleri 13 saate varıyor. Çoğu işçinin ise sigortası yok.

9 Eylül günü bir yanıt alamayan işçiler akşam saat 18:30'da biraraya gelerek fabrikalarına kadar yürüme kararı aldılar. Ancak 200'e yakın işçi polis engeli ve tehdidi ile karşılaştı. Polisin müdahale ederiz tehdidinde karşılık yürüyüş kararında ısrar eden işçiler fabrikaların bulunduğu caddede toplandılar. Diğer fabrikada çalışan işçilerin de destek verdiği eylemde işçiler Öz-Taş Çorap Fabrikası önüne kadar yürüdüler. "Açlığa mahkum olmayacağız!", "Zamsız çalışmayacağız!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganları atan işçilere fabrikadan çıkan arkadaşları da destek verdi. Eylemin ardından işçilere saldıran polis 28 kişiyi gözaltına aldı.

Selah Tersane'de iş bırakma eylemi...

Temmuz' ayından bu yana ücretlerini alamayan işçiler, 10 Eylül günü sabah saat 8:30'dan itibaren iş bırakarak tersane içinde oturma eylemi yaptılar. Özkaradeniz, Bahadır Gemi, İnandır Gemi taşeron firmalarında sigortasız ve sosyal haklardan yoksun çalışan 250 işçi, ücretleri ödenene kadar eylemlerini sürdürmeye kararlı olduklarını bildirdiler. Eylemi kırmak isteyen patron ise işçileri işten atmakla tehdit etti.

Ünifil işçilerinden mektup...

Sendikacılar eliyle kölelik yasası dayatılıyor!

Ünifil'de son bir haftadır işverenin uyguladığı saldırıları *Kızıl Bayrak* aracılığıyla tüm işçilerin bilgisine sunmak istiyoruz.

Kızıl Bayrak okurları hatırlayacaktır. Daha önce işten atmalara karşı iş yavaşlatma eylemi yapmış ve geçici de olsa saldırıyı durdurmuştuk. İşverenin bundan sonra nice davranacağı belli olmazdı. Ama kesin olan bir şey vardı ki, TİS yetkisi geldikten sonra hiç boş durmayacaktı.

İlk başta sendikaya itiraz etmedi, akılcı davranıp zaman kazandı. İşçilerin örgütlülüğünün ne derecede olduğunu bilmiyordu. Bir aylık zaman içinde hepsini hesaba katıp durumu ona göre saptadı. Ağustos başında önce emekli komiser olan bir adamı getirip idare amiri yaptı. İşçilere de bunu 'işçi sorunlarıyla daha yakından ilgilenmek için' diye yutturmaya çalıştıysa da kimse buna inanmadı.

Tam bu sırada fabrikada yıllık izinler başladı. İzinden dönen arkadaşlarımızın çoğu üç kişinin daha gün boyu ortalıkta dolandıklarını gördüler. Bunlar, kim kiminle konuşuyor izliyor, yemek ve çaylarda yemekhanede oturup işçileri süzüyorlardı. Yanı sıra servise binip inerken bizi bekliyorlardı. Sonradan öğrendik ki bunlar da ordudan emekli kişilermiş.

TİS yetkisi geldikten sonra müdür ve amirler toplantıdan çıkmaz oldular. Baskılar ağustos ayında artmaya başladı. İlk önce baskıya kimi amirlerle başladılar. Sonuç alamayınca yalakaları aracılığıyla devam ettirdiler. Ama her çaba sonuçsuz kalıyor ve hemen fabrikada yayılıyordu. Bu amaç çerçevesinde işe aldıkları idare amirleri müdürle birlikte izinde çalışan bir işçiden başlayarak odalarına çekme yöntemi uygulamaya başladılar.

İşverenin baskısı ve terörü artarken 3 Eylül günü 4 bakımcı arkadaşımız işten çıkarıldılar. Gerekece hırsızlık, iş savaçlama, işyerinin sınırlarını dışarı sızdırmak. Kölelik Yasası'ndaki 25. madde, yani tazminatsız fesih... İşten atılmalar bir hafta öncesinden konuşuluyordu. Böyle bir duruma karşı 30 kadar işçi sendikada toplantı yaptı ve bir eylem yapmak gerektiğini savundular. İşçilerin direktmesi üzerine sendikacı da çay almama eylemiyle başlanabileceğini söyledi.

Ancak toplantıdan çıkar çıkmaz sendikacılar fabrika genel müdürünü arayarak görüşme istemişler, yanların baştemsilciyi de katarak görüşmüşler. Daha o gün sendikacılar hangi yolu izleyeceklerini bize göstermiş oldular. Ve bununla az kişi de olsalar işçilerin iradesini kırmış oldular. Nitekim bundan iki işgünü sonra işten atmalar başladı. Bizzat sendikaların başına çöreklenmiş, işçilerin dostu gibi görünen bürokratlar aracılığıyla bunun önü açılmış oldu.

İşten atılan dört arkadaşta iki gün sonra biri temsilci olan 2 kişi daha eklendi. 10 Eylül'de 3 işçinin daha çıkışı verildi. Toplam 9 işçi çıkarıldı. Ama çıkarmaların devam edeceği açık açık söylenmişti.

İlk işten çıkarmaların olduğu gün çay ve yemek almayarak eyleme başladık. Bu etkili bir eylem değildi. Pasif olmasına rağmen işçilerde olumlu bir hava bıraktı. Fazla etkili olmayacak kadar da iş yavaşlatma oldu.

Aynı gün ve ertesi gün sendikada toplantı yapıldı. Lafı işçilere hiç bırakmamaya çalışan şube başkanı Ali Rıza İkisivri'ye bir arkadaşımız herkes adına şunları söyledi: "Bugüne kadar siz çok konuştunuz, şimdi sıra bizde". Sendika başkanı ağzını açar açmaz yemek ve

çay eyleminin sona erdiğini söyledi. Her şey yasal yollardan yapılacaktır! Yasal yollar dedikleri ise kölelik yasasının işçilere hak gördüğü dava açma yolu. Ve o günden sonra sendikada yapılan iki toplantıda da sendika başkanlarının ağızlarından hep iki kelime çıkıyor. Yasal yol!..

Böylece kölelik yasasının işçilere reva gördüğünü, bu bürokratlar işçi dostu maskesiyle işçilere dayatıyorlar. O zaman sermayenin, patronların çıkarımı savunan kölelik yasası sendika bürokratları eli ile bize dayatılıyor. Hak

aramak mı istiyorsunuz, alın size yasal yol, 'Dava açma yolu' diyorlar. Ha bir de şunu da söylüyorlar: "Biz istediğiniz her şeyi yapamayız, illa yapmakta diretirsenez bunun mesuliyetini üzerimize almayız". Yani sizi sahiplenmeyiz!

Öyle anlaşılıyor ki, TİS'leri masa başında bağtılamaktan yana olan bu sendika bürokratları meğer işçileri satmakla ünlüymüş ve masa başından da her zaman bunu anlıyorlar. Satıldık düşüncesi 3 ve 4 Eylüldeki toplantılardan sonra işçilerin çoğunda oluşmuştur. Ve biz de diyoruz ki, ancak işçileri satanlar eylemsizlikten yana olur ve işçilerin karşısında utanmadan bunu savunurlar. Biz işçiler ne yazık ki, ancak yaşadığımız zaman sendikalarımızın başına çöreklenmiş ve bizi satma gücünü sermayeye, patronlara sırtını dayamaktan alan bu bürokratların gerçek yüzünü görüyoruz.

Unutmadan şunu da söyleyelim: 4 Eylül günü sendikadaki toplantıdan sonra işe giden işçiler arasında sendikadan istifa edenler oldu. 2 gün içinde

tüm bölümlerden istifa edenlerin sayısı 50'yi buldu. Şu anda toplam 9 kişi atıldı. Sendikaya üye olan işçilerin sayısı 100'ü geçiyorken bugün geriye 50 kişi kaldı. İstifa edenler, sendikacıların tutumundan ve biraz da kendi korkularından istifa etti. Tabii, Ünifil işçisinin yaşadığı en büyük sorun örgütsüzlük olduğu için en büyük payı da burada aramalıyız. Sendika bürokratlarının tavrına bir de işverenin benzer bir tavrını ekleyelim. İşveren işten atmalara karşı yapılan iş yavaşlatma eyleminden sonra *Evrensel* ve *Kızıl Bayrak* gazetelerinde çıkan haberle ilgili karşı propagandaya girişmişti. *Evrensel*'i o zaman söylemiş, *Kızıl Bayrak*'ı ise geçtiğimiz hafta öne çıkarmıştı. "İşin içine siyaset girdi, ama başka" vb. söylemlerle işçiler arasında sermayenin siyasetini yapmaya başladı. Benzer söylemleri sendikacılar da işçilere dillendirdi. Hatta işi provokasyona kadar vardırırdılar.

Sermayenin işçilere yaymak istedikleri düşünce her yerde karşımıza çıkıyor. İşçileri siyasetten uzak tutacaklar ki daha rahat sömürebilsinler. Bilinçsiz işçi istedikleri işçidir. Her şeye amenna diyecek ve sesini çıkarmayacak işçidir.

Ünifil'de şimdi TİS görüşmeleri tıkanmış ve uyuşmazlığa gidilmiştir. Patron grev ihtimalini de düşünerek eylül başına kadar sürekli mesai yaptırdı. İşten çıkarmalara devam ederek sendikayı tasfiye etmeyi planlıyor. Ama bunlara rağmen her şey bitmiş değil. Ünifil'de geri kalanlar sendikayı zorlayarak, işin başına geçerek devam edebilir. Atılanlar da varolan sorunlarla ilgilenmeye devam ediyor.

Son atılanların olduğu gün yapılan toplantıda işçiler eylem yapma konusunda Şube Başkanı'nı zorlamış eylem kararında direktmiştir. Şimdiye kadar biz işçilerin yapamadığı bu oldu. Sendikacıların iki dudağı arasından çıkana takılmadan meşru haklarımızı savunmanın tek yolu birbirimize güvenip mücadelede ısrarcı olmaktır. Haklarımızı savunmanın yolu işçi sınıfının mücadele yoludur.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

Ünifil'den işçiler

Direnişiniz direnişimizdir!

Merhaba Pirelli-Ekolas işçileri, merhaba sınıf kardeşlerimiz!

Asalaklar takımı gün geçtikçe boynumuzdaki sömürü zincirini daha da sıkılamakta, sermayenin işçi sınıfına saldırıları yoğunlaşmaktadır. Bu saldırılardan en önemlisi hiç kuşkusuz son çıkarılan iş yasasıdır. Yüzelli yıllık kazanımlarımızı bir çırpıda elimizden almayı hedefleyen bu yasa, bizlerin değil bütünüyle sermayenin çıkarlarına göre hazırlanmıştır.

Sermaye sınıfı her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmiştir. Kârına daha fazla kâr katmak için zorlandığı süreçlerde de bütün faturayı yine biz işçi ve emekçilerin sırtına yüklemiştir. Artık herşey çok açık ve nettir. Sermaye sınıfı günden güne bedeller ödeyerek kazandığımız haklarımıza

saldırmaktadır. Artık buna dur demenin, sömürü zincirlerini kırmanın zamanıdır. Bunun örgütlü bir güçle gerçekleştirebileceğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Ve bunu bir kez daha siz Pirelli-Ekolas işçileri gösterdiniz. İşçi sınıfının kurtuluşu örgütlü mücadeledir. Bu bilinçle hareket etmeli ve kendi sınıf çıkarılarımızı korumak için örgütlü bir şekilde davranmalıyız.

Sizlerin de dediği gibi, verdiğiniz mücadelede elde edilecek "zafer" işçi sınıfının ortak zaferi olacaktır. Bu yüzden direnişinizi direnişimiz biliyor, vermekte olduğunuz haklı ve onurlu mücadelenizi destekliyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşasın Pirelli-Ekolas direnişimiz!

Yaşasın sınıf dayanışması!

BDSP çalışanları/İzmir

Genel-İş 3 No'lu Bölge Kongresi yapıldı...**Öncü işçiler sendika ve kurullarına sahip çıkmalı**

6 Eylül Cumartesi günü Genel-İş 3 No'lu Bölge'nin 4. Olağan Kongresi yapıldı. İşçilerin çok sınırlı konuştuğu, yapılan konuşmalara ise ilgi göstermediği bir kongre oldu. Konukların konuşmalarına gösterdiği ilgi ise yoğundu. CHP milletvekili Hasan Aydın'ın yanı sıra birçok CHP'li ve SHPlı yönetici katılmıştı kongreye.

Bürokratik sendikal anlayışın geldiği noktayı çok açık bir biçimde ortaya koyan konuşmalar, DİSK Genel Başkan vekili Hasan Kaya ve Genel-İş Araştırma Daire Başkanı Aşur Kurgen tarafından yapıldı. Kaya, konuşmasında DİSK'te bürokratik sendikal anlayışın olmadığını, böyle bir terimi kabul etmeyeceklerini söylerken, iş yasasıyla ilgili yapmış oldukları eylemi övdü. Diğer sendikaların Çalışma Bakanı'nı çiçekle karşılamalarını protesto ettiklerini belirterek, bize bürokrat diyenler kendilerine baksın dedi.

Aşur Kurgen'in konuşması ise, daha çok kendini anlatan ve öven bir içerikteydi. Öyle ki bu aynı yönetim kurulu içinde yer alan divan başkanı Ali Şahin'in bile tepkisine neden oldu. Kurgen konuşmasında birlikte mücadele etmenin önemine ve yönetim kurullarında çatlak sesin olmamasına dikkat çekerken, kendisini hiçbir legal veya illegal örgütten talimat almadığı ile de övündü. İşçilerin siyasete çekilmemesini, hele hele sendika yöneticilerinin böyle bir şeyi hiç yapmamalarını tavsiye etti. Genel-İş'in kendi dönemlerinde büyüdüğünü ve bu başarının kaynağının siyasal gömleklerini çıkarıp mücadele etmelerinde olduğunu belirtti.

Delegelerden Saraybahçe Belediyesi'nden Levent Sağlam, yaptığı konuşmada, Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi'nin kendilerine verdiği sözü tutmadığını belirtti ve yaşanan depremde Genel-İş'in elini görmediklerini üzerine basa basa vurguladı. Kocaeli 1 No'lu Şube'nin kapatılmasını ve söz verildiği halde açılmamasını, maaşların alınması konusunda hiçbir çabanın görülmediğini belirterek, konuşmasını "Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın Genel-İş, yaşasın DİSK!" sloganıyla bitirdi.

Yine Saraybahçe Belediyesi'nden Veli Yalçın da bir konuşma yaptı. Yalçın, maaşları alamadıklarını ve deprem döneminde bir dost eli bulamadıklarından yakındı. Daha sonra Hasan Kaya ve Aşur Kurgen'in konuşmalarına atıfta bulundu, "Bürokratik sendikal anlayış yok deniliyor. DİSK Devrimci İşçi Sendikası'dır deniliyor, pekala bu ülkede hala yaşanan bir ölüm orucu süreci var. Devrimci bir sendika olan DİSK bunun için ne yapmıştır. 107 ölünün olduğu ve hala süren bu mücadeleye nasıl bir destek vermiştir? Bürokrat değilim demem sözle değil, eylemle olur" sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Delegelerin konuşmalarından sonra başkan adayları söz aldı.

İlk olarak "beyaz liste"nin başkan adayı Vedat Küçük söz aldı. Konuşmasından iyi bir sendikacı olacağına dair söz veren Küçük, her sorunu yerinde

çözeceğini ve herkese aynı yakınlıkta olacağını vurguladı, "Bu kongrenin kazanımı ve kaybedeni olmayacağına inanıyorum. Kazanan işçi sınıfı olacaktır" diyerek konuşmasını bitirdi.

"Mavi liste"nin başkan adayı olan Veysel Demir konuşmasında ölüm oruçlarına değinerek, bu konuda duyarlılığın artması gerektiğini vurguladı. Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiğini de vurgulayan Demir, Amerikan jandarması olmamak için mücadele etmek zorunluluğundan bahsetti. Kendilerinin bir taban hareketi olduğunu ve uzun bir süredir daha geniş platformlarda tartışarak bu kongreye geldiklerini ve ilk işlerinin işyeri komitelerini hayata geçirmek olacağını söyleyen Demir, "Yaşasın Genel-İş, yaşasın DİSK!" sloganıyla sözünü bitirdi.

3 Nol'u Bölge Başkanı Zeynel Demirçivi son sözü olarak eleştirilere cevap verdi. Tüm dünyada 20 yıldır yoğun bir yozlaşmanın yaşandığını ve bunun kendisini de etkilediğini vurgulayan Demirçivi, yaptığı hatalarda bir kasıt aranmamasını, onu o günkü ortamda yaptığını ve kimseye de kırgın olamayacağını, kimse ile kişisel bir sorun yaşamadığını söyledi. Kocaeli 1 Nol'u Şube'nin kapatılması ile ilgili sözleri yoğun tepkiye neden oldu, salonda kısa süren bir kargaşa yaşandı. Daha sonra yıllardır sendikaların başına çöreklenen sendika bürokratlarından yakınarak her iki adaya da başarılar diledi. Seçimler sonucunda "mavi liste" Veysel Demir 121 oy, "beyaz liste" Vedat Küçük 77 oy aldı. Sonuç olarak şunu belirtmek gerekiyor. Son yıllarda sendika bürokratlarının ağzındaki sakız burada da çiğnendi: İşçiler siyaset yapmamalıymış! Koltuk

kaygısı ve bunun sağladığı ayrıcalıklardan başka bir kaygısı olmayan uzlaşmacı bürokratik sendikacıların bu tutumu, bütünleştikleri sistemi koruma derdine düşmelerinden kaynaklanıyor. Oysa işçilerin 155 yıl önce yayımlanan bir programı var: Bu program *Komünist Manifesto* 'dur ve orada işçi sınıfının kurtuluşu, bağımsız bir sınıf olarak örgütlenmesine ve bu temelde yürüteceği siyasal iktidar mücadelesine bağlanmıştır. İşçi sınıfı bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da siyasal mücadelesini verecektir. Bürokrat sendikacıların bunu engellemeye gücü yetmeyecektir. Burada görev sınıf öncülerine düşmektedir. Bürokrat sendikacıların oynadığı hain rolü parçalamak sınıfın öncülerinin işidir.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak/Ümraniye

Grevdeki Polkima işçileri ile savaş üzerine konuştuk...**"Herkes eylemlere katılmalı!"**

- Irak'a asker gönderilmesini onaylıyor musunuz?

1. işçi: Amerika komutasında evlere baskın yapacaksa hayır.

2. işçi: Katılmıyorum.

3. işçi: Gönderilmesin.

- Asker gönderme karşılığı verilen krediyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

2. işçi: Daha önce biliyorsunuz Türk askerinin başına çuval geçirilmişti. ABD şimdi sıkışınca asker istiyor. Para karşılığı kan istiyor. Kendi askerlerinin güvenliğini sağlamak için...

- Sızce savaş karşıtı muhalefet yeterli mi?

1. işçi: İşgal sırasında tüm dünyada insanlar ayağa kalktı. Bizde ise aynı şeyi söyleyemeyiz.

2. işçi: Savaş karşıtı eylemlerin olmasını istiyoruz.

3. işçi: Savaş karşıtı eylemler çok yetersiz.

- Eylemlerin yeterli olması için neler yapılmalı?

1. işçi: Birlik, beraberlik içinde olunması gerekiyor. Sendikalar yetersiz kalıyor.

2. işçi: Bu işin örgütleyicilerinin halkı bilinçlendirmesi gerekiyor. Sadece sendikalarla bu

iş olmaz.

3. işçi: Her kesimin ilgi gösterip eylemlere katılması gerekli.

Röportajımız bittikten sonra işyerine iki tır yaklaştı. Röportaj yaptığımız işçilerden biri telefonla sendikayı arayarak durumu bildirdi. Daha sonra turlar mal almak için fabrikaya girdi. Yaklaşık bir saat sonra fabrikaya sendikacılar geldiler. Ellerindeki çizelgeye bakarak üretilen mamüllerin ne kadarının dışarıya çıkarılacağını hesapladılar.

Bu gelişme üzerine Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Özkan Atar ile bilgi almak için konuştuk. Atar şunları söyledi: "29 Ağustos'ta Birleşik Metal-İş Sendikası'nın mahkemeye yapmış olduğu ihtiyari tedbir sonucunda üretimin yasadışı yöntemlerle yapıldığı tespit edildi. İşyerinin grev kırıcı uygulamalar yaptığı mevcut iddiaları, mahkeme heyeti tarafından tespit edilmiş ve 29 Ağustos tarihi itibarıyla işyerinden mamül sevkiyatına tedbir konulmuştur. Grev başarıyla devam etmektedir. İşveren üretilen mamüllerin sadece %15'ini ihraç edebilir."

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Japonya'da ekonomik kriz ve artan intiharlar

Japonya resmi makamlarının açıklamasına göre ülkede geçen yıl 32.143 kişi intihar etmiş. Her 10 bin kişiden 25'inin intihar ettiği ve böylelikle batı Avrupa ülkelerinin intihar istatistiklerindeki ortalama değer dördü katına sahip olan Japonya, dünya genelinde en çok intiharların yaşandığı Macaristan'dan hemen sonra geliyor.

İntihar sayılarında bir önceki yıla göre 1.101 kişilik bir artış söz konusu. Geçen yıllarla birlikte Japonya'da gerçekleşen intiharlar son beş yıldır 30 bin sınırının üstünde. Yılda yaklaşık 10 bin çocuk intiharlar nedeniyle öksüz/yetim kalıyor. Şu an Japonya nüfusunda 20 yaş altında 90 bin çocuk ebeveynlerinden birinin intiharından dolayı yetim ya da öksüz durumda.

Japonya Komünist Partisi'nin (JKP) yayın organı *Akahata*'ya göre intiharların başlıca sebebi gün geçtikçe ağırlaşan ekonomik sorunlar. İntihar edenlerin büyük bir bölümü, varolan önyargıların tersine, işlerinde başarısız olan menajerler değil, fakat uzun süredir işsizlik sorunu ile boğuşmak zorunda kalan ve ailelerine yük olmak istemeyen işçi ve emekçiler.

Yukarıda verilen resmi istatistiğe göre, geçen yılki 7.940 intiharın sebebi, "ekonomik nedenler veya geçim sorunları". Bir önceki yıldan geçen yıla kadar geçen sürede, bu sebepten dolayı gerçekleşen intihar sayısındaki artış ise 1.095. Yani toplam intihar sayısındaki artışın hemen hepsi ekonomik nedenler veya geçim sorunlarından kaynaklanıyor.

Dünyanın ikinci büyük sanayi ülkesi olan Japonya'da yılda yaklaşık 8 bin, günlük istatistik ortalamaya göre ise 22 insan ekonomik nedenlerden dolayı canına kıyıyor. Tüm bu gerçeklere rağmen

Japon hükümeti izledikleri politika ile, kapitalist tekelleri emekçilerin yaşam koşullarını kötüleştiren yapısal değişiklikler yapmaya özendiyor ve işsizler için az da olsa ekonomik güvence oluşturan işsizlik yardımını buduyor. *Akahata*'nın haberine göre, ekonomik durumu gittikçe kötüleşenler tefecilerin tuzağına düşüyor ve böylece durumları daha da ağırlaştırıyor.

Ciddiye alınması gereken diğer bir intihar sebebi de, işyerlerindeki kötü çalışma koşulları ve bundan dolayı çalışanların yaşadıkları aşırı stres. İşçiler ve emekçiler çok daha fazla çalışmaya ve birbirleriyle rekabete zorlanıyor. Bunun sebebi de şirketlerde sıkça gerçekleşen yapısal değişiklikler ve işten çıkarmalar. Birçok insan bilgisayar ve cep telefonu vasıtasıyla günde 24 saat göreve hazır bekletiliyor. Bunun verdiği sıkıntı gittikçe daha da artıyor. *Akahata*'nın aktardığı bir araştırmaya göre işçi ve emekçilerin %5.5'i ölmek istediğini açıklıyor. Japon burjuvazisinin izlediği politika sayesinde her ne kadar borsa hacminde bir

yükseliş yaşansa da, işçi ve emekçi gelirlerinin reel düşüşü, işsizlik yardımının budanması ve benzeri ekonomik önlemlerden dolayı intihar sayılarında bir artış bekleniyor. İntihar istatistiğinde daha alt sınıflarda yer alan diğer bir kalem ise üniformalı askerlerin intiharı. İstatistiğe göre son on yılda her yıl ortalama 60 asker intihar etmiş. Japon hükümetinin olaylı geçen bir meclis oturumunda aldığı Irak'a asker gönderme kararı ile bu sayının artması bekleniyor. Japonya olaylı meclis oturumunda yaklaşık 1.000 askerini Irak'a gönderme kararı almıştı. Japonya, aldığı bu kararla, ikinci emperyalist bölüşüm savaşından bu yana ilk defa bu kadar kapsamlı bir askeri harekate girişiyor. Hukukçulara göre bu karar, siyasi amaçlı askeri hareketleri yasaklayan Japon anayasasının ihlali anlamına geliyor.

Hükümetin asker gönderme kararında yer verilen askerlerin savaş alanı dışında tutulması şartı ise Irak'taki gelişmeler gözönünde bulundurulduğunda tam bir aldatmaca. Irak'ta savaşa taraf orduları birbirinden ayıran bir savaş cephesinden söz etmek mümkün değil. Savaş Irak'ın geneline yayılmış durumda ve çatışma veya bir saldırı her an her yerde yaşanabilir. Bundan dolayı olsa gerek ki, Japon ordusu kendi "öz savunmasını" gerçekleştirebilmek için her türlü silah ve mühimmatla donatılarak görev bölgesine gönderilecek.

İçte yoğun ekonomik krizle boğuşmak zorunda olan Japon burjuvazisi işçi ve emekçileri aldığı ekonomik tedbirlerle sefalet sürükler ve kapitalistlerin refahını güvenceye alırken, dışta saldırganlaşarak mazlum bir halkın üzerine ordularını gönderiyor. Bunu da bizzat kendi anayasasını çiğneyerek ve yığınların bilincini demagogilerle bulandırarak gerçekleştiriyor.

M. Coşkun

Kapitalizmde verimlilik artışı, işsizliğin artışı anlamına geliyor...

ABD'de işsizlik büyüyor

Resmi açıklamalara göre ABD, 2001 yılında içine girdiği krizden aynı yılın Kasım ayında çıktı ve ekonomisi canlandı. Ama buna rağmen işsizlik sorununu henüz aşamamış durumda. ABD ekonomi bakanlığının verilerine göre ABD ekonomisi bu yılın ikinci üç ayında %3.1 oranında büyümüş, böylece uzmanların beklentisi olan %2.4'lük büyüme oranı aşılmıştır.

Bu trendin 2004 yılında da devam etmesi bekleniyor, fakat bu ekonomik büyüme iş piyasasında karşılığını bulmuyor. Resmi kayıtlara göre 2001 yılından bu yana ABD'de çalışanların sayısı yaklaşık bir milyon düşmüş, işsizlik oranı %5.6'dan %6.2'ye yükselmiş durumda. Bununla birlikte çalışan nüfus oranındaki gerileme, iş piyasası istatistiğinin hazırlandığı 1939 yılından bugüne kadar görülmemiş bir boyuta ulaşmıştır. İş sahibi olanların sayısı, ekonomik krizin bittiğinin açıklanmasından 20 ay sonra, 2000 yılındaki ekonomik durgunluk sonrası rakamın bile 2.7 milyon altında kalıyor. Kamu sektörü göz önünde bulundurulmadığı takdirde aradaki fark 3.2 milyona çıkıyor. Ortalama işsiz kalma süresi ise, 1983

yılındaki azami 21 haftanın yalnız bir hafta altında kalıyor.

Uzmanlar bu gelişmeyi şirketlerin verimliliği arttırmasına bağlıyor. Öyle ki, son rakamlara göre şirketlerin verimliliği %5.7 arttırılmış. Bu rakamlara ulaşmak için kuşkusuz işverenler maliyeti ve bunun en önemli kalemi olan ücretleri düşük tutmak zorundalar. Bu hedefe ulaşmak için, ABD'de de kiralık işçi kullanma, işçi başına iş yoğunluğunu arttırma, modern teknoloji kullanma gibi bildik önlemler alınıyor. İnsanlar verimliliği arttırma politikası üzerinden kâr hırsı uğruna sefalet sürükleniyor. Verimlilik artışı kapitalizmde refaha ve kısaltılmış işgününe değil, fakat işsizliğe ve sefalet yol açıyor.

Bağımsız araştırma şirketi High Frequency Economics iktisatçısı Ian Shepherdson'a göre 2003 yılı ekonomik büyümesi %3 oranında gerçekleşecek, fakat bunun sonuçları iş piyasasına yansımayacak. Shepherdson'a göre şirketler yeni teknoloji kullanarak maliyeti düşürmeye devam edecek ve böylece işsizlik oranı %6.2'den %6.6'ya yükselecek.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Uluslararası Durum Üzerine
Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

Türklük ve “Türkiyelilik” üzerine

A. Aydın

Kürt sorununun, Türk devletinin karşısına, farklı bir tarzda da olsa, en yoğun biçimde dikildiği dönemlerden birini yaşıyoruz. Geçtiğimiz 20 yıl boyunca, sorun, esas olarak Kuzey Kürtler’i ve onların ulusal devrimci mücadelesi üzerinden uğraştırdı Türk devletini. Ve bu 20 yıl, Kürt halkına karşı yürütülen kirli imha savaşıyla geçti. Şimdilerde, MGK ve “gizli” görev kararnameci üzerinden yürüten psikolojik savaş da, son 20 yılda, ağırlıklı olarak Kürt halkına yöneltildi. Onlarca Kürt aydını, onbinlerce genç bu savaş adına katledildi, gazeteler bombalandı, ormanlar yakıldı, köyler göçertildi... Kürt halkına, saymakla bitmez işkence ve acı yaşatıldı.

Öcalan’ın Amerikan özel timlerince yakalanıp Türk devletine teslim edilmesiyle derinleşen bir teslimiyet süreci sonrasında KADEK bugün, Kürt halkının özgürlük istemine yanıt verebilecek devrimci bir ideolojik konum ve siyasal tutumdan tümüyle uzaklaşmış olmasına rağmen, gelişmelerin de gösterdiği gibi, Türk devleti hala KADEK kozunu oynamayı sürdürüyor. Çünkü, KADEK’i teslim almasının Kürt sorununu çözdüğü anlamına gelmediğini çok iyi biliyor. Bu bilgi, Kürt halkına karşı psikolojik savaşın farklı biçimlerde, farklı araçlarla sürdürüleceğini de zorunlu kılıyor. Nitekim; bir yandan Irak’ın işgali vesilesiyle Güney Kürtler’i de hedefe oturtulurken, diğer yandan Kuzey Kürtleri’ne yönelik planlar işletilmeye devam ediyor. Bu planlara, asla, Kürtler’i kendi ulusal varlıkları ve kimlikleriyle benimseme-sahiplenme dahil değildir. İnkâr, her koşulda A planı olarak devrededir.

Gündemdeki “Türkiyelilik” kavramının ele alınış ve kullanış tarzı da inkardaki ısrarın bir başka göstergesi olmuştur. Kürdistan sözcüğünün, siyasal değil coğrafi bir kavram olarak anılması bile devlet için tahammül sınırlarının dışında bir olgudur.

Amerika ile “asker gönderme” pazarlığının KADEK üzerinden sürdürüldüğü söylense de, sorunun genel olarak Kürtler ve özel olarak Güney Kürdistan’da bir Kürt devleti olasılığına kilitlendiği, her geçen gün biraz daha açığa çıkıyor. Amerika, daha Öcalan’ı teslim ettiğinde, PKK konusundaki niyetini ortaya koymuştu. Bugünkü pazarlıklarda da oldukça açık ve net ifadelerle Türk devletine desteğini ifade ediyor. Ama konu Güney Kürtleri’ne gelip dayandığında iş karışıyor. Türkiye ile pazarlık masasında başka, Kürtlerle pazarlık masasında başka sözler verildiği, her yeni gelişmeyle açığa çıkıyor.

Türk devleti kendi Kürtleri’ni inkarda fazla zorlanmazken (kart-kurt tezi komik bulunabilir ama zor olduğu iddia edilemez), Irak Kürtleri’i söz konusu olduğunda ne yapacağını şaşırıyor. Bir yandan “aşiret reisi” tabirleriyle aşağılamaya çalıştığı KYB-KDP yöneticilerini, diğer yandan Irak hükümet görevlisi sıfatıyla muhatap almak zorunda kalıyor. Zor faktörü ise kuşkusuz Amerika tarafından devreye sokuluyor.

Gerek Güney Kürtleri’i ile bu ilişkiler, gerekse de Başbakan’ın “Türkiyelilik” kavramını ortaya sürüp tartışmaya açması, Türk devletinin Kürt politikasında herhangi bir değişiklik olduğu anlamına gelmiyor. İnkârın aynen sürdüğü, imhanınsa en küçük bir kıpırdanışta aynı şiddette sürdürüleceği, Irak seferi üzerinden savunulan tezlerce de ortaya konmuş bulunuyor. Türk devleti, ordusu ve hükümetiyle, Irak’a asker gönderme konusunda hemfikir durumdadır. Çünkü sınırında bir Kürt devletinin kuruluşunu engellemenin tek imkanını, Irak’ta asker bulundurmakta görmektedir. Bir Kürt devleti ile sınır komşusu olmak demek de, onun için, Türkiye’deki Kürtler’in bu devlete dahil olmak istemesi, yani

misak-ı milli sınırlarının değişmesi ihtimaliyle aynı anlama gelmektedir.

Konuyla ilgili kritik sorulardan ilki; Irak’ta Türk askerinin varlığı Kürt devleti kurulmasına engel olabilir mi, olmalıdır. Bu sorunun yanıtı, Irak’a ne için, nasıl ve hangi koşullarda gidildiğinde yatıyor. Halka yönelik propaganda malzemelerinin başında, “kendi çıkarımız için” argümanı yer almakla birlikte, sadece Türkiye halkları değil, tüm dünyanın malumu olduğu üzere, Türk ordusu Irak’a Amerikan jandarmalığı için gidiyor. Hatta, karşılığında 8,5 milyar dolarlık kredi sözü bile almış durumda. Buna bir de, Türk müteahhitlere Irak enkazını kaldırmada taşeronluk verme sözünü de ekleyebiliriz. Bu durumda, jandarmalığına soyunduğu Amerikan emperyalizminin çıkarları neyi gerektiriyorsa, Irak’ta o görevin üstlenileceği açıktır. Bu çıkarlar Irak’ın bölünmesi, güneyde Amerikan mandası bir Kürt devletinin kurulması yönünde geliştirdiği taktirde bu kuruluşu bekçilik yapmak da dahil olmak üzere.

Buradan ikinci kritik soruya geçebiliriz. Kendi topraklarında dahi aksi bir tutum geliştiremeyen Türk devleti ve ordusunun, Amerikan jandarmalığı için bulunduğu Irak’ta Amerika’ya rağmen (ve ona karşı) bir tavır içine girmesi mümkün müdür? Daha açık bir ifade ile; Amerika’nın çıkarları Irak’ın bölünmesi, Güney’de bir Kürt devletinin kurulması yönünde geliştirdiği taktirde, Türk devleti ve Türk ordusunun bunu engelleme niyet ve cüretini göstermesi mümkün müdür? Türk-Amerikan ilişkilerine az-buçuk “tarafsız” bakabilen her göz, bunun mümkün olmadığını/olamayacağını görecektir. Türk-Amerikan ilişkilerinin düzeyi, Amerikan çıkarlarının her zaman önde ve üstte tutulduğu bir evreye çoktan girmiş bulunmaktadır. Pentagon’dakiler “bizim oğlanlar” tabirini laf olsun diye kullanmamışlardır.

Tarafsızlık bile şart değil. Bunun böyle olduğu bizzat “taraf”larca da biliniyor. Gerek Irak’ın sözde dışişleri bakanı Zebari’nin “gelmeyin” mesajı, gerekse

Bush’un ulusa seslenişinde dile getirdiği Kuzey Irak’ın kendi kendini yönetme yolunda ilerlediği ifadeleri, işlerin bu yönde ve hızla geliştiğini göstermekte.

Tayyip Erdoğan’ın tam da bu süreçte “Türkiyelilik” kavramını tartışmaya açması da bu gelişmeler çerçevesinde bir anlam ifade ediyor. Böylece, her türden gelişmeye hazır bir siyasal ortam yaratılmaya çalışılıyor. İkili görüşmeler kamuoyundan gizlendiği için pazarlıklara tam olarak nelerin dahil edildiğini bilmek mümkün olmasa da, gelişmelerin ortaya koyduğu tablodan belirli sonuçlar çıkarmak mümkün. Bu sonuçlardan biri, PKK (KADEK), dolayısıyla Kuzey Kürtler’i konusunda ez ve çözümlünde hemfikir olunduğudur. Amerika, Güney’deki KADEK yöneticilerini teslim etmeye hazırdır. Türk ordusu sınırı geçmeye başladığında, Amerika da vaadini yerine getirmek için harekete geçecektir. Türkiye’den isteği yerine getirildiğine göre, PKK de koz olmaktan çıkacaktır çünkü. Bu vesileyle, Güney Kürtleri’nden sonra bir kez de Kuzey Kürtleri’ni emperyalizmin vaatlerine kanmamak gerektiğini kendi deneyimleriyle öğrenmiş olacaklar.

Asıl mesele, iş o noktaya gelmeden, öğrenmek için acı deneyimler yaşamayı beklemeden, kendi ihtiyaç ve taleplerimiz için kendi gücümüze güvenerek hareket etmeyi öğrenmekte. Kürt ve Türk halklarının çıkarı, bölgedeki ve dünyadaki diğer halklar gibi, emperyalizmden bağımsız, devrimci-sosyalist bir geleceği birlikte kurmaktadır. Emperyalist işgal devam ettiği sürece, Irak’ta ne bütünlüğün korunması nede bölünme halkların yararına olacaktır. Kürt halkının kurtuluşu, işgal edilmiş, yakılıp-yıkılmış bir Irak’ta Amerikan mandası bir kukla yönetimle değil, Irak’taki ve bölgedeki diğer halklarla birlikte emperyalist işgal ve sömürüye karşı, özgürlük ve bağımsızlık için mücadeleyle gerçekleşecek. Kuzey Kürtleri’ne karşı Amerikan destekli inkâr ve imha hareketi de sadece bu yolla boşa çıkarılabilecektir.

TC'nin Irak ve Güney Kürdistan hesapları

Serhat Ararat

Açık ki emperyalizm kadiri mutlak değildir! Herşey onların istedikleri gibi ve planladıkları gibi gitmiyor... Irak'taki çıkmaz, Filistin'deki başarısızlık bu gerçekliğin somut kanıtları olduğu gibi, "Çağdaş Roma İmparatorluğu" düşünün de gerçekten bir düş olabileceğine işaret ediyor.

Irak üzerindeki hegemonya mücadelesi kızışıyor, her geçen gün yeni boyutlar kazanıyor. ABD'nin Irak'ta işgal rejimini oturtma çabalarında başarısızlığa uğraması, geçen her gün bu başarısızlığının çok daha somut olarak ortaya çıkması iç ve dış tartışmaları da yoğunlaştırmış bulunuyor. Bu başarısızlık, aslında, ABD'nin dünyayı tek başına yönetme stratejisinin yara alması anlamına geliyor. Dolayısıyla bu başarısızlık kesinleştikçe bunun bölgesel ve uluslararası sonuçları da olacaktır.

ABD emperyalizmi giderek bir çıkmaz niteliği kazanma eğiliminde olan bu başarısızlığı önlemenin arayışları içinde, uluslararası ve bölgesel destek elde etme çabası içinde görünüyor. BM ve dolayısıyla diğer emperyalist güçleri açıkça destek vermeye, kendi komutasında Irak işgal rejimini oturtmaya çağırıyor. Ancak Fransa ve Almanya Irak politikasında ve yönetiminde daha fazla söz hakkı, daha fazla otorite istiyor. Daha açık bir ifadeyle ABD'nin Irak hegemonyasını kendileriyle paylaşmalarını istiyor. Tartışmalar bu nokta üzerinde odaklanmış bulunuyor. Bu hegemonya kavgasının somut olarak nasıl gelişeceğini ve biçimleneceğini yakın gelecekte görmek mümkün. Şimdilik söylenecek şudur: ABD'nin dünyayı tek başına yönetme stratejisi büyük bir yara almıştır. Irak'taki krizi her geçen gün derinleştirmektedir. "Yanlış hesabın Bağdat'tan dönme" olasılığı çok büyüktür. Kuşkusuz bu durum, yani Irak'taki istikrarsızlık, işgal rejiminin oturtulmaması TC için yeni olanaklar ve fırsatlar sunmuş bulunuyor. Kısaca bu noktaları açmak ve değerlendirmek istiyoruz.

İlginçtir, ama şaşırtıcı değildir; TC savaştan önce Irak'ın istikrarının devamını istiyor, bunu kendi Kürdistan politikası açısından çok önemli görüyordu. Ancak şimdi en çok istikrarsızlık isteyen de kendisi. Paradoks gibi görünüyor, ama bunu yönlendiren politika Kürdistan politikasından başkası değildir.

Savaşın kaçınılmaz hale geldiği anlaşılınca TC, bu kez savaş sürecinde Kürdistan politikasını istediği biçimde yaşama geçirmek için ABD ile pazarlıklarda bulundu. Ancak bu pazarlıklarda istediği sonuçları almak yerine çok daha geri noktalara, seyirci bir

konuma düştü. Güneyde ilan ettiği "kırmızı noktalar" önemli ölçüde aşılmasına rağmen buna karşı bir şeyler yapamadı. Ama yediyüz yıllık Osmanlı devlet geleneğine dayanan TC'nin içine düştüğü bu "kötü" durumu kabul etmesi mümkün değildi. Güneyde ve Irak'ta kendi stratejik çıkarlarıyla çelişen gelişmeler oluyordu, bunların giderek daha da kontrol edilemez noktalara doğru evrilmesi olasılığı çok büyüktü. O nedenle müdahale edilmesi gerekiyordu. Bu noktada Güney'de ve Irak'ta istikrarsızlığın gelişmesi, işgal rejiminin oturmaması kendi planları açısından bulunmaz bir fırsat sunacaktı. Bir yandan Türkmen kartını örgütlemeye, kontra çalışmalarını alttan alta götürmeye çalışırken, öte yandan Araplar içinde yerel dayanak oluşturma çabalarına hız verdi.

Bunların yanı sıra ABD'nin tek başına Irak'ın üstesinden gelemeyeceği anlaşılınca, askeri destek verme pazarlıklarını yapmaya başladı. Bu pazarlıklarda elde etmek istediği şudur: Güney'in ve Irak'ın yeniden biçimlendirilmesinde söz ve karar sahibi olmak! Bunun anlamı, Güney'in federe bir devlet olarak örgütlenmesini önlemek, Irak'ın federal bir devlete dönüşmesinin önüne geçmek, Güney'in ve Irak'ın kaynaklarından daha fazla pay almaktır!

Bu hesaplarında başarılı olması durumunda bir süredir gündemden düşen "alt-emperyalizm" düşleri de yeniden alevlenmiş olacaktır.

Kısa vadede Irak'ta ABD'nin başarısızlığı TC'nin işine geliyor. Bu durumda Irak politikasında ABD'den daha fazla taviz koparabileceğini düşünüyor. O nedenle Güney'de ve Irak'ta asker gönderme konusunda şimdi işleri daha ağırdan almaya başladı. ABD içinde "daha fazla uluslararası desteğe ihtiyacımız var" seslerinin yükseldiği, Fransa ve Almanya'nın Irak yönetimini paylaşmayı dayattıkları bir dönemde TC, kızışan bu hegemonya kavgasında daha fazla pay kapmanın peşindedir.

Daha da önemlisi TC, işini rastlantılara bırakmak istemiyor. Irak içinde yerel dayanaklar oluşturma çabalarından da geri durmuyor. Türkmenlerle yetinmiyor. Bununla birlikte sayısız Arap aşiretini bağrında toplayan Aşiretler Konseyi ile ilişkiler geliştirmeye çalışıyor, onların temsilcilerini Ankara'da

en üst düzeyde konuk ediyor. Öte yandan Irak ve Güney'e gönderdiği kendi temsilcileri aracılığı ile Güney Kürdistan ve Irak'a işgal birliklerini göndermenin siyasal ve psikolojik altyapısını oluşturmaya çalışıyor. Askeri gücüyle ve istediği yetkilerle işgal kuvvetleri içinde yer almak, oluşturduğu yerel toplumsal ve siyasal dayanaklarla Irak'ın geleceği ve yönetimi üzerinde daha fazla söz sahibi olmak, TC'nin Irak ve Güney politikasının esasını oluşturmaktadır.

Bu anılan politikayı başarılı kılmak için uyguladığı sayısız yöntemler var. Bunların esasını uzmanlık alanı olan özel savaş yöntemleri oluşturmaktadır. Türkmenler'i bir kontra kartı olarak hazırlamak, provokasyon ve sahte operasyonlarla Türkmen-Kürt çelişmesini ve çatışmasını yaratmak, ilişki geliştirdiği Araplar aracılığı ile Arap-Kürt çelişmesini yaratmak, Güney'i bombalama, suikast, halklar arası çatışma ortamını yaratarak istikrarsızlaştırmak TC'nin yöntemlerinden başlıcalarıdır.

Kısacası TC, Irak ve Güney üzerinde "büyük" oynuyor. Kazanır mı kazanmaz mı, ya da ne kadar kazanır ne kadar kaybeder? Bu, çok bilinmeyenli bir problem gibidir. Ama bunun, Kürtler, Türkmenler ve Araplar için, diğer halk grupları için çok tehlikeli, sonuçları on yılları aşan bir serüven olduğu kuşkusuzdur.

Bu noktada devrimcilerin bu hesap ve planları deşifre etmeleri, aynı zamanda gelişen ve değişen koşullara göre kendilerini hazırlamaları kaçınılmaz bir zorunluluk olmaktadır.

Irak üzerindeki hegemonya savaşı büyüyor, ama çelişki ve paradokslarıyla, daha da karmaşıklaşan boyutlarıyla... Bunları doğru izlemek ve kavramak önemli... Aynı zamanda Filistin'de ölü doğan "Yol haritası"nın tamamen toprağa gömülmesinin uluslararası ve bölgesel sonuçları ile birlikte...

Açık ki emperyalizm kadiri mutlak değildir! Herşey onların istedikleri gibi ve planladıkları gibi gitmiyor... Irak'taki çıkmaz, Filistin'deki başarısızlık bu gerçekliğin somut kanıtları olduğu gibi, "Çağdaş Roma İmparatorluğu" düşünün de gerçekten bir düş olabileceğine işaret ediyor.

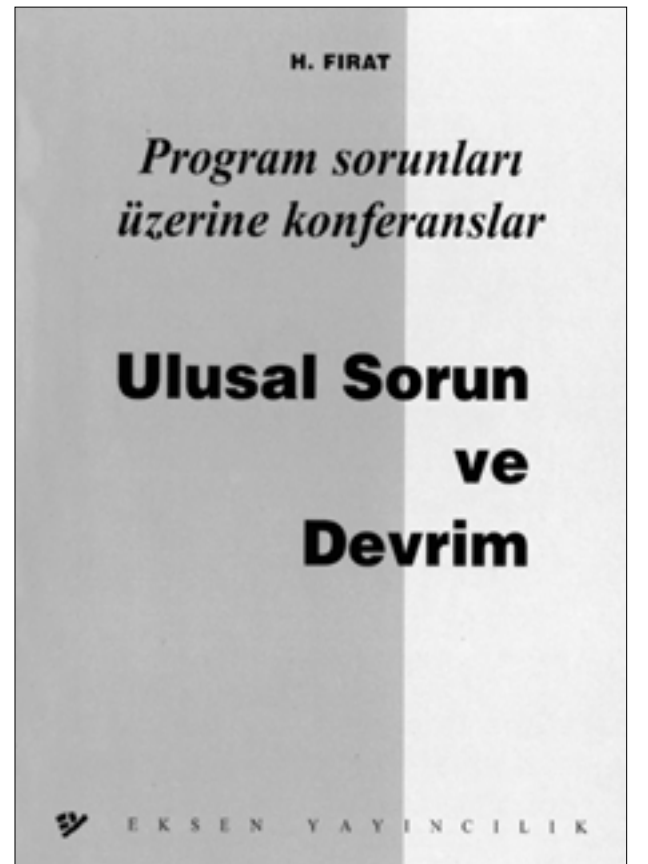
Adana Tekel işçilerinden basın açıklaması

Adana Tekel işçileri bir kez daha AKP il binasının önüne yürüdü. 10 Eylül günü saat 16:30'da işten çıkan işçiler fabrika önünde toplanarak sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Daha önceki eylemlere göre katılımda bir düşüş göze çarpyordu. Bunun nedeni, sendikaların aylardır gerçekleştirdiği bu tür eylemlerle özelleştirme saldırısının önüne geçilemeyeceği düşüncesinin işçilerde hakim olması.

Fabrika önünde toplanan işçiler E5 karayolunun kenarından yürüyüşe geçtiler. Sloganlarla süren yürüyüş, AKP il binasının önüne 50 metre kala polis barikadı ile kesildi. İşçiler, "Emekçiye değil, çetelere barikat!"

sloganı attılar. Polis barikatının aşılmasını üzerine basın açıklaması burada yapıldı. Yürüyüşte "AKP şaşırma sabrımızı taşıрма!", "İMF defol bu memleket bizim!", "İş, ekme yoksa barış da yok!", "Genel grev genel direniş!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Çıkarsa tezkere Bilal gitsin askere!", "Direne direne kazanacağız!" sloganları atıldı. Polis barikatı kaldırmayınca oturma eylemine geçildi. Yaklaşık bir saat oturma eylemi yapıldı. Şube başkanı Cuma günü aynı eylemi tekrar yapacaklarını söyleyerek eylemi sonlandırdı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Yılmaz Güney: Sinemamızda dalgalanan kızıl bayrak

U. Deniz

Yılmaz Güney yaşama veda edeli 19 yıl oldu. Devrimci sanatımızın büyük ustası yasaklı olduğu topraklardan çok uzakta ölümsüzleşirken, son günlerinde, hasta yatağında bile şöyle diyordu: “Biz hep gurbet türküleri söylemek istemiyoruz. Dağlarımız, ovalarımız, ırmaklarımız bizi bekliyor.. Bir köle olarak yaşamaktansa bir özgürlük savaşçısı olarak ölmeyi tercih ederim...”

Bir işçi ailesinin yedi çocuğundan biri olan Yılmaz Güney (gerçek adı Yılmaz Pütün) dünyaya gözlerini açtığında takvimler 1 Nisan 1937’yi gösteriyordu. Çocukluk dönemini pamuk işçiliği yaparak, gazoz ve simit satarak geçirdi. Tüm zor koşullara rağmen doğduğu kent olan Adana’da tamamlamayı başardığı ilk ve orta öğretim dönemleri... Ardından lise yıllarında, edebiyata duyduğu merakın ürünü olan ilk öykü denemeleri... Ve bisikletiyle sinemadan sinemaya on altı milimetrelilik film bobinleri taşıyarak sinemaya atılan ilk adımlar...

“Sinemayla karşılaşmam 13 yaşındayken oldu. Kavgalı dövüşlü filmlerin gösterildiği fukara sinemalarına gidiyorduk. Kendimizi daha rahat

hissedyorduk bu sinemalarda. Mesela bir Galatasaray Sineması vardı, çok güzeldi. Önünden geçer bakardık ama çok lükstü gitmeye korkardık. İstese parasını verip girebilirdik. Ama ne kıyafetimizi ne de yapımızı uygun görmezdik o sinemaya.”

Adana’da geçen çocukluk ve ilk gençlik yıllarında, sınıfsal farklılıkları çok net gören, fakat bu evreden törpülenerek değil aksine bilerek çıkan Güney, başka bir dünyanın düşlerini kurmaya çoktan başlamıştı. Çukurova’nın bereketli topraklarını yüreğine yükleyip üniversite eğitimi için Ankara’ya geldiğinde ise, Hukuk Fakültesi’nde okumasına rağmen, kafasının bir yanında bu düşler diğer yanında sinema vardı. Ve yine sırf düşlerine ve sinemaya daha yakın olabilmek için okulu bırakıp İstanbul’da İktisat Fakültesi’ne yazıldı.

İlk cezaevi günleri...

İstanbul’da Atıf Yılmaz’la tanışıp onun asistanlığını üstlenen Güney, artık çok sevdiği sinemanın içindeydi ve yazmayı da sürdürüyordu. Öyküler yazıyordu daha çok... Ezilenleri, sömürülenleri konu eden, adaletsiz sistemi eleştiren öyküler... Eleştirdiği sistemin saldırısıyla da ilk defa bu öykülerden biri nedeniyle karşı karşıya geldi. 1956’da, Önüç dergisinde yayınlanan ‘Üç Bilinmeyenli Eşitsizlik Sistemleri’ adlı öyküsünde komünizm propagandası yaptığı için, 1961 yılında 18 ay hapis ve 8 ay Konya’ya sürgün cezası verildi. Güney, hapis cezasının mahkeme tarafından onaylanması ile birlikte öğrenimini yarım bıraktı. Egemenleri rahatsız eden öyküde ceza almasına neden olan, paragrafın yaşamdaki gerçekliği idi: “İğrenerek baktı -iyice öğrenememişti-. Yüzü daha bir buruştu. Yapmacıklık bir sinirle ‘Siz böylesiniz işte’ dedi. ‘En iyiniz bile böyle. Kendi çıkarlarınız için neler yapmazsınız. İşçiyim. Basit bir işçiyim -seyircilerin durumlarını da görmek istiyordu- ben bir işçiyim. Beni basit görmezsin değil mi? İşine yararım. Keyfini getiririm; doğru değil mi söylediklerim- söyledikleri doğrudur. Birinci şahıs doğru demiyordu-. Ah domuzlar sizi. Bir gün hepinizin topunu attıracağız ya; dur bakalım ne zaman.”

Hapiste geçen bu ilk yıllarında Yılmaz Güney hayatının muhakemesini yaptı, kendini yenileyip düşünsel yapısını geliştirdi. Kendisine bir misyon biçip, bunu nasıl gerçekleştireceğinin hesaplarını yaptı.

“Dürüst Anadolu çocuğu”ndan “Çirkin Kral”a

1963 yılında yeniden sinemaya dönen Güney, sinemadaki düşlerini gerçekleştirebilmek ve inandığı doğruları kitlelere daha rahat anlatabilmek için biraz daha tanınmak gerektiğini düşünüyordu. Bu düşünceyle rol aldığı sıradan ve birkaç haftada çekilen serüven filmleri daha geniş kesimler tarafından tanınmasını sağladı. Kabadayılığın ve kavganın egemen olduğu bu filmlerde ezilen, horlanan, itilip kakılan fakat asla yazgısını kabul etmeyen; baskı ve kötülüğe karşı tek başına direnip mücadele eden ‘dürüst Anadolu çocuğu’nu canlandırdı. Bu tiptiyle

tüm ülke çapında tanınarak büyük ün kazandı. Özellikle de, bu tiplerle kolayca özdeşleşen Anadolu izleyicisi tarafından çok tutuldu ve aranan bir aktör olarak kendini kabul ettirdi.

Yılmaz Güney, filmlerinden birinin de adı olan ‘Çirkin Kral’ adıyla anılmaya başladığı bu dönemde, öyküsü kendisine ait olan ‘Hudutların Kanunu’ filmindeki sade, abartısız oyunuyla Türk sinemasında yeni bir oyuncu tipini de yarattı. Umulmadık bir şekilde gelişen ‘Çirkin Kral’ efsanesi, olumlu ve iyi tiplerin ‘yakışıklı’ jönlere, olumsuz ve kötü tiplerin de ‘çirkin’ oyunculara oynatıldığı Yeşilçam sinemasını sarstı. Yılmaz Güney’le birlikte inandırıcı bir tipten yanısıra yapmacıksız, doğal oyunculuk tarzı da gelişmeye başladı. Yılmaz Güney daha sonra bu dönemi değerlendirirken şöyle diyordu: “Ben, oyuncu olarak halkın giyiminden, davranışlarından farklı olmamaya çalışıyordum. Zaten olamazdım ki. Ben zaten kendimi oynuyordum. Şöyle bir durum var: Yaptığım bütün filmlerde benden bir parça vardır.”

Kimi zaman bu filmlerin senaryo yazımından çekimine kadar tüm aşamalarına katılan Güney, ilerideki yönetmenlik denemelerinde kamera arkası deneyimlerinin önemli bir bölümünü de bu sayede edindi.

Toplumcu gerçekçi filmler

Yeşilçam ve onun koşullandırılmalarına daha fazla dayanamayan Güney, 1968 yılında yönetmenliğe soyundu ve ‘Seyit Han’ adlı filmi gerçekleştirdi. Film, komşu köyün güzel kızı Keje’ye yanık olan Seyit adlı bir delikanlının, bir türlü sevdalısına kavuşamamasını ve en sonunda onu bir beye kaptırmasını konu alan başarılı bir köy filmiydi. Bu filmde lirizmi başarıyla kullanarak, köy insanlarının sınırlar örülmüş yaşamına çarpıcı bir bakış getiren Güney, filmdeki Seyit rolüyle aynı zamanda Adana Film Festivali’nde En İyi Erkek Oyuncu Ödülü’nü kazandı.

‘Seyit Han’ın ardından, ‘Toprağın Gelini’ ve ‘Hudutların Kanunu’ filmleriyle sanata ve sinemaya bakış açısının gerçek anlamda ilk işaretlerini veren Güney, bu sürecin sonunda beklenen çıkışı ‘Umut’ filmi ile gerçekleştirdi. Ve filmin gösterime girmesi ile yer yerinden oynadı. ‘Umut’, Yılmaz Güney sinemasında ‘bir dönemi kapayıp yepyeni bir dönem açarken’ aynı zamanda Türk sinema tarihinin de baş yapıtları arasındaki yerini aldı. Ekmek parasını çıkarmak için ailesiyle birlikte köyünden kente, Adana’ya göç eden faytoncu Cabbar’ın, ailesiyle birlikte hayatta kalabilmek için verdiği ve sonunda aklını oynattığı varolma savaşını anlatır film. ‘Umut’, Güney’in toplumsal sorunlara gerçekçi bakışını başarıyla yansıttığı bir film olarak değerlendirildi. Filmde faytoncu Cabbar’ı canlandıran Yılmaz Güney, iki yıl sonra Adana Film Festivali’nde ikinci kez En İyi Erkek Oyuncu Ödülü’nü kazandı.

Umut’u ‘Acı’, ‘Ağıt’ ve ‘Baba’ takip etti. ‘Baba’ filmindeki rolü ile bir kez daha ödül kazanan Güney’den bu ödülün geri alınması ise, Türk sinema tarihine en büyük skandallardan biri olarak geçti. Güney’in politik kişiliği, sistemi ve egemenleri iyice rahatsız etmeye başlamıştı. Türkiye’de 12 Mart cuntasının yaşandığı 1972 yılında, siyasal olaylara karıştığı gerekçesiyle tutuklandı.

İki yılı aşan bir tutukluluk döneminin ardından 1974’te cezaevinden çıkan Güney sisteme karşı biraz

daha bilenmiş, biraz daha olgunlaşmıştı. Gelebilecek tüm baskılara rağmen tarzından ödün vermeyerek, yine büyük bir ilgiyle karşılanan 'Arkadaş'ı çekti. Aynı yıl Adana'da 'Endişe' filmi çekerken, karıştığı bir olay sırasında, bir yargıcı vurarak öldürmesi üzerine 19 yıl hapis cezasına mahkum oldu.

Cezaevinde de sinema

Cezaevi yılları Güney'in sadece düşünsel açıdan kendini geliştirdiği yıllar değil, sinemadaki arayışlarını somutladığı yıllar olarak da tarihe geçti. Bu yıllarda edindiği ateşli devrimci kimliği ve duyarlılığı, toplumsal baskılara, acımasızlıklara, hayatın katı kurallarına, adaletsizliğe ve toplumsal eşitsizliklere meydan okumak ve bunlarla kendi diliyle mücadele etmek için filmlerinde kullandı. Yani bir yandan sinemayı, kendi deyimleriyle "bir silah, bir tüfek gibi" kullanırken, diğer yandan da sinemanın kendine özgü dilini keşfetmeye çalıştı. Güney, dünyaya, sinemaya ve sanata bakış açısını şöyle ifade ediyordu:

"Sanat tek başına devrim yapmaz, fakat doğru bir çizgiye, dünya hakkında doğru bir siyasi görüşe sahip olan bir sanatçı, eserleri yoluyla, halkla, kitlelerle çok güçlü ve geniş bağlar kurabilir."

"Devrim ise, tek başına silahların çözeceği bir sorun değildir. Belirleyici olmasına karşın, hayatın her alanında sürdürmemiz gereken kültürel, sanatsal ve bir dizi diğer çalışmalarla birleşmesi gerekir. İşte filmimiz ve yaratacağı siyasal sonuçlar, bu anlamda mücadelenin bir parçası olacaktır."

Güney cezaevindeyken sinemayla olan ilişkisini, en ince ayrıntılarına kadar yazdığı senaryolarla sürdürdü. 'Sürü' ve 'Yol' adlı filmlerinin senaryolarını bu dönemde yazdı. Bu filmler, her ne kadar sırasıyla Zeki Ökten ve Şerif Gören tarafından çekilmiş olsa da, her yönüyle Yılmaz Güney'in duyarlılığını, görsel dilini ve şiirsel anlatımını yansıtıyorlardı. 'Sürü' filmi yurt içinde ve dışında çok sayıda ödül kazandı. 'Yol' ise, Cannes Film Şenliği Büyük Ödülü Altın Palmiye'yi Costa Gavras'ın "Missing" (Kayıp) adlı filmiyle paylaştı. Yılmaz Güney bu filmlerinde kullandığı dille ilgili olarak şöyle diyordu: *"Düşünmeden hiçbir insanın herhangi bir şey yapabilmesine imkan yoktur. Ben sadece düşündürmek istiyorum."*

Son yılları

Cezaevinde de sürdürdüğü devrimci mücadelesi ve yazdığı yazılar nedeniyle aldığı cezalar 100 yıllık bir zamanı bulunca cezaevinden kaçan Yılmaz Güney, gizlice yurtdışına çıktı ve Paris'e yerleşti. Yurda dönme çağrısına uymayınca 1983'te vatandaşlıktan çıkartıldı. Güney, 1980 faşist darbesinin tüm baskılarıyla yaşandığı Türkiye'deki bir cezaevinde yaşananları konu ettiği 'Duvar' adlı filmi Fransa'da çekti. Pek çok duvarı aşmak zorunda kaldığı yaşamındaki son yönetmenlik denemesi olan 'Duvar'da, Türkiye'deki cezaevlerinde yaşanan baskı ve zulmü, özgürlüğün sınırlanmasını, insanlık onurunu ve haklarını hiçe sayan uygulamalar noktasında ele alarak, gerçekliğin ürkütücü tarafını bütün çıplaklığıyla ortaya serdi. Demir parmaklıklar ardından cellatlarına isyan eden çocukların haykırışı, bir anlamda masumiyetin ve sevginin, değerlerini yitiren dünyaya karşı haykırışını temsil ediyordu. Yılmaz Güney ise "Duvar"ı tek cümle ile şöyle

özetliyordu: *"Bu filmde anlatılanlar, yaşanmış olayların yeniden harmanlanmasıdır. Onlar, kan, ateş ve gözyaşı içinde, duvarların karanlığında ışığı ve suyu aramışlardır..."*

1983'te tamamladığı bu film onun son filmi oldu.

Bir sonraki yıl, 9 Eylül 1984'te yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak, düşlerindeki sayısız projesiyle birlikte aramızdan ayrıldı.

Yılmaz Güney meydan okuyor

Nazım Hikmet, Enver Gökçe, Hasan Hüseyin, Ahmet Arif, Ruhi Su... Kimi ömrünün çoğunu zindanlarda geçirdi, kimi yıllarca sürgünde yaşadı, kimi de bile bile ölüme terkedildi... Çünkü onlar tavırlarını emekçi halk kitlelerinden ve sınıftan yana, sınırsız ve sınıfsız bir dünyadan yana koymuşlardı. Çünkü, onların sanatı egemenlerin değil, ezilenlerin sanatıydı. Çünkü onlar birer 'devrimci sanatçı'ydı. Sanatını halkın yaşadığı acılardan, sevinçlerden, çelişkilerden yola çıkarak ve hep halkına layık yapmaya çalışan Yılmaz Güney de, birçok devrimci sanatçı gibi egemenlerin baskı ve saldırılarından payına düşeni aldı. Yıllarca cezaevlerinde yattı, yüzyıllık cezalara çarptırıldı... Filmleri yasaklandı, sansürlendi... Ölümle tehdit edildi, öldürülmek istendi... Fakat o "Yılmaz"ı ve yılmadı... Ve ölümünden çok kısa bir süre önce çekilen fotoğrafında, sağ yumruğu yine havadaydı. İnancını ve umutlarını hiç yitirmemiş devrimci bir sanatçı olarak faşizme meydan okuyordu:

"Baylar, korkunuzu telaşınızı, anlıyoruz. Bugün otlandığımız toprakları, fabrikaları madenleri korumak için her türlü vahşete hazırsınız. Ama bilmelisiniz ki, korkunun ecele faydası yoktur ve hiçbir vahşet bizi haklı davamızdan caydıramayacaktır. Sizi, kendi yarattığınız sosyal-siyasal çelişmeler içinde, döktüğünüz ve dökeceğiniz kanlar içinde boğacağız. Bizim ülkemize dönme hem de zaferle dönme umudumuz ve güvenimiz vardır. Ama sizler bir gün kaçacak ve bir daha dönemeyeceksiniz. Beyaz Ruslar'a bakın , Kral Faruk'a, Şah'a, Somoza'ya bakın ve halkın geleceğini görün."

1 Mayıs Mahallesi Şenliği...

"Yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık!"

1-3 Eylül tarihleri arasında "Yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık" adı altında bir festival düzenlendi. M. Kemal Mahallesi Güzelleştirme Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği Ümraniye Şubesi ve Doğu Spor Klübü'nün ortak düzenledikleri etkinlik anlamlı bir dönemde gerçekleştirildi. 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde başlayan şenlik mahallenin kuruluş yıldönümü olan 2 Eylül'de devam etti.

Son dönemde özellikle emekçi semtlerinde devlet ve polislin beslediği yozlaşma ve çürüme had safhaya varmıştır. 1 Mayıs Mahallesi'nde de durum diğer semtlerden farklı değil. Birahanelerin sayısı artmış, uyuşturucu kullanımı yaygınlaşmış, tiner kullanan sokak çocukları sayısında artış yaşanmış, fuhuş herkesin gözü önünde yapılmaya başlanmıştır. Bu ürkütücü tablo karşısında yerel dernekler mahalle emekçilerinin birliğini, dayanışmasını sağlayarak yozlaşmaya karşı mücadele edilmesi gerektiği bilinciyle ilk festivali düzenlediler.

Etkinliğin ilk günü festivalin amacı anlatıldı. Üç gün süren festivalde tertip komitesinde yer alan kurumların etkinlikleri sergilendi. Çeşitli sanatçılar da gönüllü olarak şenliğe katıldılar.

Şenliğin ikinci günü düşünülen 2 Eylül şehitleri anısına karanfil bırakma eylemi

emniyetin baskısı yüzünden gerçekleştirilemedi. Ancak şehitlerin sesi bir sonraki gün sloganlarla şenlik alanına taşındı.

Şenliğin son günü ise 2 Eylül şehitlerinin anısına ve Irak'ta işgale karşı çıkmak için şehitlerin resimleri taşındı, sloganlar atıldı. DEHAP'lıların ortak iradenin dışına çıkarak kendi gündemleri dahilinde slogan atmaları gerginliğe yolaçtı.

Komünistler olarak şenlik boyunca standımızda gazete ve kitap satışı gerçekleştirdik.

Sarıgazi'de etkinlik...

"Kardeşçe birlikte yaşama şenliği"

Sarıgazi Belediyesi tarafından organize edilen "Kardeşçe birlikte yaşama şenliği" 29-31 Ağustos tarihleri arasında beşinci kez gerçekleştirildi. Çeşitli sanatçı ve müzik topluluklarının yanı sıra yerel sanatçıların da katıldığı etkinlikleri binlerce kişi izledi.

Komünistler olarak şenlik süresince gazetemizi ve kitaplarımızı standımızda sattık. Ayrıca Irak'taki işgale ve emperyalist savaşa karşı emekçileri mücadeleye çağırın özel sayılarımızı üç gün boyunca yaygın bir şekilde dağıttık. Standımız dışında sözlü ajitasyon eşliğinde gazete satışı gerçekleştirdik.

BDSP çalışanları/Anadolu Yakası

Kaygan Kumlarda Röveşata

ABD'nin imparatorluk rüyası Ortadoğu kumlarına saplandı. "Yol haritası"nın peşine takılanlar kendilerini bir çıkmaz sokakta buldular. Bush yönetiminin aklındaysa artık ABD başkanlık seçimleri var. Bu sırada, BM'yi ellerinin tersiyle itip Roma İmparatoru Neron edasıyla Irak'ı yakıp yıkanlar, şimdi kuyruklarını bacalarının arasına kıştırıp BM kapısında yardım aramaya başladılar.

"Yol haritası mı" demiştiniz?

Geçen salı, İsrail Savunma Bakanı Mofaz, "Yaser Arafat tarih sahnesinden kaybolmalıdır" dedikten sonra ekledi, "bu sorunu yıl sonuna kadar halledeceğiz" (*Jarusalem Post*, 03/09). Bölgede birçok yorumcu hemen bilgisayarlarının başına oturup "Arafat'ı bölgeden dışarı süreceksin, peki sonra ne olacak?" başlıklı yazıları yazmaya başlamışlardı ki, CNN Arafat'la yaptığı bir görüşmeyi yayımladı. Arafat, "Yol haritası öldü" diyor ve ekliyordu: "Ama bunun tek nedeni, İsrail'in saldırganlığıdır." *Le Monde* (3/09) haberi aktarıırken, başkanlık seçimlerinin yaklaşmasından dolayı Bush yönetiminin "Yol haritasını" gündeminden düşürmeye başladığının altını çizdi. Böylece "Arafat'a ne olacak" sorusunun yanına, Filistin yönetiminin ABD/İsrail destekli Başbakanı Abbas'a ne olacak sorusu da eklenmiş oluyordu: Abbas'ın varlık nedeni "Yol haritası" değil miydi?

Daha önce barış görüşmelerinde yer alan Filistin Meclisi üyesi Hanan Ashrawi'nin bir yorumunda vurguladığı gibi, "ABD ve İsrail", Abbas'ı güçlendiriyoruz diye "Arafat'a saldırdıkça, halk Arafat'ın etrafında toplanmaya" başlamış. Böylece ABD, "hatalı bir biçimde tek meşruiyet merkezinden uzaklaşmış" ve "Arafat'ı doğrudan etkileme şansını kaybederek, şimdi dolaylı yollarla etkilemeye çalışmak durumuna düşmüş" (*The Guardian* 04/09).

Bush ve Sharon yönetimlerinde, "Arafat olmasa Abbas'ın işi kolaylaşır" mantığı egemendi. İyi de muhafazakar *Jarusalem Post* (Matthew Gutaman, 3/09) ve liberal *Ha'aretz* (Ze'ev Schiff, 03/09) yorumcularının vurguladığı gibi, eğer Arafat sürgüne gönderilirse Abbas'ın da sonu gelmeyecek miydi? Filistin hükümeti istifa edecek, İsrail Gazze'yi, Batı Yakası'nı yeniden işgal etmek, derin ekonomik krizin ortasında, yılda 2 milyar dolarlık ek bir yükü üstlenmek zorunda kalacaktı. Buna karşılık Arafat uluslararası platformda rahatça dolaşarak İsrail ve ABD için sorun yaratmaya devam edecekti.

Bu mantığın yarattığı baskı Abbas'ı, Filistin Meclisi'ne ya beni destekleyin ya da istifa ederim deme noktasına getirdi. Hafta sonunda Abbas istifa etti. İsrail, yeni intihar saldırılarını davet edercesine, Hamas'ın yaşlı ve tekerlekli sandalyeye bağımlı lideri Şeyh Yasin'e uçaktan atılan bir roketle saldırdı. Bush'un ise yeniden seçilmek için Yahudi ve köktendinci Hıristiyan seçmenin parasına ve oyuna, Irak'taki kukla hükümeti kabul ettirebilmek için de Arap ülkelerinin siyasi desteğine gereksinimi var. Bu koşullarda *Ha'aretz* yazarı Aluf Benn'in işaret ettiği gibi Bush yönetimi, seçimlere kadar "İsrail Filistin sorunundan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışacak" (04/09). İsrail Genelkurmay'ı bu durumu "stratejik kaos" olarak niteliyormuş (*Ha'aretz*, 07/09). Bize göre "Haritadaki yol" başlamadan bitti!

Yeniden BM kapılarında

Irak'a dönersek, *New York Times*'in aktardığı gibi, resmi açıklamalara göre Irak'ta günde ortalama 10 ABD askeri çatışmalarda yaralanıyor; her iki günde, bir asker yaşamını yitiriyor. Son haftalarda Ürdün Elçiliği'ne, BM

merkezine ve ABD'ye yakın Şii lidere yönelik bombalı saldırılar, bölgeyi ziyaret eden Rumsfeld'in her şey iyi gidiyor saptamasının aksine, ABD'nin Irak'ta denetim kuramadığını kanıtıyor. Savaşın tüm gerekçelerinin yalan olduğu ortaya çıktıktan, ölü yaralı sayısı arttıktan, ABD halkı içinde yönetimin Irak politikasına yönelik kuşkuları da giderek artıyor. Ek olarak, Bush yönetiminin, bir taraftan meclisten, geçen nisanda aldığı 79 milyar dolar ek kaynağa ek olarak 65 milyar dolar daha isterken, diğer taraftan da Vietnam'ı anımsatan zorunlu askere alma (seferberlik) olasılığını konuşmaya başlaması, tüm bunların "üzerine tüy diyor". Kongre Bütçe Ofisi'nin geçen hafta yayımlanan raporuna göre Irak'ta 180.000 asker tutmak mart sonundan itibaren sürdürülemez olacak. (*Council on Foreign Relations* 6/09). Öyleyse ya asker sayısını azaltmak ya da "seferberlik" ilan etmek gerekiyor.

Bu sırada askerin morali bozuk.. eve dönmek istiyor. Genelkurmay'ın hazırladığı, muhafazakar *Washington Times*'a sızdırılan "gizli" bir rapor, Savunma Bakanlığı'nı savaşa yeterince hazırlanmamış olmakla suçluyor (03/09). Savunma Bakanı Rumsfeld'e güvenini kaybeden Genelkurmay Başkanlığı, olağanüstü bir girişimle Powell'la doğrudan bir bağlantı hattı oluşturuyor (*Washington Post*, 4/09). "Neo-conlar" içinde de Rumsfeld doğrudan eleştirilmeye başlanıyor ("Secretary of Stubberness" (inatçılık bakanı), *Weekly Standart*, 15/09).

Bu gelişmeler, kuma saplanan yönetimde, moral bozukluğu ve paniğin yayılarak iç çelişkileri yeniden derinleştirmeye başladığını gösteriyor. Paniğin başka nedenleri de var: Seçimler yaklaşırken bütçe açığı hızla artıyor; zayıf ekonomik toparlanma hem yeniden büyümeye başlayan bir kredi köpüğüne dayanıyor hem de işsizliğin artmaya devam etmesine neden oluyor.

Bu ortamda, geçen salı günü Bush yönetimi, bir "U" dönüşü yaparak, "yavuz hırsız misali", diğer ülkelere, para ve asker verin, beni bu bataktan çıkarın demek için, Powell'ı BM kapısına gönderdi. Ama Fransa ve Almanya, "uluslararası işgal gücünü" ABD'nin komutasına vermeyi amaçlayan bu yeni karar taslağını yetersiz bulduklarını, "inşa sürecinin" BM denetimine verilmesini istediklerini açıkladılar (*Le Monde* 05/09). Fransız Dışişleri Bakanı Villepin, "Tehlikeli ve birbirine bağımlı bir dünyada, ortak kaderimizin bir kısmı Irak'ta yaşanıyor" dedi ve ekledi "Irak'ta mantığı değiştirmek gerekir" (*Le Figaro* 05/09).

Böylece, aslında, Villepin, ABD'ye Batı'nın ortak çıkarını anımsatarak, imparatorluk projesinden vazgeçmesini öneriyordu. Gerçekten de, eğer BM, Irak sürecine etkin bir biçimde dahil olursa, Bush yönetimindeki "neo-con" ekibin Ortadoğu ve "seri rejim değişikliği" projesi suya düşecek. Bu yüzden Bush'un BM'ye geri gitmesine şiddetle karşı çıkıyorlar. Böylece yönetimin iç çelişkileri daha da derinleşiyor, "imparatorluk projesine" karşı geleneksel hegemonyacı çizginin temsilcisi Powell güçleniyor, bir süredir beklediğimiz "ince ayar" yeniden gündeme geliyor.

11 Eylül'den sonra, ABD'nin ikinci bir hegemonya atağının, (uluslararası siyasi dengelere, ABD ekonomisinin uzun dönemli bir imparatorluk projesini finanse edecek güce sahip olmamasına dayanarak) başarı şansının olmadığını savunmuşuk (*Cumhuriyet* 22/10/01). ABD başarılı olamayacaktı ama.. bu, tüm dünya halklarına pahalıya patlayacaktı. Şimdi bu süreci yaşıyoruz.

Ergin Yıldızoğlu
(*Cumhuriyet*, 8 Eylül '03)

Süper gücün 'Viagra'sı olmak... ya da olmamak

Süper güç, malum. Bütün dünya, kendi güçsüzlükleri ve acizlikleri içinde ABD'yi "süper" görmeye öylesine alışmış, alıştırmış ki, aksini düşünemiyoruz.

Amerikalılar da öyle.

Fakat kazın ayağı... sonra çıkıyor aheste aheste.

Belki bir süre sonra tezkerelenir, asker göndeririz; Pakistan, Bangladeş ve Hindistan ile aynı "gurka" statüsünde bulunmaktan hoşlanacaksak.

Tabii bila bedel değil, tabii parasıyla!

İyi de, burnu büyük, gagası sivri, mağrur, öyle Birleşmiş Milletler filan takmayan süpermen, ne oldu da, kapı kapı yabancı asker dilenmeye başladı?

ABD'yi kendi ülkenizden, sıvazlanan sırtınızdan keyfiyle, stratejik öneminizle filan okumaya kalkarsanız, epeyce eksik olur.

ABD'yi, midesinden okumak gerek biraz.

* Amerikan Mühendisler Birliği ülkenin yol, köprü, su ve elektrik şebekeleri ile okullarına D+ gibi çok düşük bir not vermiş, müthiş bir onarım ve yenileme seferberliği gerektiğini bildirmişti. Fatura 1.3 trilyon doları bulacaktı.

* Oysa, geçenlerde 50 eyaletin valisi toplandı ve iflas alarmı verdi. Sadece Kaliforniya eyaletinin bütçe açığı 38 milyar doları bulmuştu. Federal devletin, yani **Bush** yönetiminin acil yardımını istediler.

* Federal devlet kesesine baktı: Yıl başında 300 milyar dolar tahmin edilen bütçe açığı 500 milyar dolara koşuvermişti. Ve buna henüz Irak'ın asıl maliyeti dahil değil.

* "Sömürge valisi" **Bremer**'e göre, Irak faturası üç yılda 100 milyar dolara ulaşacaktı. Brookings ise 300-450 milyar dolar diyordu.

* Süpriz ama, IMF gibi ABD kontrolündeki bir kurum bile, "Dünya tarihinin en büyük borç artışına giden ABD"yi uyarıyor, CIA dahi "Kaynakların askeri harcamalara anormal kayışından ötürü, ABD'nin fiziki ve ekonomik altyapısının tehdit altında olduğunu, geniş halk yığınlarının daha zor koşullara itildiğini" rapor ediyordu.

* ABD'nin Irak için askeri harcamaları, bir hesaba göre ayda 4 milyar doları, iyimser bir başka hesaba göre yılda 20 milyar doları bulmuştu.

* Ne olursa olsun, zurnanın nazik yeri şurasıydı: Irak'taki maaşlı ABD askerlerinin 6-12 ay içinde rotasyona sokulması, izin haklarını kullanmaları, eğitim alabilmeleri ve dünyanın başka yörelerindeki muhtemel çatışmalara hazır tutulmaları gerekiyordu. Bu da yönetimin daha mayıstaki vaadi olan, 130 bin kadar askerin 30 binlere, en azından 60 bin civarına kadar düşürülmesi demektir. Oysa, şu andaki mevcutlar bile yetersiz kalıyordu.

* Kimileri, "Irak'ta istikrar ve güvenlik için" mevcut asker sayısının yüzde 20 artırılması gerektiğini söylüyordu. Kongre Bütçe Ofisi'ne göre, bu bir kalemde 19 milyar dolarlık ek gider, ayrıca 20 milyar dolarlık yıllık askeri masrafın 30 milyar dolara çıkması demektir. Bütçe Ofisi, hem "oradaki kuvvetler yetersiz", hem de "kuvvetlerin artması içinse, bütçe yetersiz" demeye getirmişti.

* **Bush**'un en büyük destekçilerinden, Ortadoğu'daki ABD güçlerinin eski komutanı ve Dışişleri danışmanı emekli general **Zinni**, perşembe günü çok sayıda subay önünde, "Yönetimin ne ciddi bir planı var, ne de yeterli kaynakları" deyince, askerler tarafından ayakta alkışlandı.

Şimdi 12 bin kadar Türk askeri ve ABD'den 8 milyar dolar civarında destek konuşuluyor, değil mi?

Para sesi elbette hoş geliyor, muhtemel (ve kesin) can kayıplarını, ortada uluslararası hukukun olmamasını filan takmasak da.

Ama bu kez kendimize aynada bakalım: Biz neyiz?

Onların kafasıyla, "bedava ya da ucuz askerleri" ile borç mukabili ABD bütçe açığına yama mı? (12 bin askerimizin ABD'ye muhtemel katkısı ayda 1 milyar dolar ya da ilk yıl toplam 15 milyar dolar civarında hesaplanabilir)

İktidarsızlığı giderek sırttan süpere, bir kutu "viagra" mı?

Sorumuz, Amerikalılar'ın aklının ve gücünün sınırsız, dikensiz olduğunu sanmakta.

Onların bir bölümünün bile uyandığı hesapsızlığı, hukuksuzluğu, öngörüsüzlüğü, inadı, hatta endişe ile pişmanlıkları bile anlamamakta. Zinni'nin gördüğünü "Zihni"lerin pek seçmemesinde. Ekime kadar belki anlarız... Yoksa, ne ekersek onu biçeriz.

Umur Talu
(*Sabah*, 7 Eylül '03)

Mücadele Postası

Ezilmek kaderimiz değil

Son yıllarda yoğunlaşan krizler ve bu krizlerin etkisiyle artan işsizlik, yoksulluk ve sefalet bizi yaşamsal birçok ihtiyacımızdan mahrum bırakarak, ortaçağ kölesi haline getirdi. Çoğunluğumuz okuyamıyor, çalışmak zorunda kalıyoruz. Sinema, tiyatro bir yana, akraba ziyaretlerine dahi gidemiyoruz. Oysa tam da bu yaşlarda sosyal-

gerekıyor. Ne var ki içinde bulunduğumuz koşullarda, ailemizi geçindirmek için açlık sınırının altında bir ücretle, genç bedenlerimizi ve emeğimizi patronların daha fazla servet biriktirmesi için harcıyoruz.

Devlet, çıkardığı yasalarla, çalışabilir durumdaki büyüklerimizin işten çıkarılmasının önünü açarak, biz genç işçileri işe alıyor. Doğal olarak bizler daha enerjiz, patrona daha çok kazandırırız.

Ben de genç bir işçiyim. Çok zor koşullarda çalışıyorum. Sabah 8:00 akşam 19:00 arası asgari ücretle çalışanlardan biriyim. Bu yetmezmiş gibi patron hergün paydos zilini 40-50 dakika geç çalıyor. Ya da "elinizdeki işi bitirin" diyerek, 1.5-2 saat fazladan çalıştırıyor. Nasıl sömürüldüğümüzü, çalışmamıza rağmen biz aç-sefil kalırken patronların nasıl lüks içinde yaşadığını ve bunların bizim kaderimiz olmadığını artık bilmemiz gerekiyor.

Evet işçi arkadaşlar, bu bizim kaderimiz olamaz. Gelin birlik olalım ve geleceğimizi kazanma kavgasına girelim.

Yenibosna'dan genç bir işçi

Kamuda tasfiye fiilen başladı

Kamuda özelleştirme ve tasfiyeyi hedefleyen Kamu Yönetimi Reformu, Yerel Yönetimler ve Personel Rejimi yasa tasarısı daha yasallaşmadan uygulamanın nasıl olacağına dair pratik adımlar atılmaya başlandı. Hastanemizin temizlik ve güvenlik hizmeti taşerondaydı. Son üç aydır da yemekhane taşerona verilmiş durumda. Son günlerde ise devredilen eczanede çalışan arkadaşlarımızdan bazıları başka hastanelere gönderildiler. Kalanlar da atıl durumda bulunduruluyor. Son gelişmeler ileride yaşanacakların boyutlarını açıkça göstermektedir.

Hastanenin temizlik işlerinde ve her türlü sosyal haktan mahrum olarak taşeron çalışan arkadaşlar değişik işlerde kullanılmaya başlandı. Tıbbi sekreterlik, yazıcılık, hasta taşıma vb. Kısaca bu işi yapan diğer arkadaşlar da atıl konuma itiliyorlar. Biz çalışanlar olarak temizlik işçisi arkadaşlara yaptıkları işin kendi işleri olmadığını, yaptıkları şeyin diğer arkadaşlara ne gibi zararlar vereceğini anlattık, anlatmaya da devam ediyoruz. Ortak tutum almaya çalışıyoruz.

Bir diğer uygulama da bazı bölümlerde işleri daha az elemana yaptırmaya çalışmalarıdır. Örneğin acil bölüm ve personeli ayırır, müşahade ve yoğun bakım ayırır. Ama değişik gerekçelerle, bazen de keyfi olarak bu iki bölümün işini bir arkadaşımızın yapması için dayatıyorlar. Bununla ilgili görüştüğümüz sorumlu hemşire; "şimdi konuşuyorsunuz, yarın sözleşmeli olduğunuzda konuşun da göreyim" gibi tehditler savurdu.

Önümüzdeki süreçte saldırıların daha da artacağı, daha fazla baskı uygulanacağı ortadadır. Bu da gösteriyor ki, bu saldırıları yocketmenin tek yolu işçi, memur, öğrenci, işsiz tüm kesimlerin ortak mücadelesidir. Ve en önemlisi de genel grevi örgütlemektir. Sağlık sektöründe örgütlü olan SES, Sağlık-Sen ve Sağlık-İş sürecin seyircisi durumundalar. Özellikle SES'in SSK yasasını desteklemesi, olumlu bulması oldukça düşündürücü ve olumsuz bir durumdur. Bu üç sendikaların suskunluğunu kınamakla beraber, en kısa sürede tabanı harekete geçirerek ortak tutum almaları için çalışmalar yapıyoruz.

Taban örgütlülüğünün aciliyeti ve önemi artık kendini daha fazla hissettirmeye başlamıştır. Benzer sorunlar yarın diğer kuruluşlarda da yaşanacaktır. Genel grev, genel direnişi hazırlamalı ve buna hazırlanmalıyız.

**Kölelik yasasını alanlarda yırtacağız!
Yaşasın genel grev-genel direniş!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Baskılar bizi yıldıramaz!
Zafer direnen emekçinin olacak!**

SSK çalışanları

EKİM ile yarınlara gülümsemek...

*Yaşamın güzide yerinde
Saklı paylaşım
Sarıp sarmalayacaktır.
Marifetli nasırlı ellerde,
Bir çığlık kopacak
Tanıktır EKİM
Ekim ki yürekleri ferahlatan
Ekim doğdukça
Boğulacak eylül, aralık,
Kan pıhtısı sokaklar
Hapishaneler ölüm çanları tabutlar
Kan ağlayan ülke
Kusacak öfkesini
Taş ovalardan
Zindanlardan sokaklardan
Faşizmin kalesine.
Proletarya ile Ekim'le güneşlenecek
Halkım al bir aydınlıkla
Yarına gülümseyecek.*

T. D. /Antakya

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*21 yıl önce Sabra ve Şatilla kamplarını
ölüm tarlasına çeviren kasap Şaron,
kanlı icraatlarına devam ediyor...*

Sabra ve Şatilla/16 Eylül 1982

2003

**Filistin direniyor,
Filistin halkı kazanacak!**